

Het singleshuis

EEN
FEELGOOD
E-BOEK

Kaat De Kock

1

‘Ik geef het op’, zeg ik.

‘Nu al?’ vraagt Maxim.

‘Je moet echt een grootverdiener zijn om een appartement te kunnen betalen. En dan heb ik het over gewoon maar huren. Om er een te kopen moet je al miljonair zijn. Mét een bijbaantje’, zeg ik zuchtend.

‘Je moet toch ergens wonen’, zegt Maxim. ‘En ik trouwens ook. We hebben geen auto en ik zie het echt niet zitten om elke dag een bus en twee treinen te nemen. En dan nog treinen die slecht op elkaar aansluiten. Wat als we nou eens samen een appartement huurden?’

‘Dan hebben we twee slaapkamers nodig’, zeg ik. ‘Toch?’

‘Euh... ja, ik heb wel m’n privacy nodig’, zegt Maxim met een grijns. ‘Tenzij ik een slaapkamer heb en jij in de woonkamer slaapt, jij hebt toch nooit seks.’

‘Zég’, antwoord ik verontwaardigd.

‘Romy, komaan’, zegt hij. ‘Wanneer heb jij voor het laatst iemand mee naar huis genomen?’

‘Nog nooit’, zeg ik. ‘Ik woon namelijk nog bij m’n ouders. Ik mag er niet aan denken om seks te hebben in hun huis.’

‘Je weet goed genoeg wat ik bedoel.’

‘Mijn laatste vriendje dateert van drie jaar geleden’, zeg ik met tegenzin.

‘En je laatste keer seks?’

‘Ook van drie jaar geleden. Ik hou nu eenmaal niet van onenightstands. Voor mij gaat seks nog altijd samen met liefde. En als je me daardoor ouderwets vindt, dan is dat maar zo.’

‘Ik vind het net mooi’, zegt hij. ‘Maar zolang je geen gebruik wil maken van m’n goddelijke lichaam, wordt het toch dringend tijd om jou aan de man te brengen. Twee slaapkamers zal het dus worden.’

‘Maar kijk naar die bedragen!’ zeg ik wanhopig. ‘Een appartement met twee slaapkamers, met het geld dat je daarvoor elke maand neertelt, kan je een lening afbetalen.’

‘Waarom koop je dan geen appartement?’

‘Notariskosten, verbouwingen, opknappen... Je moet al een startkapitaal hebben en met die vijf cent die ik net achter het kussen van je zetel vond, kom ik er niet.’

‘Wat deed je achter het kussen van mijn zetel?’ vraagt hij achterdochtig.

We zitten op z’n kamer in z’n ouderlijk huis, waar hij voorlopig weer woont sinds we zijn afgestudeerd.

‘Ik was m’n pen kwijt’, zeg ik. ‘En ik heb bij het rondtasten achter de kussens trouwens dingen gevoeld waarvan ik niet wil weten wat ze zijn, maar ik dénk dat een ervan een gebruikt condoom is. Ik heb m’n handen al drie keer gewassen, maar ik heb nog steeds het gevoel dat ik wil douchen.’

Maxim is knap. Héél knap. Hij kan elke vrouw krijgen die hij wil, en daar maakt hij dan ook gretig gebruik van. Toen ik hem pas leerde kennen, in het jeugdhuis van ons dorp, had ik dan ook een giga crush op hem, want naast knap is hij ook slim, grappig en lief. Tot ik merkte dat hij een onverbetelijke player was. Intussen zijn we beste vrienden en ben ik eraan gewend om hem elke keer met een ander meisje te zien. Maxim is nog nooit verliefd geweest, en ik denk dat hij het zo wil houden. Hij heeft me getroost toen mijn vriend Felix me na twee jaar dumpte voor een ander, en hoewel hij dat fantastisch deed, denk ik ook dat het hem serieus heeft afgeschrikt om ooit van iemand te houden. En eerlijk? Mij heeft het eigenlijk ook afgeschrikt. Die pijn wil ik echt nooit meer voelen.

‘Dan moeten we maar blijven pendelen’, zeg ik.

‘No way. Kunnen we niet gewoon opnieuw op kot gaan?’

‘Ik denk niet dat het zo werkt’, zeg ik lachend.

‘Ik ga niet vijf dagen per week vier uur van m’n leven verspillen aan openbaar vervoer. En die vier uur is alleen maar als er geen vertragingen zijn en als we onze aansluiting halen. En wat als ze staken? Bovendien is een treinabonnement ook niet goedkoop.’

‘Dan zullen we een mooie kartonnen doos moeten zoeken’, zeg ik.

‘Waarom?’ vraagt Maxim niet-begrijpend.

‘Om op straat in te wonen, natuurlijk.’

‘Haha, heel grappig.’

‘Het was niet eens grappig bedoeld’, zeg ik. ‘Wat is er mis met de

wereld dat twee werkende mensen niet eens een appartement in de stad kunnen betalen?’

‘Het appartement zou heel misschien nog lukken, maar de andere kosten die erbij komen, pfff: gas, elektriciteit, internet, telefoon, een fiets of een busabonnement... Het houdt niet op en het is allemaal zo duur. Dus dan zouden we niet meer kunnen uitgaan, of eens iets gaan eten.’

‘En ik eet zo graag’, zeg ik.

‘En ik ga zo graag uit’, zegt Maxim.

‘Ik las onlangs wel iets’, zeg ik. ‘In een tijdschrift. Blijkbaar doen veel mensen aan cohousing tegenwoordig, omdat alles zo duur is geworden. En ook om zich minder eenzaam te voelen.’

‘Dat snap ik’, zegt Maxim. ‘Echt helemaal alleen wonen, dat zie ik momenteel ook niet zitten.’

‘Ben jij ooit eenzaam? Je hebt constant vrouwen in je bed.’

‘Dat is waar, maar minder eenzaam word je daar niet van, hoor’, zegt hij. ‘Integendeel.’

‘Ben je niet bang dat met mij samenwonen die vrouwen zou afschrikken?’

‘Natuurlijk niet, we zijn vrienden en huisgenoten, dat is toch niet zo gek? Het is toch duidelijk dat er geen andere vibes tussen ons zijn. Maar goed, misschien moeten we die cohousing toch maar eens een kans geven. Misschien is het wel net zo leuk als op kot zitten.’

‘Ik hoop het’, zeg ik. ‘Hoe beginnen we eraan?’

‘Facebook’, zegt Maxim zonder aarzelen.

‘Facebook? Wie gebruikt er nu nog Facebook?’

‘Veel mensen, en dus ook mensen die een huis verkopen, een huis willen kopen of een kamer willen verhuren.’

‘Oké, maar we kunnen toch niet heel Facebook afspeuren?’

‘Wat je daarvoor doet, is lid worden van alle buurtgroepen in de stad. Of toch van alle buurtgroepen van de buurten waarin we willen wonen.’

‘De buurt maakt me niet uit’, zeg ik. ‘Ik zal allang blij zijn als ik een dak boven m’n hoofd heb.’

‘Je zal zien dat net wij het geluk zullen hebben om bij een seriemoordenaar terecht te komen.’

‘Maxim! Zeg zulke dingen niet!’

‘Of zo’n creep die midden in de nacht op een stoel komt zitten in je kamer om naar je te staren.’

‘Stop gewoon met praten.’

‘Of stel je voor dat een van je huisgenoten komt vertellen dat zijn tarantula ontsnapt is.’

‘Oké, het is al goed, ik blijf voor eeuwig bij mijn ouders wonen’, zeg ik.

‘Ik zal die tarantula wel voor je vangen, hoor’, zegt Maxim.

‘Stop met praten over tarantula’s!’ zeg ik boos.

‘Slangen dan?’

Ik rol met m’n ogen.

‘Oké dan’, zegt hij. Hij neemt z’n telefoon en gaat op zoek. ‘Ik maak ons lid van deze, goed?’ vraagt hij, terwijl hij z’n scherm toont.

‘O ja, da’s de buurt met alle hippe cafés en restaurants. Leuk!’

‘De wijk waar we op kot zaten?’

‘Ik was er wel nogal bang om ’s avonds alleen over straat te lopen’, zeg ik peinzend. ‘Aan de andere kant: we moeten nu gewoon nemen wat we kunnen krijgen en daarna blijven zoeken naar iets beters.’

‘Kijk, en die zin vat helemaal samen waarom ik nog single ben’, zegt Maxim met een grijns.

‘Jij romanticus’, zeg ik sarcastisch.

‘Hoe zullen we ons voorstellen?’ vraag ik als we lid zijn van alle wijkgroepen die we hebben gekozen.

‘Weet ik veel. Iets als “Hoi, wij zijn Romy en Maxim en wij zoeken een leuke cohousing. Heb jij een plekje voor ons? Antwoord in de comments of stuur een dm.” Wat denk je?’

‘Heel goed, alleen klinkt het alsof we een koppel zijn en maar één kamer nodig hebben’, zeg ik.

‘Daar had ik nog niet aan gedacht’, zegt hij peinzend. ‘Je hebt gelijk.’

‘En misschien moet je ook iets meer over ons vertellen, zodat mensen weten dat we niet eng of gevaarlijk zijn.’

‘Typ jij dan maar.’

‘Hoi, wij zijn Romy en Maxim, allebei 23. We hebben net onze eerste job gevonden in de stad en zoeken een leuke cohousing die nog twee kamers vrij heeft. Of misschien zijn er mensen die ook

op zoek zijn naar een cohousing en samen met ons het avontuur willen aangaan, typ ik.

“Het avontuur willen aangaan?” zegt Maxim spottend. ‘Je klinkt als de voice-over bij een realityprogramma. Tenzij je in de villa van Temptation Island wil gaan wonen, zou ik dat toch aanpassen.’

Ik zucht.

‘Oké dan. “Mensen die ook op zoek zijn naar een cohousing en samen met ons een huis willen huren” dan?’

‘Veel beter.’

‘En nu?’

‘Afwachten,’ zegt Maxim schouderophalend.

2

Een uur nadat we onze oproep voor kamers in de cohousing hebben gepost, hebben we een paar likes en een paar totaal nutteloze commentaren. Iemand stuurt ons de link naar een tweeslaapkamerflat van meer dan twaalfhonderd euro, waar nog gemeenschappelijke kosten bij komen. Zelfs met z'n tweeën kunnen we dat niet betalen. Toch niet als we nog een beetje een leuk leven willen en af en toe een klein bedrag opzij willen zetten voor noodgevallen. Of om misschien ook zelf ooit een eigen huis te kopen. Niet dat ik echt heel erg droom van huisje-tuintje-boompje, ik ben ook nog jong. Maar wel omdat een woonst kopen de enige oplossing lijkt om ooit financieel zorgeloos te zijn.

'Het is gewoon iemand die een flat verhuurt en zo probeert om huurders te vinden,' zegt Maxim. 'Je kan het hem niet eens kwalijk nemen. Ik zoek zelf eens in de groepen.'

Hij scrolt terwijl ik via hashtags zoek op Instagram. Je weet toch maar nooit.

'O, hier is er eentje!' roept hij enthousiast uit. 'Oh nee, sorry, de kamer is al bezet. Het was er ook maar eentje.'

'Weet je, ik denk dat dat nog het grootste struikelblok gaat zijn,' zeg ik. 'Het feit dat we twee kamers nodig hebben. Hoe groot is de kans dat er twee vrij zijn in één huis?'

'Ik denk dat de kans inderdaad groter is dat we zelf iets moeten huren samen met mensen die ook op zoek zijn. Dat zou spannend zijn, maar beter dan niets.'

'Ik weet niet of ik wel fan ben van heel dit volwassen zijn,' zeg ik.

'Ik ken wel een voordeel,' zegt Maxim met een grijns.

'Wat dan?' vraag ik achterdochtig, want ik verwacht weer een of andere platvloerse seksopmerking.

'Mogen drinken. Wijntje?' vraagt hij.

'Heel graag,' zeg ik.

Nog een paar uur later hebben we reacties van drie mensen die ook willen cohousen en van twee cohousings. Een van hen heeft maar één kamer. We antwoorden hen dat we twee kamers nodig hebben, waarna we een van de mensen die willen cohousen aan hen verliezen. De andere cohousing heeft wel twee kamers. We

maken dan ook een afspraak om de volgende dag te gaan kijken na het werk, want we willen geen enkele kans laten schieten. Elke dag van vier uur lang pendelen is er een te veel. We doen het nu al twee weken en ik kom elke dag afgepeigerd en met knallende hoofdpijn thuis, van de stress, de drukte en het lawaai. Kijk, ik luister ook al eens graag naar muziek, maar niet naar die van drie andere mensen die het concept 'hoofdtelefoon' niet snappen tegelijk, met daarbovenop nog een paar andere mensen die bellen op speaker. Wanneer is dat sociaal aanvaardbaar geworden? Omdat ik normaal gezien nooit tijd heb om te lezen, wilde ik die reizen gebruiken om eindelijk nog eens een goed boek uitgelezen te krijgen, maar ik slaag er echt niet in om me te concentreren in al dat kabaal. En dat geldt dan alleen nog maar als we kunnen zitten.

'Laten we duimen dat het vanaf de eerste keer raak is,' app ik naar Maxim wanneer ik weer thuis ben.

'Wie wil er nu niet met ons samenwonen?' antwoordt hij.

'Goemorgen!' zegt Vanessa vrolijk wanneer ik binnenkom.

'Hey!' zeg ik. Ik ben blij haar lieve gezicht te zien, want ze is de enige persoon op het werk die vriendelijk tegen me is. 'Alles goed?'

'Goh ja, maandagochtend, hè, niet mijn favoriete moment van de week.'

'Maar wel al wat dichter bij het weekend dan zondagavond,' zeg ik.

'Da's wel heel positief gedacht,' zegt ze lachend.

'Maar ook wel waar,' zeg ik.

Ik kan het weten, want op zondagavond krijg ik al stress en op maandagochtend begin ik alweer af te tellen naar het weekend. Ik heb best een leuke job, maar vreselijke collega's.

'Goemorgen,' zeg ik wanneer ik de grote open kantooruimte binnenkom. Wie het ook is die het landschapskantoor heeft uitgevonden, het is vast en zeker een sadist die zelf altijd thuiswerkt. Niemand antwoordt.

Ik neem m'n koffiemok uit mijn rugzak. Ik had eerst een mok op m'n bureau staan - eentje die ik van Maxim had gekregen, met een grappige quote erop -, maar die bleek op een dag 'per ongeluk kapot gevallen' te zijn, dus nu neem ik m'n mok elke dag mee

naar huis en ben ik elke ochtend en avond blij dat hij de treinrit overleefd heeft. En nee, het bedrijf heeft geen eigen koffiemokken meer, want er werden er te veel gestolen. Waarom iemand in godsnaam een koffiemok van z'n werk mee naar huis zou willen nemen, begrijp ik écht niet. Om op een gezellige zondagmiddag bij een kopje thee lekker aan het werk te denken?

Twee weken werk ik hier nu. Minder dan een week had ik nodig om het volkomen te verknallen bij m'n nieuwe collega's.

En oké, het was misschien niet erg slim en tactvol van me, maar ik wilde gewoon indruk maken. Ontplofte dat even in m'n gezicht, zeg. Het zal me leren om naar m'n moeder te luisteren.

Ik heb talen gestudeerd en ben gek op taalgrappen en foute taalmopjes. Natuurlijk wilde ik het liefst van al schrijver worden, maar daarvoor bestaan er helaas geen vacatures. En een jaar op een zolderkamertje in armoede aan m'n eerste roman knoeien en goedkope rode wijn drinken (ik drink liever goedkope rosé), dat had ik nu ook weer niet over voor m'n droom. Ik vind op vakantie in een tent slapen al te erg, dus ik ben niet gemaakt voor schimmelige panden en vuile matrassen. Ik solliciteerde dan maar bij the next best thing: tijdschriften, kranten, reclamebureaus... Slechts één mail kreeg ik terug. Maar één mail was genoeg, natuurlijk. Ik mocht komen solliciteren bij reclamebureau De Muggenzifters. Ik vond de naam meteen heerlijk en had het gevoel dat ik er geweldig goed zou passen.

En wat bleek? Dat vonden zij ook! Ik ging solliciteren, we hadden een supervlotte, informele babbel die, zo bleek tot mijn grote schok toen ik buitenkwam en op m'n telefoon keek, maar liefst een uur geduurd had. En een paar dagen later kwam het verlossende telefoontje. Ik had de job.

Maar toen kwam mama zich bemoeien.

En die maakte me helemaal zenuwachtig.

'Zorg dat je er deftig uitziet, Romy. Je kan toch niet op sneakers en in jeans gaan werken?'

'Maar dat droeg ik ook naar m'n gesprek, mama', zei ik. 'Ze hebben me toch aangenomen? Iedereen draagt jeans en sneakers tegenwoordig.'

'Trek op je eerste dag maar iets deftigers aan', zei mama. 'Dan kan

je daarna nog zien. Maar beter de eerste dag een beetje te deftig gekleed zijn dan een slechte eerste indruk maken.’

En daar stond ik dan, op mijn eerste dag, in m’n marineblauwe mantelpakje.

Het was af-schu-we-lijk.

Een rok tot net over de knie met daarop een korte blazer mét schoudevullingen. Recht uit de jaren negentig kwam het. Yep, ik was erin geslaagd om in mama’s kast de enige lelijke outfit uit die oh zo coole jaren negentig te vinden. Ik had nog gevraagd of ze niks anders had, maar nee, hoor. Ik moest en zou dit aantrekken, met een panty en hakken eronder.

Eigenlijk had ik beter moeten weten. In feite had ik m’n gevoel moeten volgen. Maar het was m’n eerste baan en tijdens de examens mocht jeans en sneakers dragen ook niet. Nou ja, het mocht wel, maar bij sommige proffen kon het je wel een paar punten kosten. En bij het interview werd ik recht naar het kantoor van hr geleid, dus ik had de werkvloer niet gezien, maar die vrouw van hr had ook een nette pantalon en een smetteloze bloes aan, dus mama kon zomaar even gelijk hebben. Bovendien had mama altijd gewerkt, dus zij wist er meer van dan ik.

Maar natuurlijk stond ik daar op mijn eerste werkdag als enige in m’n veel te nette kleren. Toen ik op de werkvloer aankwam, zag ik een zee van jeans, sneakers, hoody’s en T-shirts. Iemand had zelfs een croptop aan.

Ik besepte meteen dat ik een giga fout had begaan.

3

Ook al beseftte ik meteen dat ik helemaal fout gekleed was voor m'n eerste werkdag op deze hippe plek, toch raapte ik mijn moed bij elkaar en ging ik me aan iedereen voorstellen en een hand geven. Een paar vrouwen giechelden, eentje keek me zelfs ongegeneerd minachtend aan. 'Ik ben Alexa', zei ze terwijl ze me een slap handje gaf en me nadrukkelijk van top tot teen bekeek.

'Mijn moeder heeft deze outfit voor me gekozen', zei ik verontschuldigd. Ze lachte schril. 'Hey, jongens, haar mammië heeft haar kleren voor haar klaargelegd!' riep ze door de ruimte. Nu werd er openlijk gelachen. Ook door de mannen, die tot dan toe nog gewoon vriendelijk waren geweest. Ik kreeg meteen een knalrood hoofd.

'Ben je wel klaar voor een job als je je eigen kleren nog niet kan kiezen?' vroeg ze.

'Natuurlijk. Ik heb meerdere vakantiejobs gedaan en ben afgestudeerd met grote onderscheiding. Ik heb een master én een master-na-master behaald', zei ik zo trots als ik kon.

'Oh my God, mevrouw heeft twee diploma's. Ben jij zo'n streber-tje dat gaat proberen om ons allemaal slecht te doen lijken?'

'Natuurlijk niet', zei ik. 'Bovendien heb ik geen job als copywriter. Ik kom alleen maar administratie doen.'

'Alléén maar administratie?' hoorde ik een verontwaardigde stem achter me zeggen.

Ik draaide me om.

Een kleine blonde vrouw keek me met grote ogen aan. De andere mensen aan haar eiland zagen er ronduit woest uit.

'Néé', zei ik snel. 'Dat bedoelde ik niet. Ik bedoelde dat ik hier niet kwam om iemands job af te nemen. Niet dat ik administratie minderwaardig vind of zo.'

'Maar je wil wel copywriter worden?' vroeg de man tegenover haar.

'Misschien ooit, op termijn', zei ik aarzelend.

Hij zuchtte.

'Waarom blijven ze ons toch opzadelen met ongeïnteresseerde mensen die alleen maar copywriter willen worden?'

‘Ik beloof je dat ik de job goed zal doen, echt waar. Waar mag ik zitten?’

Alle drie draaiden ze zich om, met hun rug naar me toe, zonder antwoord te geven.

Vanessa zat achter de receptie, dus zij was er niet bij toen dat alles gebeurde. Half in tranen legde ik haar uit wat er gebeurd was en hoe dom ik me had gedragen. Ze had gelachen en me toen een knuffel gegeven.

‘Wat bezielde je ook om dit aan te trekken?’ zei ze lachend.

‘Ik kan me niet eens bewegen in deze blazer’, zei ik met een pruillip.

‘Kan je je deze middag thuis even gaan omkleden?’

‘Nee, tenzij de middagpauzes hier vier uur duren.’

Ze keek me verbaasd aan.

‘Ik woon nog bij m’n ouders aan de andere kant van het land en ben momenteel op zoek naar iets om te huren hier.’

‘Wacht even’, zei ze. ‘Of nee, trek eerst die blazer alvast uit.’

Dat deed ik met alle plezier.

‘Hier.’ Ze gooide me een T-shirt van een bekend biologisch frisdrankenmerk toe. Ik zou het normaal gezien nooit dragen, maar ik had zulke kleren met logo’s erop wel al bij de populaire kledingketens zien hangen, dus echt gek was het niet.

‘Ze zijn klant bij ons, vandaar’, legde Vanessa uit.

Ik ging naar de wc, trok m’n bloes uit en trok het T-shirt aan.

Daarna wandelde ik weer naar de receptie.

‘Ik ben normaal gezien helemaal voor de T-shirt-in-rok-look, maar in dit geval zou ik toch zoveel mogelijk van de rok bedekken’, zei Vanessa terwijl ze me keurend opnam.

Ik trok het T-shirt er weer uit. Het kwam tot over m’n billen.

‘Veel beter’, zei ze.

Toen ik weer naar m’n bureau wandelde, lette er al niemand meer op me.

Dat was vorige week, maar sindsdien is de situatie niet echt verbeterd.

De vrouw met het blonde haar heet Louise. Dat weet ik niet omdat ze het me verteld heeft, maar omdat ik het heb opgevangen wanneer anderen haar aanspraken. De man heet Joris. En dan

is er nog Silke, die stiller is en af en toe half naar me glimlacht. Ik denk dat ze me misschien wel mag, maar dat ze dat niet durft te tonen. Gelukkig is zij degene die me alles geleerd heeft en de persoon aan wie ik vragen mag stellen. Dankzij haar is het hier toch draaglijk. Of in elk geval niet ondraaglijk.

's Middags lunch ik alleen en af en toe met Maxim, die hier niet zo ver vandaan werkt.

Ik ga naar de koffiemachine, vul m'n koffiemok en maak me op voor een lange, saaie dag.

'Hoe was het vandaag?' vraagt Maxim wanneer we elkaar treffen bij de Indiase snackbar waar we een hapje eten voor we de cohousing gaan bezoeken.

'Gewoon,' zeg ik schouderophalend.

'Gewoon goed of gewoon slecht?'

'Goh ja, het is niet dat m'n collega's me echt pesten. Ze negeren me gewoon. Nou ja, buiten Alexa dan. Zij doet van die stiekeme dingen. Ik weet zeker dat zij degene is die m'n mok kapot heeft gemaakt. En dat zij erachter zat die keer dat m'n computermuis verdwenen was. Nou ja, ik weet niet zeker dat zij het was, maar ze lijkt me zo gemeen. Echt het type "populair meisje op de middelbare school". Maar ik vind de job heel interessant, want ik schrijf de mails naar de klanten en kan zo het hele proces van vraag over voorstel tot eindresultaat volgen. Ik leer zoveel bij! Maar soms wil ik ook wel eens zeuren over m'n treinreis, m'n moeder of m'n tragische singlesleven.'

'Dat mag je altijd tegen mij doen,' zegt Maxim.

'Dat weet ik,' zeg ik. 'Maar nu wil ik gewoon kip korma, een grote naan en een nog groter glas wijn, en daarna een prachtige kamer in een gezellig huis. Is dat nu te veel gevraagd?'

'Dat eerste in elk geval niet,' zegt hij. 'Want ik heb gereserveerd, zodat we zeker een tafel hebben.'

'Hoe gaat het bij jou?' vraag ik wanneer we aan tafel zitten en besteld hebben.

'Ik heb dan weer de toffe collega's, maar de saaie baan,' zegt hij.

'Vorige week vond je het nog leuk!' zeg ik verbaasd.

'Het was ook leuk voor een week,' zegt hij. 'Maar ik vind het nu al saai. Het is makkelijk werk, en dat leek me aantrekkelijk, maar nu besef ik dat het echt niks voor mij is. Heel de dag teksten

overtypen, pfff. Aan het einde van de dag ben ik helemaal draai-erig.’

‘Het is gewoon een eerste job’, zeg ik. ‘Het is niet voor de rest van je leven.’

‘We moeten echt snel een woning vinden’, zegt hij. ‘Want hiervoor wil ik niet elke dag uren op de trein en bus zitten. Dan zoek ik nog liever werk in ons dorp.’

Ik voel meteen paniek opkomen. Ik red het niet zonder Maxim. We zaten samen op kamers, gingen samen uit, zochten tegelijk een baan en zoeken nu samen een huis.

Ik weet dat ik het wel in m’n eentje kan, maar ik weet net zo goed dat ik dat niet wil. Zonder hem zou ik me totaal verloren en eenzaam voelen.

‘Het huis zal wel tof zijn’, zeg ik snel.

Het móét tof zijn.

4

‘Hey, kom erin.’

De jongeman die de deur opendoet, ziet er in elk geval sympathiek uit. Alleen jammer dat hij een sigaret vastheeft. Binnen in het huis.

We volgen hem door de dubbele houten deur naar een grote woonkamer. Die is een beetje verweerd, maar wel mooi: marmen schouw, houten vloeren, mooie moulures... Alleen jammer van de penetrante sigarettenrook. Er staan een oude leren bank, een salontafel met een overvolle asbak erop en een giga tv.

‘Dit is het gemeenschappelijke deel’, zegt hij. ‘Daar is de keuken.’ Maxim en ik lopen allebei die kant uit. Er staat een berg vuile vaat, en de eettafel is ronduit smerig.

‘Willen jullie je kamers zien?’ vraagt hij.

Maxim en ik kijken elkaar aan. Ik zou heel veel doen om in de stad te wonen en Maxim hier te houden, maar dit gaat te ver. De rook zou ik nog aankunnen. De vuile keuken misschien nog net. Maar een combinatie van de twee?

‘Waarom niet?’ zegt Maxim tot mijn grote verbazing.

Ik werp hem een vragende blik toe achter de rug van de man, die voor ons uit de trap op loopt. Ik leg mijn hand op de trapleuning, die plakkerig aanvoelt.

‘Dit is de badkamer’, zegt hij. Hij opent de deur naar een middelgrote ruimte waarin overal handdoeken hangen en liggen. De douche heeft een opengetrokken schimmelig douchegordijn en er hangen mannenonderbroeken te drogen aan de gordijnstang.

‘En dit is de eerste kamer.’

Hij doet de deur open.

‘Er is geen raam’, zeg ik.

‘Er is zelfs nauwelijks een kamer’, zegt Maxim.

Hij overdrijft niet eens.

‘Volgens mij kan hier niet eens een dubbel bed in’, zeg ik.

‘Toch wel’, zegt de man. ‘Je kan er niet omheen lopen, maar een dubbel bed past er wel in. De kamer is twee op drie meter, dus er kan nog een kast bij.’

‘Zolang je niet van plan bent om die open te doen’, mompelt Maxim.

‘En dan de andere kamer’, zegt de man, en hij wil een volgende deur openen, maar Maxim heeft zich al omgedraaid.

‘Laat maar’, zeg ik nog snel, en dan loop ik achter Maxim aan.

‘Je krijgt het voor een goede prijs’, roept de man ons nog na.

‘Stel je voor dat hij het ook nog eens voor een slechte prijs zou verhuren’, zegt Maxim wanneer we weer buiten staan.

‘Zijn we te veeleisend? Zijn onze verwachtingen onrealistisch?’ vraag ik me hardop af.

‘Dat denk ik niet, want ik had geen probleem met het huis op zich.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik weet ook wel dat er binnen ons budget geen prachtig afgewerkte muren en zelfreinigende ovens gaan zijn, en dat vind ik ook niet erg. Wat ik wel erg vind, is ergens te moeten wonen waar anderen de boel smerig maken en er geen controle over te hebben. Die badkamer, keuken en woonkamer waren prima als je ze schoonmaakt en schoon houdt. Dan had ik zelfs met dieschoendoos van een kamer kunnen leven.’

‘Het was ook maar onze eerste poging. Wie vindt er nu meteen z’n droomwoning? Niemand, toch? Deze was maar om te oefenen’, zeg ik met een geforceerde glimlach.

Het is halfacht, we moeten nog naar het station en de volgende trein komt pas over een halfuur. Dat betekent dat ik pas om tien uur thuis zal zijn: net op tijd om doodmoe recht naar m’n bed te gaan, de wekker weer om halfzes te zetten en me dan opnieuw naar een kantoor te slepen waar m’n collega’s me haten.

Dit is niet het leven waar ik zo van droomde.

‘Kijk’, zegt Maxim wanneer we eindelijk op de trein zitten. ‘Er zijn superveel reacties bijgekomen.’

Het is lekker rustig op de trein, wat dan weer wél een voordeel is van dit latere uur.

‘Echt? Zit er iets tussen?’

‘Best veel, eigenlijk.’

Hij komt naast me zitten en toont de reacties. Zelfs na een lange werkdag ruikt Maxim nog lekker. Ik heb het gevoel dat ik naar zweet ruik.

‘Deze hebben maar één kamer, dus die vallen al af. Er zijn vier mensen die samen met ons wel iets willen huren.’

‘Dat is fijn om te weten, maar dat hou ik toch liever als nood-

oplossing, want op wiens naam moet het contract dan staan? Ik durf dat niet op de mijne te zetten, want wat als een van de huisgenoten niet betaalt? Of wat als een van hen weggaat en we niet genoeg geld meer hebben om de huur te betalen? Dan ben ik dus verantwoordelijk en kan ik in de schulden komen te zitten.' Maxim knikt.

'Ik begrijp wat je bedoelt, maar we vinden wel ergens een kamer. Misschien kunnen deze vier mensen wel samen iets huren, dan hebben we ze toch min of meer geholpen. Kijk, deze heeft twee kamers.'

'En de persoon die het stuurt, kan zelfs deftige zinnen typen.'

'Ze is zelfs grappig,' zegt Maxim.

'Ze is ook knap,' zeg ik met een blik op haar profielfoto. Maxim, je moet me echt belo-'

'Jaja, ik weet wat je gaat zeggen: geen seks of affaires met mensen in het huis.'

'Nee, maar ik meen het. Ik wil daar geen ruzie, drama of gedoe.'

'Ik zal ervoor zorgen dat we niet op straat gezet worden, beloofd. Zullen we morgen na het werk gaan kijken? En deze' - hij scrollt door naar een volgend bericht - 'dan de dag erna?'

Ik zucht. Dat worden lange dagen.

Maar we hebben natuurlijk geen keuze.

Vandaag is het cactusje dat ik bij wijze van grap van Maxim cadeau heb gekregen om m'n eerste baan te vieren, omdat hij hoopte dat die m'n werkdagen wat prikkelender zou maken, omgegooid op m'n bureau, waardoor er overal zand ligt, ook op m'n toetsenbord. 'Dat is best kinderachtig,' mompel ik terwijl ik het zand bij elkaar veeg en weer in het potje duw, want zonder zand kan m'n cactus natuurlijk niet blijven staan. Of overleven. Daarbij prik ik me meerdere keren, maar ik hou al m'n kreetjes binnen, want ik gun Alexa het plezier niet.

Niemand snelt me te hulp of beaamt dat het echt stom is.

'Misschien heeft de poetsploeg hem per ongeluk omgegooid,' zegt Silke.

'Dat lijkt me sterk,' zeg ik. 'Zij zijn de poetsploeg. Als er nu iemand het zou opruimen als ze iets vuil hadden gemaakt, zijn zij het toch wel? Nee, ik denk dat het iemand anders was,' zeg ik met

een veelbetekenende blik in de richting van Alexa. Met weinig effect, trouwens, want ze negeert me gewoon.

Ik neem me voor om de plant te verhuizen zodra ik een kamer heb, zodat hij veilig staat, want als ik hem meeneem op de trein, vallen er vast veel slachtoffers. Ikzelf in de eerste plaats. Voorlopig zet ik hem even in mijn lade.

Tijdens de middagpauze is het zonnig en droog, dus ga ik even buiten zitten. Het is net zomer geworden, het festivalseizoen is begonnen en de meeste van m'n leeftijdsgenoten genieten van muziek, op reis gaan, terrasjes doen en al die andere dingen die je doet wanneer je eindelijk afgestudeerd bent. Maar ik wilde zo snel mogelijk een baan omdat ik me zo opgesloten voel in mijn dorp. Ik heb er een fijne jeugd gehad, maar zodra ik op kot zat in de stad wist ik dat ik nooit meer genoeg zou hebben aan een leven in een klein dorp.

Ik open de lunchbox die m'n mama gemaakt heeft. Jawel, mijn mama maakt nog steeds mijn boterhammen. Superlief en superhandig, zeker omdat ik gisteren zo laat thuis was, maar ook superverstikkend als je net vijf jaar onafhankelijk bent geweest. Ik ontdek boterhammen met kaas en met choco, wortel- en komkommerstaafjes en een plakje van haar zelfgemaakte appelcake. Ik wil net in een wortelstaafje bijten wanneer ik achter me hoor: 'Kijk, mama kiest niet alleen haar kleren, ze maakt ook nog het brooddoosje.'

Ik hoef me niet om te draaien om de stem van Alexa te herkennen. 'Doe niet zo stom', zeg ik. 'Waarom zou mijn moeder deze brooddoos gemaakt hebben en niet ik?'

'Omdat er een briefje bij zit', zegt ze met een grijns.

In haar hand heeft ze een oranje hartvormig briefje dat ik herken van ons notitieblok thuis. Dat moet uit m'n brooddoos gedwardeld zijn toen ik die opende. 'Smakelijk, schat. Liefs, mama' staat erop in mama's handschrift.

'O', zeg ik.

'Smakelijk, schat', zegt ze met een grijns. Ze grabbelt een stuk komkommer uit m'n brooddoos en bijt erin terwijl ze gierend van het lachen met twee collega's wegloopt. Vast naar een of andere leuk lunchzaakje.

Mijn eten smaakt me niet meer.

5

‘Wat denk je?’

‘De buitenkant ziet er goed uit’, zeg ik.

‘Hoe vaak moet ik je nog zeggen dat je niet moet afgaan op de buitenkant?’ zegt Maxim. ‘Kijk maar naar mij.’

Ik rol met mijn ogen. Hij weet veel te goed hoe knap hij is.

‘Hoi, wij zijn Maxim en Romy. We komen voor de kamers’, zeg ik met een grote smile - die hopelijk eerder vriendelijk dan creepy is - tegen de jonge vrouw die de deur opent.

‘O, hebben jullie m’n dm dan niet gekregen?’ vraagt ze verschrikt.

‘Nee’, zegt Maxim.

‘Misschien omdat we geen vrienden zijn op Facebook’, zegt ze.

‘Dan zitten die in zo’n verborgen mailbox of zo, niet?’

‘Ik heb ook gewoon nog geen tijd gehad om mijn sociale media te checken’, zegt hij.

‘In elk geval, ik had jullie gestuurd dat de kamers intussen verhuurd zijn.’

‘Echt?’

‘Ja, de nieuwe bewoners hadden onze reactie op jullie post gezien en zelf een afspraak gemaakt.’

‘Maar...’ stamel ik verbluft. ‘Dat was ónze post.’

Ja, ik hoor zelf ook hoe kinderachtig mijn opmerking klinkt, maar ik kan echt niet geloven dat mensen zulke dingen doen.

‘Wij hadden toch al eerst afgesproken?’ vraagt Maxim.

‘Dat weet ik, maar wij hebben echt huurders nodig en wisten niet of jullie de kamers wel zouden nemen, dus maakten we ook maar andere afspraken. En zij waren tof en wilden de kamer meteen, dus ja...’

‘Maar dat is toch niet eerlijk?’ zeg ik.

‘Kijk, wij moeten huurders hebben. We hebben het geld nodig.

Wij kennen jullie niet en dit waren leuke, sociale mensen met een vaste job. Waarom zouden wij hen dan opzij moeten schuiven voor jullie?’

‘Wij zijn ook leuke, sociale mensen met een vaste job’, zeg ik nog, maar Maxim trekt me al mee aan m’n arm.

‘Wat is er nou?’

‘Ik red je van jezelf.’

‘Waarom?’

‘Omdat die twee nieuwe huurders zo meteen naar buiten komen en jij hen vast gaat uitschelden op straat.’

‘En met reden, toch? Ze reageren op onze oproep en gaan er dan vandoor met ónze kamers.’

‘Het waren nooit onze kamers,’ zegt Maxim.

‘Hoe kan jij daar zo kalm bij blijven?’ vraag ik.

‘Omdat kwaad worden geen zin heeft. Ik zet een nieuw bericht online en vraag om alleen via dm te reageren, zodat andere mensen het niet kunnen zien, oké? En morgen hebben we nóg een afspraak en dus een nieuwe kans.’

Ik knik.

‘Zullen we nog iets gaan eten?’

‘Vind je het erg om iets te eten op de trein?’ vraag ik. ‘Ik ben veel te moe.’

Even later zitten we op een veel te volle trein, waar we een mengeling van bliken vol afschuw en bliken vol jaloezie toegeworpen krijgen. Ik heb het bij een slaatje gehouden, maar Maxim bijt in een hamburger van een fastfoodketen, en die geur hangt al in heel de coupé. Een meisje kijkt alsof ze niet weet op wie ze het meest jaloers: op Maxim omdat hij zo’n heerlijk vetting eten heeft, of op de burger omdat hij daar met zoveel lust in bijt.

‘Smaakt het?’ vraagt hij met volle mond.

‘Bwa,’ zeg ik, want ik trap er telkens weer in: een slaatje kiezen om gezond te doen, om dan te beseffen dat het minstens evenveel of misschien zelfs meer calorieën bevat dan een hamburger met frietjes, want ik veel lekkerder vind.

‘Mag ik een-’

‘Nee,’ zegt hij. ‘Dan had je maar zelf frieten moeten bestellen.’

De mensen om ons heen moeten wel denken dat ik het meest gemene vriendje ter wereld heb, maar ik heb het gewoon al te vaak gedaan, geen frietjes besteld om dan de zijne op te eten.

Ik prik met m’n houten vork in m’n hardgekookte ei. Ik lust niet eens graag ei.

‘Hey, het komt wel goed,’ zegt hij.

‘Is dat zo? Zelfs als we een huis vinden, wat dan met mijn collega’s?’

‘Dan ga je op zoek naar een even fijne baan, maar met leukere collega’s.’

Hij legt zijn hand op de mijne en geeft er een kneepje in.

Het meisje op de bank tegenover ons werpt me een vuile blik toe, maar dat ben ik intussen gewoon.

Ik zucht.

Was het allemaal maar zo eenvoudig.

‘Hoe was je dag? Wil je nog iets eten? Ben je naar de kamers gaan kijken?’

Ik ben nauwelijks binnen of mama begint al vragen op me af te vuren. Het lijkt wel alsof ze elke avond achter de deur op me staat te wachten.

‘Goed. Nee, dank je. Ze waren al verhuurd.’

‘Echt? En wat nu?’

‘Morgen hebben we nog een afspraak, weet je nog?’

Ik ben veel te moe om te praten. Eigenlijk wil ik gewoon in de zetel ploffen en naar een of ander make-over- of datingprogramma kijken waarbij ik niet hoeft na te denken.

‘Wil je thee? Er is nog cake over. Of liever een glaasje wijn? Wat wil je kijken? Wij waren naar een Britse detective aan het kijken, maar we zetten met plezier iets anders op, hoor. Ik zag dat je Ex on the Beach had opgenomen. Wil je daarnaar kijken? Dan lezen wij wel een tijdschrift of zo.’

‘Dat hoeft niet, mama. ik kijk wel wat Netflix op m’n kamer.’

‘Op dat kleine schermpje? Dat is toch niet goed voor je ogen? En we hebben je nog niet gezien vandaag. En gisteren ook niet, dus kom gezellig bij ons zitten.’

‘Oké dan’, zeg ik, meer uit schuldgevoel dan uit overtuiging.

‘Zet je maar, dan schenk ik je dat glaasje witte wijn in.’

Mama geeft me de afstandsbediening. Ze stopt me nog net niet in onder m’n tv-dekentje.

Papa neemt een tijdschrift en ik zet m’n programma aan.

Mama zet zich aan tafel met een kruiswoordraadsel. Ook al zit ik zogezegd alleen te kijken, toch vind ik het best verstikkend dat ze in dezelfde ruimte zitten en ook nog eens plaats voor me hebben gemaakt.

Zodra het programma begint, zie ik hoe papa alsmaar vaker

opkijkt van z'n tijdschrift en blikken naar de tv werpt. Zijn wenkbrauwen fronsen elke keer een beetje meer. Hij zegt niks, maar zijn oordeel is duidelijk voelbaar.

'Wat is eigenlijk de bedoeling van dat programma?' vraagt hij wanneer ik het eerste reclameblok doorspoel.

'Er is geen doel, papa, het is gewoon entertainment.'

Hij kijkt weer naar z'n magazine - of doet tenminste alsof - en ik kijk verder. Natuurlijk is er eerst een scène waarbij er met stoelen gesmeten wordt en daarna eentje waarin twee koppels in dezelfde kamer seks hebben. Ik krimp in elkaar bij het idee dat m'n vader ziet dat ik graag naar dit soort dingen kijk, want het is maar een paar stappen verwijderd van porno.

'Waar vinden ze toch mensen die aan zulke programma's willen meedoen?' zegt mijn vader hoofdschuddend.

'Dat zijn gewoon mensen die beroemd willen worden, hè, bemoeit mama zich nu ook.

'Maar toch niet op die manier? Wat moeten hun ouders wel niet denken? En wat als je dan later moet gaan solliciteren en je baas dat ziet?' zegt papa.

Ik zucht en zet de opname uit.

'Oké, ik ga dan maar slapen,' zeg ik.

'Maar nee, kindje, kijk maar verder. We zullen wel zwijgen,' zegt mama.

'Ik ben toch moe,' zeg ik. 'Ik kijk wel een andere keer verder.'

Bijvoorbeeld op zondag, wanneer jullie bij oma zijn, denk ik bij mezelf. Dan zijn ze altijd van halftwee tot halfzes weg en kan ik gewoon languit voor de tv liggen.

'Oh, voor ik het vergeet: oma vroeg wanneer je nog eens op bezoek kwam. Ze zei dat het alweer zo lang geleden was. Ik heb gezegd dat je zondag wel mee zou komen.'

'Ma-am, waarom zeg je dat nu? Misschien heb ik wel plannen.'

'Hé, je plannen?' vraagt mama.

'Nee,' geef ik met tegenzin toe. 'Maar ik heb nu een superzware week en moet zondag echt kunnen rusten.'

'Ga je zaterdag naar de jeugdclub?'

'Ja,' zeg ik.

'Dus je bent niet te moe om naar de jeugdclub te gaan, maar wel om je grootmoeder te bezoeken.'

‘Oké dan, ik heb nood aan ontspanning én rust’, zeg ik.

‘Wij werken ook’, zegt mama. ‘Wij hebben ook nood aan ontspanning en rust, maar in het weekend moeten wij poetsen, koken, boodschappen doen én je oma bezoeken. Jij hoeft helemaal niets te doen, wij doen alles voor je.’

‘Omdat je telkens zegt dat het niet hoeft als ik voorstel om te helpen!’ zeg ik verontwaardigd. ‘En voor alle duidelijkheid: ik ben elke dag vier uur lang aan het pendelen. Hoe lang pendelen jullie? Twintig minuten per dag? Je hebt geen idee hoe slopend dat is.’

‘Zo lang gaat je oma niet meer leven’, zegt mama.

‘Dat argument gebruiken jullie al tien jaar, en ze is er nog’, zeg ik.

Oké, dat was echt een foute en gemene opmerking van me.

’t is al goed, ik kom wel mee’, geef ik dan maar toe uit schuldgevoel.

Daarna ga ik naar m’n kamer en sla ik de deur dicht.

6

‘Zo gek vind ik het nu ook niet dat je je oma af en toe bezoekt’, zegt Maxim niet-begrijpend.

‘Natuurlijk’, zeg ik. ‘Dat is ook het punt niet. Het gaat erom dat ik van hen móét. Ze behandelen me nog altijd als een kind omdat ik bij hen woon. En ze zijn ook gewoon... altijd dáár, weet je. Ik heb er geen privacy. Het huis dat we straks gaan bekijken, moet gewoon goed zijn.’

‘Romy...’

‘Het móét!’

‘Oké dan. Ik heb voor morgen en overmorgen ook al bezoekjes gepland, dus wie weet lukt het deze week nog.’

‘Ik hoop het’, zeg ik.

‘Je moet me wel één ding beloven.’

‘Wat dan?’

‘Ook als we hier wonen, moet je wel je oma blijven bezoeken.’

‘Je hebt gelijk’, zeg ik, terwijl ik mijn brooddoos open en er een appelpartje uit haal. Die lunches van mama ga ik wel missen.

‘Goemorgen!’ zeg ik gespeeld vrolijk als ik aan mijn bureau ga zitten met mijn kop thee. Niemand reageert. Alleen Silke geeft me een flauw glimlachje.

‘De baas vraagt of je om halftien naar zijn bureau komt’, zegt ze.

‘Echt?’ vraag ik achterdochtig, want het is vast weer een of andere flauwe grap van iemand.

‘Ja hoor, hij is het zelf komen zeggen.’

‘Mmm’, zeg ik. Misschien is het wel echt waar, want Silke heeft me nog nooit gepest, en wat is er grappig aan als ik ga kloppen bij meneer Vanseveren en hij zegt ‘dat moet een vergissing zijn’. Dat is toch de flauwste prank ooit? Bovendien kan ik moeilijk niet gaan, want als het echt is en ik daag niet op, dán heb ik pas een probleem. Dus werk ik alvast een halfuurtje en om een minuut voor halftien sta ik recht en wandel ik naar het kantoor van meneer Vanseveren. Ik heb het gevoel dat heel de werkvloer naar me staart. Het is gek hoe we altijd denken dat iedereen op ons let. Alsof we zo belangrijk zouden zijn voor andere mensen.

Ik klop op de deur.

‘Binnen!’ roept een stem.

Ik doe de deur open en tot mijn grote verbazing zie ik mijn collega Joris zitten. Hij heeft een knalrood hoofd. Is hij over mij komen klagen? Word ik daarom bij meneer Vanseveren geroepen?

‘Ga maar zitten,’ zegt meneer Vanseveren.

Met trillende handen trek ik de tweede stoel naar achteren en ook een beetje opzij, zodat ik niet te dicht bij Joris zit, want hij ziet eruit alsof hij me elk moment kan aanvliegen. Maar waarom dan? Ik heb me net zo gedeisd gehouden!

‘Goeiemorgen, Romy. Ik heb zonet met Joris gepraat en nu wil ik ook even met jou praten.’

‘Oké,’ zeg ik met schorre stem. Mijn mond is helemaal droog.

‘Omdat er iemand is weggegaan, zijn we op zoek naar een nieuwe copywriter. En aangezien jullie allebei hebben aangegeven die ambitie te hebben, wil ik jullie allebei een kans geven om jullie te bewijzen.’

‘Oké, wauw,’ zeg ik. ‘Dat is fantastisch, maar ik werk hier pas en Joris...’

‘Joris werkt hier al langer, ja, maar evengoed als administratieve kracht. Hij heeft dus ook geen ervaring als copywriter. Ik wil gewoon de beste persoon en als jullie even goed zijn, dan kies ik Joris. Maar als jij meer talent blijkt te hebben, tja, dan heb je de functie eerlijk en terecht verdiend, toch?’

Ik durf niet te knikken.

Joris staart boos naar de grond.

‘Het belangrijkste is dat jullie bewijzen dat jullie niet alleen goeie woordkunstenaars zijn, maar ook teamplayers. Ik verwacht dus dat jullie met het hele team zullen kunnen samenwerken en niet gaan proberen om punten te scoren ten koste van de ander. Ik mail jullie straks jullie eerste opdracht. Voorlopig blijf je dat combineren met je andere werk. Het zal zwaar worden, maar als je echt iets wil bereiken, moet je dat er nu eenmaal voor overhebben. Oké?’

Ik knik. Joris blijft gewoon voor zich uit kijken.

‘Dan zie ik jullie opnieuw bij de eerste pitchmeeting.’

Joris neemt beleefd afscheid, maar als we het kantoor uit zijn, beent hij boos weg.

‘Joris, wacht!’ zeg ik.

Maar dat doet hij niet, dus ga ik sneller lopen.

‘Ik heb hier helemaal niet om gevraagd’, zeg ik.

‘Nee? Je bent nochtans voor deze job komen solliciteren.’

‘Ik wist toen niets van het bedrijf of van de mensen die er werken’, zeg ik. ‘Ik heb gewoon verteld wat mijn ambities zijn. Maar ik doe mijn huidige baan echt graag.’

Plots staat hij stil en draait hij zich naar me toe. Ik bots bijna tegen hem op.

‘O ja? Waarom ga je dan niet terug om tegen meneer Vanseveren te zeggen dat je geen interesse hebt en je terugtrekt als kandidaat?’

Ik zwijg.

‘Dat dacht ik al.’

‘Weet je, als jullie je vanaf het begin normaal tegen me hadden gedragen, me hadden verwelkomd en aanvaard, dan had ik dat misschien zelfs gedaan. Maar wat heb ik nu te verliezen? Je vriendschap? Je respect?’ Ik stoot een schamper lachje uit. ‘Goed, ik had mijn beste dag niet op mijn eerste werkdag, en ik heb domme dingen gezegd. Maar ik ben die persoon niet en als jullie de moeite zouden doen om me te leren kennen en me een tweede kans te geven, zouden jullie ontdekken dat ik wel in het team pas.’ Hij rolt met zijn ogen.

‘Weet je, schrap dat laatste maar. Jullie zijn gewoon een bende pestkoppen die in mij een makkelijk slachtoffer gevonden denken te hebben. Ik zal nooit in het team passen. En dat ik er nu alles, maar dan ook álles aan zal doen om de job van copywriter te pakken te krijgen en weg te geraken van jullie eiland, dat heb je alleen aan jezelf te danken. Moge de beste vrouw winnen’, zeg ik. Nu ben ik degene die snel wegloopt.

Als ik weer bij mijn bureau kom, is het theezakje in m’n mok vervangen door een tampon. Geen gebruikte, natuurlijk, maar aangezien ik viervruchtenthee aan het drinken ben, ziet het er wel bijzonder onsmakelijk uit. Mijn eerste reflex is om alles te gaan weggieten. Dan besef ik dat dat net is wat de persoon in kwestie – Alexa zonder twijfel, die me vast in het oog houdt – natuurlijk hoopt. Dus in plaats ervan pak ik de mok, mét tampon erin, en neem ik zonder verpinken een grote slok.

‘Dat is echt wel bad-ass’, zegt Maxim, die hikt van het lachen. ‘Bedoel je het feit dat ik copywriter kan worden of dat van die tampon?’

‘Allebei natuurlijk!’ zegt hij. ‘Maar toch vooral dat van die tampon’, mompelt hij erna. ‘Kop op, ik weet zeker dat je over een paar weken je droombaan én je droomhuis hebt.’

We zijn onderweg naar weer eens een andere cohousing. Het is ongelooflijk hoeveel er zijn in de stad, en eigenlijk is het veelzeggend. Het ligt duidelijk niet aan ons dat we geen flat kunnen betalen. Heel veel jonge mensen zitten in hetzelfde schuitje.

‘Ik geloof er niet meer in’, zeg ik.

‘De vrouw klonk nochtans heel vriendelijk aan de telefoon. Helemaal niet als een moordenaar. Ze had ook geen rokershoestje.’

‘Ik heb niks tegen rokers, hoor’, zeg ik. ‘Tenzij ze het ongevraagd doen in de gemeenschappelijke ruimtes van een cohousing.’

Het huis ziet er aan de buitenkant mooi uit. Heel mooi zelfs. De gevel is in perfecte staat en er staat een bloembak op de vensterbank op het gelijkvloers. En de bloemen die erin staan leven zelfs nog.

Aan de bel hangt een briefje met namen erop en daarachter belcodes. Voor Sammy moet je twee keer kort bellen, voor Elodie kort-lang. De deur gaat open voor ik de rest heb kunnen lezen.

Voor we zelfs hebben kunnen aanbellen.

7

‘Hoi’, zegt de jongeman die de deur opendoet. ‘Ik ben Sammy. Ik zag jullie toevallig voor de deur staan.’

Maxim en ik kijken elkaar aan.

‘Niks engs, hoor. Ik was de sanseveria’s water aan het geven, ik sta niet heel de dag alles in het oog te houden of zo.’

Om een of andere reden maakt die opmerking het net wél creepy. Bovendien, wie geeft er nu sanseveria’s water? Zijn dat niet net de planten die je koopt als je telkens vergeet om je planten water te geven?

‘Wij komen voor de kamers’, zegt Maxim. ‘Maar ik had met iemand anders gebeld.’

‘Ja, dat klopt. Ze is nog op haar werk, denk ik. Maar ik woon hier ook, dus ik kan jullie gerust al een rondleiding geven.’

‘Graag’, zeg ik. Sammy is best knap, wat niet goed is, want als ik hier kom wonen, mag ik no way iets met hem beginnen.

‘Kom maar mee.’

De gang is breed en de muren zijn versleten, maar er staan dan ook fietsen en er hangt een lange kapstokdie vol met jassen en tassen zit. Het is rommelig, maar gezellig rommelig.

‘Heel de benedenverdieping is gemeenschappelijk, dus jassen en handtassen mogen hier hangen. Rugzakken en schoenen houden we wel allemaal op de kamer, want anders is er geen plaats en struikelen we heel de tijd. Geloof me, we hebben het ondervonden’, zegt hij met een grijns. ‘Ik heb vast nog een litteken van een naaldhak in m’n knie.’

Ik trek meteen een gepijnigd gezicht van zowel de gedachte aan een naaldhak in je knie als een naaldhak aan je voet, want serieus: wie draagt die nu nog?

Hij doet de deur naar de woonkamer open en ik kan m’n ogen niet geloven.

‘Met hoeveel mensen wonen jullie hier?’

‘Momenteel met z’n vieren’, zegt hij. ‘Maar er is nog plaats voor twee extra.’

‘Hoeveel verdiepingen zijn er dan?’

‘Twee, en twee tussenverdiepingen. Daar zijn ook kamers. En op

elke verdieping is er een toilet. Er is helaas wel maar één badkamer, maar op elke kamer is er wel een wasbak, dus je hoeft niet aan te schuiven om je tanden te poetsen of je gezicht te wassen - ik zeg maar wat. Sommige mensen douchen 's avonds en sommige douchen bij wijze van pauze om tien uur wanneer ze thuiswerken. Ik douch zelf drie keer per week in de gym, dus tot nu toe gaat het wel vlot, hoor. Maar mocht het toch te druk worden, kunnen we altijd een schema opstellen. Al vermijden we dat natuurlijk liever, want te veel regeltjes hebben is voor niemand leuk, toch?’

Ik sta nog altijd verbaasd rond te kijken.

‘Maar... het is hier toch niet altijd zo netjes? Hebben jullie opgeruimd omdat wij kwamen?’

De woonruimte is volledig open, alleen achteraan is er een deur. De ene helft bestaat uit een woonkamer met een grote hoekzetel waarin zeker zes mensen kunnen zitten, en dan nog twee enkele zetels. Ze zijn gericht naar een grote tv. Op de salontafel liggen een paar tijdschriften en boeken. Daarnaast ligt de eetkamer, die bestaat uit een lange tafel en acht stoelen. Tegen de ene muur staat een volle boekenkast, en tegen de andere een buffetkast, waarin glazen en servies staan. De tafel is leeg. Ook de keuken is opgeruimd en kraaknet. Dit kan toch niet echt zijn?

Sammy volgt mijn verbaasde blik.

‘Jawel, hoor, het is hier altijd zo netjes. Als iedereen gewoon altijd opruimt wat-ie heeft gebruikt, is dat nooit veel werk. Het is gewoon een kwestie van respect. Niet iedereen heeft behoefte aan zoveel netheid, maar sommige mensen storen zich aan rommel. En niemand stoort zich aan een opgeruimd huis, toch? Dan is de keuze snel gemaakt. Op de kamers is het uiteraard een andere kwestie. Daar mag iedereen zo veel of zo weinig rommel maken als-ie wil. Zolang het maar niet stinkt, natuurlijk. Van Elodies kamer durf ik de deur bijvoorbeeld niet te openen uit angst dat alles wat ze in de kamer naar binnen geduwd heeft, op me gaat vallen’, zegt hij, met weer die sexy grijns van hem.

‘Jij kan toch een stuk overdrijven’, zegt een stem achter me plots. Ik schrik zo hard dat ik letterlijk een klein sprongetje maak.

‘Jij bent vast Elodie’, zegt Maxim tegen het blonde meisje. Ze is klein en heeft een lief gezicht.

‘Hoe raad je het?’ zegt ze. ‘En ik wandel elke dag m’n kamer in en uit zonder problemen.’

‘Er worden elke dag dozen voor je bezorgd’, zegt Sammy. ‘Waar gaan die dan allemaal naartoe?’

‘Een deel stuur ik terug, een deel hangt in de kast en dingen die ik beu ben, verkoop ik op Vinted. Het is niet makkelijk om er zo trendy uit te zien, hoor’, zegt ze met haar hand op haar heup. Gelukkig is het duidelijk dat ze maar aan het grappen is, want als ze het meende, zou ik me serieus zorgen maken over met haar in één huis wonen. ‘Oké, misschien ben ik een tikkeltje shopver-slaafd. Maar ik werk eraan. En ik gooi nooit iets weg. Ik verkoop het of doe het in een kledingcontainer. Ik vind je broek heel leuk, trouwens’, zegt ze tegen me. ‘Waar heb je die vandaan?’

‘Niet verklappen’, zegt Sammy voor ik kan antwoorden. ‘Anders gaat ze die meteen kopen. Kom, dan laat ik jullie de rest zien.’

‘Oh, jullie komen voor de kamers?’ zegt Elodie terwijl ze zich in de zetel laat vallen. ‘Ik hoop dat jullie ze nemen, dan kom ik wel te weten waar die broek vandaan komt’, zegt ze, en ze steekt haar tong uit naar Sammy.

Zouden ze een koppel zijn? Ze plagen elkaar wel heel erg graag. Maar dat doen Maxim en ik natuurlijk ook, dus dat wil niets zeggen.

‘Heel belangrijk: de badkamer’, zegt Sammy. ‘Niet iedereen is fan van een badkamer naast de keuken, maar voor ons werkt het net wel omdat daardoor alle gemeenschappelijke ruimtes op één verdieping liggen. Bovendien zou niemand ooit zijn slaapkamer naast de badkamer willen, toch? Dan kan je nooit eens lekker uitslapen of word je ’s nachts wakker van dronken huisgenoten. Al kan dat uiteraard sowieso wel een keer gebeuren. We hebben natuurlijk wel een paar huisregels. In elk geval: dit is de badkamer.’

Hij opent de houten deur naar een ruimte die eruitziet als een wellness: witte muren, een zwarte lestenen vloer, houten meubelen, koperen kranen... Er is een inloopdouche, een bad en een dubbele wastafel, en dan nog is er plaats om een dansje te doen. ‘Wauw’, zegt ik.

‘Ja, dat dacht ik ook toen ik het voor het eerst zag. Niemand van ons zou zich ooit zo’n prachtige badkamer kunnen veroorloven,

maar we verdienen het, toch? Wij werken toch ook allemaal? En samen kunnen we het wel betalen.'

'Wie poetst er? Is er een beurtrol?'

'We hebben inderdaad een beurtrol voor de gemeenschappelijke delen. Verder houdt iedereen z'n eigen kamer schoon. We zullen met z'n zessen zijn als jullie erbij komen, dus iedereen hoeft maar een keertje om de zes weken te poetsen. Dat valt wel mee, toch?'

'Dat kan ik nog net aan,' zegt Maxim.

Ik heb een hekel aan poetsen, maar om de zes weken is alvast véél minder vaak dan ik zou moeten schoonmaken als ik alleen woonde.

'En nu de kamers. Ze zijn niet even groot, moet ik zeggen, dus dat zullen jullie onder elkaar moeten uitvechten. Als jullie interesse hebben, tenminste.'

Ik kan me niet voorstellen dat er nu nog iets gebeurt waardoor ik géén interesse zou hebben, al wil ik natuurlijk ook niet in een schoendoos wonen. Maar ik denk dat ik in dit huis zelfs zou set-telen voor een piepklein kamertje. Zou dit huis óns huis kunnen worden? Of is dit allemaal te mooi om waar te zijn?

8

‘De eerste verdieping is al bezet, maar er is een kamer op de tweede overloop en eentje op de tweede verdieping’, vertelt Sammy terwijl hij voor ons uit naar boven loopt. ‘Die op de overloop ligt aan de kant van de tuin, dus die is rustiger gelegen dan die aan de straatkant, maar bevindt zich ook naast de wc. Al hebben we wel de regel dat iedereen stil moet zijn om 23 uur, dus niemand gaat met deuren slaan of zo. De andere kamer ligt op het tweede aan de straatkant, maar is wel kleiner. Het voordeel is dat je op de bovenste verdieping woont, dus je hebt minder passage, om het zo te zeggen.’

Hij opent de deur naar de kamer op de overloop. Het is een rechthoekige kamer van zowat drie meter op vier, dus ze is best ruim. Ze heeft een laminaatvloer en witte muren, er is een raam vanwaaruit je groen ziet en er is veel lichtinval.

‘En nu de andere’, zegt hij, en hij loopt voor ons uit de trap op naar de tweede en bovenste verdieping.

‘Oh!’ zeg ik wanneer hij de deur opent.

De kamer is onmiskenbaar kleiner, en het is een zolderkamer met een schuine muur. Maar in tegenstelling tot de andere kamer, die nieuwer was, heeft deze ruimte veel karakter: een hardhouten vloer, een marmeren schouw, de originele moulures aan het plafond... Er is een dakraam, dus ik heb geen uitzicht, maar misschien zie ik dan op een heldere nacht de sterren vanuit mijn bed. Er is alleen plaats voor een bed en kleerkast, maar dat vind ik prima. Toen ik nog studeerde, had ik niet meer plaats, en dat was ook oké.

Alleen... deze kamer is duidelijk de mooiste en Maxim gaat die natuurlijk ook willen. Ik ben meestal degene die toegeeft, omdat ik niet ‘die persoon’ wil zijn, maar soms vraag ik me af waar de grens ligt tussen niet egoïstisch zijn en gewoon over je heen laten lopen. Maxim krijgt daardoor altijd zijn zin en ik respecteer hem er niet minder om.

‘Zei je nou net iets over een tuin?’ onderbreekt Maxim mijn gedachten.

‘Oh ja! Dat was ik nog vergeten. Het gordijn beneden is dicht,

omdat de zon op dit uur op het raam schijnt, en dan durft het al eens heet te worden. Maar er is beneden inderdaad nog een tuin. Nou ja, “tuin” is wat te veel gezegd. Het is eerder een koertje,’ zegt Sammy lachend. ‘Maar “tuin” klinkt beter. Kom even kijken.’ Gedwee en overweldigd volgen we hem de trap af. Elodie zit nog steeds op de zetel naar iets op haar laptop te kijken. Ik ben blij om te zien dat ze oortjes in heeft. Het huis is een oase van rust. Sammy trekt de gordijnen open. De tuin is inderdaad klein, maar er is wel een stukje gras. De andere helft bestaat uit een terras van houten balken met daarop een loungebank, een lage tafel en twee strandstoelen. Het ziet eruit als een strandbar en ik kan niet geloven dat Sammy dit niet als eerste heeft getoond. Een buitenruimte in de stad is goud waard!

‘Zo, dat was het. Hebben jullie nog vragen?’

‘Wat zijn de huisregels?’ vraag ik.

‘Eigenlijk alleen de dingen die ik al vermeldde: de gemeenschappelijke ruimtes netjes houden, geen lawaai maken na 23 uur, al houden we het op andere momenten ook graag rustig, geen feestjes houden en gewoon respect tonen voor elkaar, bijvoorbeeld elkaars eten niet opeten. We gaan ervan uit dat iedereen weet wat van hem, haar of hen is. Iedereen heeft wel een eigen plank in de kasten, maar in de koelkast is dat wat moeilijker omdat er gewoon niet genoeg plaats is. Je kan altijd je naam op bijvoorbeeld je mayonaise schrijven, omdat zowat iedereen die heeft.’

‘Ik vind het ook niet erg dat iemand m’n mayonaise gebruikt, hoor,’ zeg ik.

‘Dat horen we graag,’ zegt Sammy.

‘Van haar chips, daarentegen, moet iedereen afblijven,’ zegt Maxim met een grijns.

Ik rol met mijn ogen, maar hij heeft wel gelijk. Ik haat het als ik zo’n grote zak netjes tot de helft leegeet om de andere helft voor de dag erna te bewaren en dan te ontdekken dat mijn papa die heeft opgegeten. Of nog erger: dat hij een zak chips heeft opengetrokken, drie vierde heeft opgegeten en er dan een kwartje voor mij overblijft, waaraan hij dan ook nog eens met zijn vingers, die hij tussendoor aflikt, heeft gezeten. Nee, ik ben echt klaar voor een eigen kamer en een eigen kast voor m’n eten.

‘Hebben jullie misschien nog vragen voor ons?’ vraagt Maxim.

‘Alleen waar die broek vandaan komt’, zegt Elodie, die ondanks haar oortjes duidelijk aan het meeluisteren is.

‘Ik wil alleen weten of jullie je kunnen vinden in de huisregels. Als jullie sloddervossen of feestbeesten zijn, passen jullie hier helaas niet.’

‘O nee, wij zijn rustige mensen. We gaan natuurlijk weleens uit met vrienden, maar thuis feesten we niet. We wonen allebei nog bij onze ouders’, voeg ik eraan toe. ‘Dus we zijn het wel gewend om rekening te houden met huisgenoten.’

‘Bij jullie ouders? Oeps, dan snap ik wel dat je weg wil’, zegt een stem die ik nog niet eerder hoorde.

‘Ha, kijk, daar heb je Elias’, zegt Sammy. ‘Kunnen jullie hem met een ook even ontmoeten.’

‘Hoi’, zegt hij, en hij steekt zijn hand formeel, maar vriendelijk uit.

‘Wij zijn mogelijk je nieuwe huisgenoten’, zegt Maxim.

‘Welkom’, zegt Elias. ‘Ik wil niet onbeleefd zijn, maar ik ga even iets klaarmaken om te eten, want ik heb een razende honger.’

‘Nee, hoor, wij zijn toch klaar’, zeg ik. ‘Mogen Maxim en ik een minuutje overleggen?’

‘Ja, natuurlijk. Gebruik maar een van de lege kamers.’

Samen lopen we de trap op naar de tweede overloop. We lopen de kamer binnen die helaas mijn kamer zal worden en sluiten de deur achter ons.

‘Wat denk je?’

‘Ja, het is perfect, natuurlijk!’ fluister ik enthousiast.

‘Vind ik ook’, zegt hij. ‘En iedereen lijkt zo tof.’

‘Eén iemand hebben we niet ontmoet.’

‘Nee, maar ik heb met haar gebeld en zoals ik al zei, klonk ze heel normaal en vriendelijk.’

‘Doen we het?’

‘Hangt van de prijs af’, zegt hij. ‘Maar als we het kunnen betalen? Ja, absoluut.’

‘Dan moeten we alleen nog overeenkomen wie welke kamer neemt’, zeg ik.

‘Ja, dat wordt vechten voor deze kamer’, zegt hij lachend.

Ik kijk verbaasd op. ‘Jij wil deze kamer?’

‘Ja, natuurlijk. Die is het grootst en kijkt uit over de tuin. Jij niet dan?’

‘Nee, ik wil de andere.’

‘Je beseft toch dat het daar bloedheet wordt in de zomer?’

‘Pfff, hoe lang duurt de zomer nu eenmaal in dit land?’ zeg ik schouderophalend. ‘Ik plak wel wat zilverpapier tegen het raam of zo.’

‘Oké, dat is dan afgesproken. We nemen het?’

‘We nemen het’, zeg ik met een grote glimlach.

Ik sla m’n armen om hem heen en knuffel Maxim. Mmm, wat ruikt hij weer lekker. Maxim is altijd frisgewassen en schoon gekleed, en hij draagt de lekkerste aftershave.

‘Ons leven kan beginnen’, zeg ik.

‘Als zij ons willen, tenminste.’

‘Wie zou ons nu niet willen?’ zeg ik met meer overtuiging dan ik voel.

‘Ook waar’, zegt hij. ‘Gaan we vragen hoeveel de kamers kosten?’ Mijn hart klopt in m’n keel. Is dit het moment waarop mijn leven helemaal gaat veranderen?

9

‘Hey’, zegt Maxim wanneer we weer beneden zijn. Elias is aan het koken, Elodie zit nog steeds op de bank en Sammy is iets aan het printen. Het is er huiselijk gezellig.

‘Ha’, zegt Sammy met een glimlach. ‘Hoe luidt het verdict?’

‘Wij willen hier graag komen wonen’, zegt Maxim. ‘Als jullie het daarmee eens zijn, natuurlijk. En als we het kunnen betalen.’

‘Tja, de prijs is natuurlijk niet min’, zegt Sammy. ‘Huizen zijn duur, en dit huis is groot en helemaal gerenoveerd.’

‘Oei’, zegt Maxim.

Instinctief neem ik z’n hand vast.

Valt alles nu in duigen?

‘We vragen 570 euro per maand voor de kamer, alles inbegrepen. Daarin zit internet, tv, Netflix op de televisie in de woonkamer, water, elektriciteit en gas. En we vragen ook drie maanden waarborg, zodat je niet zomaar kan weggaan zonder te betalen. Maar dat is overal zo, denk ik.’

Ik voel mijn schouders meteen weer ontspannen.

‘Oh, dat is nog wel oké’, zegt Maxim. ‘Voor jou ook?’

Ik knik.

Een eenkamerflatje kost bijna het dubbele als je al die kosten die hier inbegrepen zijn erbij telt, dus ik ben sowieso beter af. 570 euro per maand, dat kan ik wel betalen - als ik niet ontslagen word, tenminste. Dan hou ik echt nog wel wat over om te sparen en af en toe uit eten te gaan. Vooral omdat alles inbegrepen is, want ik hoor van veel mensen dat gas en elektriciteit duur geworden zijn. Dan hoef ik alleen nog mijn telefoon te betalen. En Netflix op m’n eigen laptop, want ik wil zelf kiezen wat ik kijk en niet gaan ruziemaken over de afstandsbediening. Er zijn een aantal series die ik al volg, en die wil ik natuurlijk verder blijven kijken. Maar het lijkt me wel superleuk om met een hele bende programma’s als De Verraders of De Mol te kijken en dan commentaar naar de tv te roepen. Dat deden we ook toen we nog op kot zaten, en dat mis ik nu wel een beetje.

‘Oké, dan denk ik dat we een kamer gevonden hebben!’ zegt Maxim blij. Ik durf nog niet blij te zijn. Het voelt als te mooi om waar te zijn.

‘Ik heb de contracten geprint terwijl jullie boven waren,’ zegt Sammy. ‘Misschien willen jullie die eerst nog eens rustig doornemen en ze ons dan later bezorgen?’

‘Maar wat als er dan iemand anders naar de kamer komt kijken?’ vraag ik.

‘Hoe bedoel je?’

‘Gaan jullie de kamers dan niet weggeven als zij eerst tekenen?’ ‘Natuurlijk niet,’ zegt Sammy verbaasd. ‘Toch niet zonder jullie eerst te bellen en te vragen of jullie ze nog willen.’

‘Wij hebben de voorbije weken te veel meegemaakt, waardoor we op onze hoede zijn,’ legt Maxim uit. ‘Met andere mensen die kamers onder onze neus wegkaapten... Dus denk ik dat we er snel even doorheen gaan en dan meteen tekenen, toch?’

‘Dat moet je zelf weten,’ zegt Sammy. ‘Het is een standaard en eerlijk contract. We hebben allemaal hetzelfde contract, dus je hoeft je geen zorgen te maken over kleine lettertjes. Maar misschien willen jullie ouders wel even dubbelchecken.’

‘Onze ouders? Wij betalen dit zelf. We hebben allebei een baan,’ zegt Maxim met een frons.

‘Dat weten we wel, maar je zou ervan schrikken hoe vaak ouders zich nog bemoeien met de eerste kamer of flat van hun kinderen.’ Hij werpt een blik op Elodie.

‘Oh, zwijg erover, dat was zo gênant,’ zegt Elodie. ‘Mijn vader ging echt in alle hoeken zoeken naar vochtvlekken en muizen.’

‘Maar hij heeft ze dus niet gevonden,’ zegt Sammy.

‘Omdat ze er niet zijn of omdat jullie ze goed verstopt hebben?’ vraag ik. Meteen nadat ik het heb gezegd, ben ik bang dat m’n flauwe grap te ver gaat. Maar tot mijn grote opluchting lacht Sammy. ‘Gelukkig was het dat eerste. Voor zover ik weet, natuurlijk.’

‘Is het oké als we het contract snel even lezen?’ vraagt Maxim.

‘Ja, natuurlijk, doe alsof jullie thuis zijn,’ antwoordt Sammy. ‘Want dat zijn jullie zo meteen misschien wel.’

‘Vanaf wanneer kunnen we erin?’ vraag ik terwijl ik een stoel naar achteren schuif en me aan de eettafel zet.

‘Meteen, eigenlijk. Als jullie bijvoorbeeld dit weekend verhuizen, betalen jullie gewoon een halve maand.’

‘Ik zie het wel zitten om dit weekend al te verhuizen,’ zeg ik blij tegen Maxim.

Even zitten we allebei in stilte te lezen. Ik weet eerlijk gezegd niet wat er in een huurcontract moet staan en wat er zeker niet in mag staan, maar ik zie ook niets gekks of iets wat me zorgen baart. ‘Wat denk je?’

‘Lijkt me prima,’ zegt Maxim. ‘Mijn moeder heeft me verteld waar ik op moet letten, en het lijkt me allemaal te kloppen.

‘Oké dan,’ zeg ik met een hart dat plots razendsnel begint te kloppen. ‘Heb je een pen voor ons?’

‘Er ligt er vast eentje in de rommellade,’ zegt Sammy.

‘Hier,’ zegt Elias, die de lade naast het fornuis opent en een pen naar hem gooit.

Het is er eentje met goudkleurige glitters erop.

‘Ik hoop nu wel dat die ook in het goud schrijft,’ zeg ik. ‘Dat zou er pas écht een feestelijk moment van maken.’

‘Helaas,’ zegt Elodie, die er intussen bij is komen zitten. ‘Gewoon blauw.’

‘Ik hoop dat het toch nog feestelijk is,’ zegt Elias, die nu met zijn bord eten ook aan tafel zit.

Met het tipje van mijn tong uit mijn mond zet ik m’n handtekening.

Nu is het voor echt.

Ik heb een kamer in een prachtig huis met huisgenoten die er stuk voor stuk supertof uitzien.

Ik geef de pen door aan Maxim, en ook hij zet z’n krabbel onder zijn contract.

‘Daar moeten we iets op drinken,’ zegt Sammy.

Hij loopt naar de keuken en kijkt in de koelkast en op het aanrecht.

‘Mmm, alleen nog een kwart fles witte wijn en kraantjeswater.’

‘Ik drink graag kraantjeswater,’ zegt Maxim.

‘Ik ook,’ zeg ik. ‘Maar dit verdient toch iets feestelikers,’ zeg ik.

‘Iets met bubbels. Waar is de dichtstbijzijnde supermarkt?’

‘Er is een kleine buurtsuper achter de hoek,’ zegt Elias.

‘Perfect,’ zeg ik. ‘En handig voor in de toekomst. Achter welke hoek?’

‘Als je buiten komt naar rechts en op het einde van de straat aan de linkerkant,’ zegt Sammy.

‘Goed, zet de glazen maar al klaar.’

Dolgelukkig loop ik naar buiten. Ik huppel nog net niet. Ik hoop dat ze in de winkel iets in de koelkast hebben staan, want anders moeten we ofwel warme bubbels drinken of nog een paar uur wachten tot ze koud zijn.

In gedachten richt ik m'n kamer al in. Zou ik m'n meubels van thuis meenemen of alles nieuw kopen? Dat laatste is het meest aantrekkelijk, maar ook wel duur. Maar als ik alles meeneem, heb ik thuis geen kamer meer, en dat zou ook sneu zijn. Ook al wil ik echt niet meer thuis wonen, het blijft wel m'n plekje. En het is een fijn idee dat ik nog een plek heb om naartoe te vluchten als het nodig is.

De supermarkt is veel groter dan ik had gedacht. Niet zo'n supergrote waar je in de fruitafdeling alleen al zou kunnen wonen, maar ze hebben alles wat je elke dag nodig hebt. Ik vind een fles cava in een koelkast. Ze is niet heel koud, maar tenminste niet warm. Ik neem ook nog een zak chips mee om te tonen dat ik een vrijevige roomie ben.

Ik stop ze in m'n totebag en ren nog net niet terug. Ik druk op de bel - gewoon één keertje, want ik kom voor niemand in het bijzonder. Ik vraag me net af welke code ik zou nemen voor de bel wanneer ik een verontrustende naam zie staan.

De deur vliegt open. Mijn adem stukt. Dit kan echt niet gebeuren. Dit is m'n grootste nachtmerrie.

Alexa staat in de deuropening.

10

'Zeg alsjeblieft dat jij niet onze nieuwe huisgenoot bent,' zegt Alexa kil.

'Als ik had geweten dat jij hier woonde, had ik het contract nooit getekend,' zeg ik.

'Kunnen we dat niet gewoon verscheuren?' vraagt ze.

'Néé!' zegt Maxim. 'Het is al erg genoeg dat je Romy pest op het werk, je gaat ons hier niet ook wegpesten.'

'Pest jij haar op het werk?' vraagt Elodie geschokt.

'Natuurlijk niet,' zegt Alexa. 'Dat zit allemaal in haar hoofd.'

'Dat je me de eerste dag uitlachte en voor schut zette, zat dat dan in m'n hoofd?' vraag ik kwaad.

'Nee, dat niet, maar je vroeg er ook om met je arrogante houding en je stomme kleren,' zegt Alexa.

Elodie snakt geschokt naar adem.

'Nee, Elodie. Ik weet hoe het klinkt, maar je was er niet bij. Ze was aan het opscheppen over haar diploma's en tegen mensen aan het zeggen dat ze neerkeek op hun job, en dat allemaal in haar mantelpakje, alsof ze zoveel beter was dan wij.'

'Dat is écht niet wat er gebeurd is,' zeg ik. 'Ik was zenuwachtig en zei een paar dingen die er niet helemaal uitkwamen zoals ze bedoeld waren. Maar ik zou nooit neerkijken op mensen, zo ben ik helemaal niet. En die kleren waren me opgedrongen door m'n moeder. Ik had nog nooit een echte kantoorjob gehad en zij had me wijsgemaakt dat je je daar zo moest kleden. Wist ik veel! Maar is dat nu echt genoeg reden om me het leven zuur te blijven maken?'

Alexa zet een hand op haar heup en kijkt me recht aan.

'Op welke manier heb ik je dan het leven zuur gemaakt?'

'Je hebt... m'n cactus omgegooid,' zeg ik zacht. 'Ik hoor mezelf en besef hoe kinderachtig ik klink. Zijn dat mijn zware beschuldigingen tegen Alexa?'

'Daar heb ik niks mee te maken,' zegt ze. 'En dan nog, iedereen kan tegen je bureau gelopen zijn.'

'Er zat een tampon in m'n thee!'

'Ew, hier probeert iemand te eten!' zegt Elias.

‘Geen gebruikte,’ zeg ik.

‘Dan nog wil ik niet praten over tampons aan tafel,’ zegt Elias.

‘Tsss, als man is het makkelijk om je ogen ervoor te sluiten, hè?’ zegt Elodie verontwaardigd. ‘Alsof jij degene bent die er last van heeft, terwijl wij elke maand gruwelijke krampen-’

‘t Is goed, ik ga al op m’n kamer eten,’ zegt Elias, en hij pakt z’n bord op.

‘Nee, Elias, dat hoeft niet. Elodie, als hij er niet over wil praten, dan moet je dat respecteren,’ zegt Sammy.

‘Het is toch waar, zeker?’ mompelt Elodie nog. Maar ze zwijgt verder wel.

‘Daar heb ik niks mee te maken. Er is trouwens niemand op het werk die jou leuk vindt, dus het kan echt iederéén zijn,’ sneert ze. Auw. Ik weet dat het waar is, maar daarom doet het niet minder pijn als ze het zo op tafel gooit. En wat moeten mijn toekomstige huisgenoten denken? Als ze ons hier nu nog willen... Natuurlijk kan Sammy het contract niet zomaar verscheuren, want ik heb tenslotte ook een exemplaar. Maar na een hele dag op het werk tussen collega’s die me niet willen, wil ik niet ook nog eens naar een woning vol huisgenoten die me niet willen.

‘Oké, maar je kan niet ontkennen dat je me hebt uitgelachen omdat m’n mama m’n brooddoos had gemaakt.’

Elias schiet in de lach.

Ik werp hem een vernietigende blik toe.

‘Sorry, maar dat klonk echt grappig,’ zegt hij.

‘Er is echt wel een reden waarom ik het huis uit wil,’ zeg ik. ‘Ik heb al tegen m’n moeder gezegd dat ze dat niet moet doen, maar ze doet het toch en ik kan toch geen eten weggoaien?’

‘Maar dat briefje!’

‘Dat kan ik toch niet helpen?’ zeg ik.

‘Ik vind het kinderachtig om iemand uit te lachen omdat ze een goede band heeft met haar moeder. We zijn toch geen pubers meer die moeten rebelleren tegen onze ouders?’ zegt Elodie. Ik kan haar wel kussen. Ik mag nu zeker niet vergeten om haar te zeggen waar ik m’n broek gekocht heb. Mocht ik niet een grotere maat hebben dan zij, zou ik ze nu meteen uittrekken om ze haar cadeau te doen.

‘Ja, Elodie, zoals ik al zei: jij was er niet bij. Romy heeft haar

versie van de feiten en ik de mijne. We zijn zeker geen vrienden, maar ik heb haar niet gepest. Dat van die brooddoos was misschien inderdaad wat onnozel, dat geef ik toe. Maar al die andere dingen, daar heb ik niets mee te maken. Ik ben geen pester, en dat zou jij intussen moeten weten. We wonen tenslotte al lang genoeg samen.'

'Nee, maar soms geef je wel gevoelloze opmerkingen.'

'Ik zeg wat ik denk. Dat is iets anders dan pesten. En waarom zijn mensen altijd zo vol van "eerlijkheid" als ze niet kunnen verdragen dat iemand dat ook echt is? Ik denk dat de wereld er nochtans beter van zou worden als iedereen wat eerlijker was.'

'We kunnen nog uren ruziemaken over wie er gelijk heeft, maar we moeten een oplossing vinden, want als jullie komst problemen gaat geven...' Elias haalt zijn schouders op. Daarnet dacht ik nog dat hij gewoon superchill was. Nu besef ik dat hij misschien gewoon best kil en egoïstisch is.

'Misschien moeten we hier dan gewoon niet komen wonen,' zeg ik met een blik naar Maxim.

'En waarom? Wij zijn met z'n tweeën. Misschien moet zij maar vertrekken,' zegt Maxim.

'Niet doen,' sis ik tegen hem. Ik vind het superlief dat hij me wil beschermen omdat hij weet dat wat ik vertel over Alexa allemaal waar is, maar ik wil geen vijanden maken. Ik wil geen ruzie met Alexa, integendeel. Ik zou niets liever willen dan dat we gewoon als fijne collega's met elkaar konden omgaan. Als Maxim tegen haar tekeergaat, maakt hij het allemaal alleen maar erger.

'Ik wil hier komen wonen. Alexa moet er maar mee leren leven,' zegt Maxim.

'Wat denk jij, Romy?' vraagt Sammy.

'Ik, euh... Nou ja, ik wil niet ergens zonder Maxim gaan wonen.'

'Is hij je vriendje?' vraagt Alexa, zich duidelijk afvragend hoe een grijze muis als ik zo'n stuk heeft kunnen scoren.

'Nee,' antwoordt Maxim in mijn plaats. 'Maar ze is als een jongere zus voor mij en ik zal haar altijd beschermen.'

'Jongere zus?' vraag ik verbaasd. 'Ik ben even oud als jij. Zelfs een paar maanden ouder.'

'Nou ja, zo voelt dat voor mij qua beschermingsdrang, omdat jij zo klein en schattig bent,' mompelt hij. Schattig?!

‘Hoe dan ook, we zijn al naar veel huizen gaan kijken en dit is echt het enige waar ik wil wonen. En ik moet dringend van huis weg, ook al omdat mama me slecht kledingadvies geeft en mijn lunch maakt.’

Ik kijk Alexa aan.

‘Luister, ik weet dat we slecht begonnen zijn en dat dat mijn fout is. Ik heb dingen gezegd die heel arrogant overkwamen, maar ik kan je verzekeren dat dat niet is hoe ik ben. Kunnen we alsjeblieft opnieuw beginnen?’

Alexa aarzelt. Ze kijkt rond en ziet hoe iedereen haar vol verwachting aanstaart.

‘Oké dan,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Maar je kan je maar beter gedragen op het werk.’

‘Heb ik al iets verkeerd gedaan sinds ik er werk?’ vraag ik.

‘Nee, maar misschien heb je gewoon de kans nog niet gehad.’

Ik rol met mijn ogen.

‘Kunnen we dan nu eindelijk die fles openmaken?’ vraagt Elodie.

‘Oh ja,’ zeg ik, en ik haal ze uit m’n totebag. Intussen is ze alweer wat warmer.

‘En ik heb ook chips,’ zeg ik, terwijl ik het pak op tafel leg.

‘Oh, jij zal hier goed passen, ik voel het nu al,’ zegt Elodie met een grijns, en ze trekt het pak meteen open.

Sammy vult de glazen, we nemen er allemaal eentje en we klinken beleefd op onze komst. Alexa zegt niet veel, maar ik zie dat haar ogen telkens weer naar Maxim gaan. Ik ken die blik. Ik heb hem al vaak gezien bij vrouwen die naar Maxim keken.

Ik heb hem ook zelf heel lang gehad wanneer ik naar hem keek.

Alexa is bloedmooi. En ze is het duidelijk gewend om haar zin te krijgen.

Ik hoop maar dat hier geen problemen van komen...

11

‘Als Sammy de onderhandelaar is, Elodie het extravagante meisje, Elias de geek en Alexa de sexy mean girl... Wie zijn wij dan?’ Maxim lacht.

‘We gaan in een cohousing wonen, Romy, niet in een sitcom.’

‘Ik ben de grijze muis en jij de hunk met het kleine hartje,’ zeg ik.

‘Grijze muis? Hoe kom je daar nou bij? Jij bent helemaal geen grijze muis, jij bent...’

‘... normaal, gemiddeld. Maar zo is dat in sitcoms. Daar zijn de grijze muizen altijd meisjes die in het echt gewoon gemiddeld zijn.’

‘Maar wat een vreemd zelfbeeld heb jij toch!’ zegt Maxim. ‘Jij bent toch niet gewoon gemiddeld? Je bent-’

‘Dames en heren, we komen aan in het eindstation van deze trein.’

‘Shit zeg, ik zou nog bijna vergeten uit te stappen,’ zegt Maxim.

‘We hebben nog zoveel te regelen en we verhuizen morgen al.’

‘Maar de bestelwagen is in orde, toch?’

‘Ja, en Jelle helpt ook met verhuizen.’

‘Da’s keitof!’ zeg ik.

‘Ik denk dat hij het vooral doet omdat hij me niet vertrouwt met zijn bestelwagen.’

‘Die oude roestbak vol blutsen en deuken?’

‘Tja, het is zijn “tourbus”, hè. Hij heeft die nodig voor de band.’ Ik lach.

‘Het is best schattig dat hij nog altijd denkt dat ze gaan doorbreken, na vijf jaar optreden voor tien mensen in cafés in de buurt.’

‘Iedereen moet een droom hebben,’ zegt Maxim.

‘Wat is jouw droom?’ vraag ik.

‘Ik denk dat ik ooit nog wel eens een baan aan de andere kant van de wereld wil. Of gewoon een jaar op wereldreis vertrekken. In elk geval is dit land te klein en te grijs voor mij. Heb jij dat gevoel nooit?’

Eigenlijk niet, denk ik bij mezelf. Maar ik zou het hier vreselijk klein en grijs vinden zonder Maxim. De gedachte dat hij voor een jaar of langer weg zou zijn, jaagt me de stuipen op het lijf. Ik

heb ook nog andere vrienden, natuurlijk, maar we zijn allemaal een beetje uit elkaar gegroeid of onze eigen weg uit gegaan. Mijn vrienden van de unief zijn terug naar huis gekeerd of wonen nog steeds in de stad, waardoor ik niet echt met hen kan afspreken, want ik moet altijd de laatste trein terug halen, en die is erg vroeg.

Maxim is de enige die uit dezelfde buurt komt en hetzelfde traject heeft afgelegd, dus hoop ik snel wat nieuwe vrienden te maken. Al ziet het er niet naar uit dat dat op het werk zal lukken. Ik hoop dat het klikt met Sammy en Elodie, zodat ik me niet eenzaam hoeft te voelen in ons nieuwe huis. Want er is maar één ding erger dan je alleen voelen, en dat is je alleen voelen terwijl je omringd bent door mensen.

‘Misschien ga ik dan wel mee’, zeg ik met een grijns.

‘Dan moet je wel in een tent slapen’, zegt Maxim.

‘Laat maar dan’, zeg ik, want zó hard ga ik hem nu ook weer niet missen.

‘Denk je dat Jelle het ziet zitten om met me naar Ikea te rijden?’ verander ik van onderwerp. ‘Of kan ik die spullen beter laten leveren?’

‘Nee joh, dat kost toch veel te veel? Ik heb trouwens ook een paar spullen van daar nodig.’

‘Jij meer dan ik, want jij hebt de grote kamer’, zeg ik.

‘Heb je spijt?’

‘Helemaal niet, ik ben nu al gek op m’n kamer’, zeg ik. ‘Tegenwoordig zijn er zoveel manieren om plaats te besparen.’

‘Zoals een hoogslaper met een zetel eronder.’

‘Nogal moeilijk op een zolderkamertje, maar inderdaad: zulke ideeën.’

Ik kijk echt uit naar de verhuis en naar het inrichten, maar tegelijk ben ik heel bang dat ik me nooit op m’n gemak zal voelen wanneer Alexa thuis is. Gelukkig deel ik geen verdieping met haar, maar wel met Elodie.

Als we het station uit lopen, gaan Maxim en ik elk onze eigen kant op. Hij moet nog een tram nemen, ik kan gewoon te voet. Met lood in de schoenen loop ik de weg die ik intussen al goed ken en nu voor de laatste keer moet afleggen. Vanaf maandag

kan ik eerst heerlijk lang slapen en daarna met de fiets, met de tram of te voet naar mijn werk. Gedaan met die eindeloze treinritten in overvolle wagons. Maar eerst moet ik vandaag nog overleven. Ik heb geen idee hoe Alexa gaat reageren. Zal ze zich extra vervelend gedragen omdat ze dat thuis niet kan doen wanneer de rest erbij is? Of zal ze me gewoon negeren om de lieve vrede te bewaren? En zou Joris nog altijd even boos op me zijn omdat we elkaar moeten beconcurreren voor de job van copywriter? Ik vraag me af of elke baan zo moeilijk is en het gezellig samen lunchen alleen maar in scène wordt gezet op sociale media, terwijl er in werkelijkheid allerlei spanningen en drama zijn.

‘Hey!’ zegt Vanessa wanneer ik binnenkom. ‘Hoe gaat-ie?’

Ik zucht.

‘Dát is nog eens een moeilijke vraag,’ zeg ik.

‘Oh, wat is er gebeurd?’

‘Wel, ik heb een kamer gevonden in een prachtig huis, voor mij en m’n beste vriend.’

‘Dat is écht wel goed nieuws!’ zegt Vanessa. ‘Dat klinkt niet als het antwoord op een moeilijke vraag.’

‘Ah, maar nu komt het addertje onder het gras.’

‘Vreselijk duur? Muizen? Letterlijk een addertje?’ vraagt Vanessa.

‘Was het maar waar,’ zeg ik.

‘Erger dan die dingen?’ vraagt Vanessa geschokt.

‘Geen addertje, maar een heus serpent,’ zeg ik.

‘Bedoel je dat een van je huisgenoten slangen houdt? Iek!’

‘Nee, ik bedoel dat een van hen er een is.’

‘Oké, je gaat echt wel wat duidelijker moeten zijn,’ zegt Vanessa.

‘Ik begrijp er niets van.’

‘We hadden het contract al getekend toen ik ontdekte dat Alexa er ook woont,’ zeg ik.

‘Alex- O, je bedoelt onze Alexa?!’ roept Vanessa uit.

‘Ssst, en mijn Alexa is het niet, maar ik bedoel wel degelijk degene die hier werkt, ja,’ zeg ik.

‘Dat méén je niet,’ zegt Vanessa nu een pak stiller. ‘Er wonen hier zoveel mensen en jij komt net in het huis terecht waar zij woont?’

‘Tja, we zijn ongeveer even oud en verdienen ongeveer evenveel.

Op zich is het nog niet zo gek. Maar toch... Ik begin me af te

vragen of er iets mis is met mijn karma. Zou ik een vorig leven kleine diertjes pijn gedaan hebben?’

‘Wat zeg jij nou voor gekke dingen?’ zegt Vanessa met een onzeker lachje. Ik moet écht dringend stoppen met foute grappen maken. ‘En wat nu?’

‘Geen idee. Morgen verhuis ik. We zullen wel zien. En anders heb ik tenminste een dak boven m’n hoofd terwijl ik op zoek ga naar een andere plek om te wonen.’

‘ik ben benieuwd. Hou me op de hoogte.’

Met een bang hartje loop ik het kantoor in. Ik scan mijn bureau voor ik ga zitten. Niets is stuk of verplaatst. Achterdochtig open ik een lade. Er komt niks engs uitgesprongen. So far, so good. Ik kijk naar Alexa’s bureau. Alsof ze voelt dat ik naar haar kijk, draait ze zich naar me toe. Ze geeft me een klein, bijna onzichtbaar knikje. Ik weet niet eens zeker of ik het me niet inbeeld. Oké. Het is dus wapenstilstand.

Onder de middag trek ik de stad in en ga ik in enkele decoratiewinkels kijken. Ik heb nog een paar spullen nodig om de boel aan te kleden. Ik weet dat het geen goed idee is om naar al die mooie, te dure dingen te kijken. Ik zou beter alles kopen in de goedkope keten. Of nog beter: alleen kopen wat ik echt nodig heb. Maar misschien kan ik toch één eyecatcher kopen, zoals een mooie plant of leuk hangplankje voor m’n badkamerspullen of een bijzondere print voor aan de muur. Natuurlijk vind ik al die dingen en meer. Uiteindelijk besluit ik een prachtig marmeren-met-goudkleurig zeppompje met bijpassende tandenborstelbeker te kopen voor op mijn wasbak. Dat viel nog mee qua prijs en het is echt een meerwaarde voor de kamer, zeker omdat het marmer dezelfde kleur heeft als dat van de schouw. Ik kan het setje gewoon in m’n bureaustel op het werk laten, zodat ik er niet mee hoeft te sleuren. Dan neem ik het maandag na het werk mee naar m’n nieuwe huis. Met een goed gevoel kom ik weer aan op kantoor. Dit moet ik vaker doen. Niet om spullen te kopen, maar gewoon even naar buiten gaan. Ik zou onder de middag m’n inkopen in de supermarkt kunnen doen. Dan ben ik er even uit geweest en bespaar ik ’s avonds tijd. Wanneer ik m’n lunchbox uit m’n totebag haal, ben ik echter minder blij...

12

Als ik mijn brooddoos open, zie ik dat al mijn boterhammen zijn verdwenen en in de plaats daarvan zit mijn brooddoos vol wc-papier.

‘Heb jij iets gezien?’ vraag ik aan Silke.

‘Wat?’

Ze kijkt op van haar computer en ik toon haar mijn lunchbox. Ze kijkt niet-begrijpend.

‘Iemand heeft mijn eten weggesmeten en wc-papier in de plaats gelegd’, zeg ik.

‘Teuw!’

‘Wel ongebruikt’, zeg ik. ‘Maar dan nog, ik heb honger!’

‘O, wil je een stukje van m’n broodje?’ vraagt ze fluisterend. Ze wil duidelijk niet dat iemand hoort dat ze tegen me praat, laat staan dat ze vriendelijk is.

‘Dat is heel erg lief, dank je. Ik zal bij de zaak hiertegenover wel iets uithalen. Maar iemand heeft de brooddoos uit m’n totebag gehaald en die daarna weer teruggestopt. Ik had die hier gelaten terwijl ik ging shoppen. Heb jij iets gezien? Is er iemand bij m’n bureau geweest?’

‘Nee’, zegt Silke.

Ze klinkt een beetje bang, ik weet niet of ik haar geloof.

‘Maar ik was hier niet heel de tijd. Ik ben dit broodje gaan kopen en ook een keertje naar het toilet geweest.’

Ik kijk naar het bureau van Alexa.

‘Wanneer is Alexa vertrokken?’

‘Zowat tegelijk met jou. En ze is nog niet teruggeweest.’

‘Maar ze kan wel even teruggekomen zijn terwijl jij weg was?’

‘In principe wel. Maar ze gaat altijd lunchen met Katja en Inge.

En dan eten ze op een terrasje of in een lunchbar. Ik kan me niet voorstellen dat ze heen en weer is gerend om dit te doen.’

Plots zwijgt ze.

Joris komt binnen en ze wil niet dat hij ziet dat ze tegen me praat.

Dat respecteert ik. Ze is op Vanessa na zowat de enige die vriendelijk tegen me is, dus ik wil het haar niet moeilijk maken.

Dus zwijg ik, ga naar beneden en loop naar de broodjeszaak.

‘Denk je nu dat het Alexa was, of net niet?’ vraagt Maxim op de trein naar huis. Tegenover ons probeert een man te lezen, dus ik praat zachtjes, al maakt het natuurlijk niet uit of iemand op een meter afstand hard of zacht praat: lezen kan je toch niet meer. ‘Ik weet het niet. Zoiets kinderachtigs doen bij iemand die in hetzelfde huis komt wonen?’

‘Tenzij ze een statement wil maken.’

‘Wat voor een statement?’

‘Dat ze je sowieso zal wegpesten.’

‘Ik begin me af te vragen of het niet gewoon Joris is die erachter zit.’

‘Dat zou zeker kunnen’, zegt Maxim. ‘Hoe gaat het trouwens met die opdracht?’

‘Goed’, zeg ik. ‘Ik heb in elk geval het idee dat het iets voor mij is en dat ik het aankan.’

‘Dat is echt al heel veel.’

‘Natuurlijk zou Joris nog altijd veel beter kunnen zijn.’

‘Dan komt jouw kans nog wel, je werkt er nog maar net.’

‘Mmm’, zeg ik. ‘Hoe reageerden je ouders toen je zei dat je ging verhuizen?’

‘Oh help, dat was echt gênant. Mama was aan het huilen. Papa gaf me heel de tijd vaderlijke klopjes op de schouder om te verbergen dat hij ook wilde huilen.’

‘Is het niet fijn om zo geliefd te zijn?’

‘Geliefd? Daar gaat het niet eens om. Ze proberen me een schuldgevoel te geven, omdat ik weg ga.’

‘Ik weet zeker dat dat niet hun bedoeling is’, zeg ik, want ik ken Maxims ouders en ze zijn echt erg lief. Ze houden ook zoveel van Maxim dat ik geloof dat het hun hart écht breekt nu hun enige zoon het huis uit gaat. Bij mijn ouders ging het nog geleidelijk aan. Eerst ging mijn oudste zus samenwonen met haar vriend en nu ga ik weg.

‘Nee, maar zo voelt het wel. Zij hebben heel mijn leven voor mij gewerkt en gezorgd en gespaard en nu ga ik weg, naar een stad die best ver is voor hen.’

‘Ze hebben toch een auto?’

‘Ze durven niet te rijden in de stad.’

‘Dan nemen ze de trein maar, dat moeten wij ook doen.’

‘Ik weet het, voor ons is dat makkelijk, maar voor hen niet. Op een of andere manier denken zij dat het voor hen verder is om naar mij te komen dan voor mij om naar hen te komen.’

‘Het zit vooral in je hoofd, denk ik. Dat schuldgevoel, bedoel ik. Ga gewoon regelmatig op bezoek, en als ze het niet vaak genoeg vinden, moeten ze zelf maar komen. En er bestaat nog altijd zoiets als videobellen. Is videobellen niet het nieuwe “even binnenwippen”?’

‘Je hebt gelijk’, zegt hij. ‘Ik voel me zelf schuldig.’

‘Je mag je echt niet schuldig voelen omdat je aan de volgende stap in je leven begint en alleen gaat wonen. Dan moet echt iederéén zich schuldig voelen. Je ouders hebben het zelf ook ooit gedaan.’

‘Ja, maar dat was anders, zij bleven in hetzelfde dorp wonen. Net als hun ouders voor hen. Die woonden zelfs in dezelfde straat.’

‘Ik mag er niet aan denken’, zeg ik. ‘Ik hou van m’n ouders, maar het idee dat ze elk moment voor m’n deur kunnen staan terwijl ik... weet ik veel aan het doen ben.’

‘Je bedoelt: terwijl je met een man in bed ligt.’

‘Ja, dat is inderdaad wat ik wilde zeggen, maar dat is zo’n science-fiction dat ik maar heb gezwogen.’

‘Kom op, zo lang is het toch nog niet geleden?’

‘Ik denk dat ik mogelijk weer maagd ben, zo lang is het geleden’, sis ik.

De man tegenover ons is duidelijk gestopt met lezen, ik denk dat wij interessanter zijn dan zijn boek.

‘Nu je in de stad woont, komen er vast wel knappe mannen op je pad.’

‘Ik wil geen “knappe mannen”, ik wil één geweldige man die de ware is’, zeg ik.

‘Ja, natuurlijk, maar in afwachting kan je je toch een beetje amuseren? Wat vond je van Sammy?’

‘Sammy is een huisgenoot’, zeg ik. ‘En je weet wat de afspraak is.’
‘Maar anders...’

Ik denk aan Sammy: knap, galant, rustig. Zoals hij gisteren ons rondleidde en tussenbeiden kwam zodra Alexa er was, dat vond ik echt heel... sexy. Maar inderdaad: we hebben een afspraak. Ironisch genoeg had ik die afspraak alleen maar gemaakt opdat Maxim geen harten zou breken in het huis en daarmee een awkward sfeer zou creëren. Ik had er geen seconde bij stilgestaan dat

ik ook iemand leuk zou kunnen vinden. En dat ik iemand leuk vind, is zo uitzonderlijk dat ik me die mogelijkheid liever niet had ontzegd. Maar ach, hoe groot is de kans dat Sammy – knappe, charmante, vlotte Sammy – iemand als ik leuk zou vinden? Hij breekt vast, net als Maxim, harten overal waar hij komt. Of misschien heeft hij gewoon al een vaste vriendin. Dus misschien is het wel goed dat we die regel hebben: dan kan ik in elk geval al geen valse hoop koesteren.

13

‘Ik weet het niet, help me!’ zeg ik tegen Maxim en Jelle.

Jelle zucht.

‘Neem gewoon die,’ zegt hij.

‘Dat zeg je alleen maar omdat het de eerste is die je ziet,’ zeg ik verontwaardigd.

‘Je komt er toch niet uit door erover te blijven piekeren, dus kan je evengoed gewoon zo beslissen,’ zegt Jelle. ‘Door er willekeurig eentje aan te duiden.’

Ik twijfel tussen het zetelbed en een echt bed.

‘Je hebt een zetel én een bed nodig, dan is deze toch de logische keuze?’ zegt Maxim, die meer geduld met me heeft dan Jelle.

‘Ja, maar ik denk niet dat ik de discipline heb om elke dag mijn bed te veranderen naar een zetel en omgekeerd. En ik weet niet of ik het gezellig vind, een slaapkamer zonder bed.’

‘Waarom maak je er dan niet alleen een zetel van als je bezoek hebt?’ suggereert Maxim. ‘Kies een nachttafeltje dat ook een leuk salontafeltje kan zijn, dan kan je je slaapkamer in een woonkamer omtoveren wanneer je maar wil.’

‘En dan koop je nog die leuke leeszetel voor als je zetel een bed is. Dan heb je ook extra plek voor je bezoek,’ voegt Jelle eraan toe.

‘En dat rek dat je hebt gekocht om op z’n zij te leggen, zodat je er een boekenrek voor onder de schuine muur van kan maken?’ vraagt Maxim.

Ik knik.

‘Koop kussens om erop te leggen. Als er meer mensen op bezoek komen, kan je die nog bijschuiven als extra zitbank.’

‘Jullie zijn geniaal!’ zeg ik. ‘Hebben jullie ooit een carrière in interieurdesign overwogen?’

‘Nee, want ik heb er duidelijk het geduld niet voor,’ zegt Jelle, die lichtjes zenuwachtig begint te worden.

Ik heb ook gordijnen gekozen, en beddengoed dat erbij past. Verder ook een mooie gevlochten wasmand, een papiermandje en een kamerplant waarvan ik hoop dat hij het iets langer overleeft dan de plant die ik op m’n vorige kamer had staan. Voor een bureau heb ik geen plaats meer, maar ik zou ook niet goed weten

waarvoor ik er nog eentje nodig zou hebben. En er is nog altijd de eetkamertafel in de gemeenschappelijke ruimte. Er zijn vast nog praktische dingen waar ik nu niet aan denk, maar dat ontdek ik wel wanneer ik er woon. En wanneer ik weer wat gespaard heb.

Maxim heeft de meeste spullen van huis meegenomen: zijn bed, een bureau, beddengoed... Alleen een kleine sofa heeft hij nog gekocht. 'Waarom zou ik die meubels bij mijn ouders laten staan, ik ga er toch nooit meer slapen,' zei hij. Dat zijn ouders de meubels misschien wel zelf hadden willen houden, daar heeft hij duidelijk niet bij stilgestaan.

'Let's go!' zegt Maxim als ik eindelijk beslist heb.

We halen alles op in het magazijn van de winkel en zetten het in Jelles bestelwagen (om eerlijk te zijn laat ik de twee mannen alle meubels dragen, terwijl ik zelf met de wasmand, het beddengoed en een paar kussens 'zeul').

'En nu naar ons nieuwe huis!' zegt Maxim. Hij is zo blij als een klein kind. Ik ben nog steeds op m'n hoede. Ik wou dat ik gewoon blij kon zijn, maar dat lukt niet. Altijd blijft er dat knagende stemmetje in m'n hoofd dat me eraan herinnert dat ik Alexa op elk moment van de dag kan tegenkomen. Dat ik praktisch 24 uur per dag met haar in één gebouw ben. En dat ze dus alle gelegenheid heeft om me het leven zuur te maken.

Als we aankomen, druk ik vanzelf de belcode van Sammy in, ook al weet ik nu dat het huurcontract eigenlijk op naam van Alexa staat en zij dus zo'n beetje onze huisbaas is.

'Hey,' zeg ik. 'Zijn we niet te vroeg? Maken we niemand wakker?' Sammy haalt zijn telefoon uit de zak van zijn jeans.

'Het is na elf uur. Mensen die nu nog niet wakker zijn, moeten toch dringend opstaan en van hun weekend beginnen te genieten.'

'Goed zo, want ik vrees dat we best wat kabaal gaan maken.'

'Geen probleem, ik zal jullie even helpen, dan is het kabaal des te sneller voorbij.'

'Ik ben wel niet zo sterk,' geef ik toe.

'Dan dragen wij niet de zwaarste dingen. Je bed is verdeeld over verschillende flatpacks, toch?'

'Ja, en de matras is ook apart.'

‘Dan kunnen we vast wel een paar dingen naar boven krijgen, terwijl Maxim en zijn vriend de zware meubels dragen.’

‘Nou, bedankt hoor’, zegt Maxim.

‘Hey, we vinden je stoer en sterk’, zeg ik. ‘Vind je dat geen compliment?’

‘Niet echt. Ik ben beter in bed dan in het dragen van een bed.’

‘Ieuw’, zegt Elodie, die net passeert en met haar ogen rolt.

‘Ik maakte maar een grap!’ zegt Maxim.

‘Hij maakte zeker geen grap’, fluister ik. ‘Zie jij het zitten om wat kleine dingetjes te dragen?’

‘Pfff, ik ben net wakker. Ik heb nog maar twee koppen koffie op.’

‘Gewoon wat beddengoed, een wasmand, een vuilnisbakje. Geen zware dingen.’

‘Oké dan. O, zal ik je lakens anders ineens in de wasmachine stoppen? Je moet ze toch wassen voor je ze kan gebruiken. Vanwege de chemische stoffen en zo.’

‘Chemische stoffen?’

‘Ja, die ze gebruiken om textiel te behandelen. Was jij je kleren nooit voor je ze voor het eerst draagt?’

‘Euh... nee. Alleen die van de tweedehandswinkel. Omdat ze ruiken naar oude mensen.’

‘Dat zou je dus beter wél doen. Hoe dan ook, als ze gewassen zijn en in de droger hebben gezeten, zijn ze meteen ook zacht en ruiken ze lekker.’

‘Klinkt heerlijk, dankjewel’, zeg ik.

Ik weet ook wel dat het een excuus is om niet écht te hoeven helpen, maar het blijft wel een aanlokkelijk aanbod.

Ik ga terug naar de bestelwagen, waar Sammy al op me staat te wachten.

‘Eerst de matras?’

‘Goh, ik weet het niet, ik denk dat we die even in de gang moeten laten staan, of zo. Ik moet m’n bed nog in elkaar zetten.’

‘En de rest van je meubels?’

‘Ik vrees dat die ook niet in mijn kamer kunnen tot ik het bed in elkaar heb gezet.’

‘Kunnen we de rest even in de bestelwagen laten staan?’

‘Nee, dude, ik moet zo meteen vertrekken. Ik heb een optreden vanavond.’

‘Cool’, zegt Sammy. ‘Dan zetten we alles even in de woonkamer. Zullen we dan eerst het bed in elkaar zetten?’

‘Wij?’ vraag ik verbaasd aan Sammy.

‘Ja, in je eentje lukt dat niet, hoor. Je moet latten van twee meter lang rechthouden en tegelijk schroeven indraaien. Ik weet niet hoeveel armen jij hebt en hoe lang ze zijn, maar als je dat kan, kan je bij het circus.’

‘O, ik wilde als kind zó graag bij het circus’, zegt Elodie, die het raam naar buiten heeft geopend en naar ons kijkt als een ramp-toerist naar een crashende auto. ‘Nog altijd, eigenlijk.’

Ik bedenk dat dat best bij haar zou passen.

‘Wat doe je dan van job?’

‘Ik geef les. In de middelbare school. Wiskunde en Frans.’

Ik laat van het schrikken bijna de kartonnen doos die ik vastheb uit mijn handen vallen. Dát had ik niet verwacht. Ik ben me net aan het afvragen of ik medelijden moet hebben met haar leerlingen, of ik een leerkracht als zij net supercool had gevonden, als Sammy vraagt: ‘Wil jij boven of onder?’

14

‘Huh?’ vraag ik verbaasd.

‘Wat vind jij het handigst? Vooraan of achteraan de trap op lopen?’

‘Oh, euh... Doe maar vooraan. Dan kan je wat duwen als ik niet snel genoeg ben.’

‘En dan val je wat zachter als je je evenwicht verliest’, zegt hij. Ik stel me voor hoe ik van de trap af kukel en op Sammy’s lichaam terechtkom. Hoe we daar met onze gezichten naar elkaar toe zouden liggen en bijna vanzelf zouden kussen en...Ik schud de dagdroom meteen weg. Als we écht zouden vallen met zo’n stuk bed tussen ons in, zouden we allebei ernstig gewond raken, zeg ik tegen mezelf. Er zou helemaal niks romantisch of sexy’s aan zijn.

Ik loop de trap op met de doos en doe mijn best om niet te hijgen. Zeker in de bochten is het tricky, want dan moeten we de doos over de trapleuning tillen. Gelukkig komen Maxim en Jelle net van boven en worden ze zo zenuwachtig en ongeduldig van m’n gesukkel dat ze het van me overnemen.

‘Beginnen jullie er maar aan, wij brengen de rest wel’, zegt Jelle met een oogrol. ‘Ik moet echt wel vertrekken.’

‘Sorry, Jelle, en dank je!’ zeg ik.

‘Hoe beginnen we eraan?’ vraag ik als zowel de doos als wij boven zijn.

‘Met de doos waarop “1” staat’, zegt Sammy. ‘En dat is dus gelukkig toevallig deze.’

‘Oké, dat had ik ook moeten kunnen bedenken’, zeg ik.

‘In doos 1 zitten de handleiding en de schroefjes. Heb je een mesje?’

‘Ik heb niet eens een bed’, zeg ik, en ik wijs naar de lege kamer.

‘Oké, ik wilde eigenlijk vragen of je beneden een mesje wilde gaan halen, maar dat vond ik zo bevelerig klinken’, zegt hij met een grijns.

‘Je hoeft echt niet het gevoel te hebben dat je bij mij op je woorden moet letten, want je mag me echt wel alles vragen’, zeg ik, om meteen erna te beseffen dat dat dichterbij de waarheid ligt dan ik zou willen. ‘Heb je nog iets anders nodig?’

‘Een glas water misschien,’ zegt hij. ‘Als je dat niet erg vindt.’
‘Natuurlijk niet,’ zeg ik. ‘Een mes en een glas water komen eraan.’
‘Kan iemand me vertellen waar de messen liggen?’ vraag ik in de keuken aan niemand in het bijzonder.

‘Ik weet niet of het zo slim is als ik je dat vertel,’ zegt Alexa, die ondanks alle chaos rustig de krant zit te lezen aan de keukentafel.
‘Het is om een doos te openen,’ zeg ik.

‘Oké, het is blijkbaar nog te vroeg voor humor. De bovenste la links.’
‘En de glazen?’

‘De tweede kast rechts bovenaan,’ zegt ze zonder zelfs maar op te kijken.

Ik neem een glas, vul het met water, bedank Alexa en haast me naar boven.

Ik haast me zelfs zó snel naar boven dat ik bij het binnenkomen van m’n kamer struikel over doos 2, die Maxim en Jelle intussen naar boven gebracht hebben.

Ik voel me vallen en zet me schrap voor pijn, maar in plaats daarvan vangen twee sterke armen me op.

‘Gaat het?’ vraagt Sammy.

‘Ja, dank je. Ik kijk naar de plank waaruit meerdere schroeven steken. ‘Je hebt me gered van een heel pijnlijke val. Oh, shit!’

Sammy volgt mijn blik.

‘Het is maar water,’ zegt hij schouderophalend.

Dat kan hij misschien wel vinden, maar voor mij is het veel meer dan dat. Het glas water is over hem heen gegutst, waardoor zijn T-shirt nu nat tegen zijn welgevormde borst kleeft. Zijn donkere huid is zichtbaar door het witte shirt. Even hoop ik dat hij het gaat uittrekken, maar dan roep ik mezelf tot de orde. Het is echt, écht geen goed idee dat je je huisgenoten naakt wil zien, zeg ik tegen mezelf.

‘Wacht, ik ga nieuw water halen,’ zeg ik om mezelf een houding te geven. Ik draai me snel om en loop naar buiten.

‘Hey,’ zegt Sammy. ‘Waar ga je heen?’

‘Water halen,’ zeg ik. ‘Je hebt nog steeds niets om te drinken.’

‘En waarom ga je daarvoor naar beneden?’ zegt hij, en hij kijkt naar de wasbak.

‘Oh ja,’ zeg ik. ‘Ik had er nog niet eens bij stilgestaan dat dat bijna een soort van minibar is ook.’

Hij lacht.

‘En als je te veel drinkt, is het toilet net hiernaast,’ zegt hij.

‘Ik vind dit huis leuker en leuker.’

Ik neem het glas weer aan en zet het weg.

‘Zo, wat kan ik doen?’ vraag ik.

Zowat anderhalf uur later staat m’n bed in elkaar.

‘Dit is vast een recordtijd, toch?’ zegt Sammy. ‘We zijn een goed team.’

‘Ik heb niks gedaan,’ protesteer ik. ‘Alleen dingen aangegeven en vastgehouden.’

‘Ja, maar je hebt de juiste dingen aangegeven en vastgehouden en precies gedaan wat ik vroeg. Weet je, veel mensen zien zo’n meubel in elkaar zetten als de ultieme relatietest omdat er zo vaak ruzie bij wordt gemaakt. Maar wij waren een goedgeoliede machine.’

‘Wil je zeggen dat we klaar zijn om te trouwen?’ vraag ik.

Oeps, heb ik dat hardop gezegd?

‘Hoezo, heb je plannen?’ vraagt Sammy lachend.

‘Nou ja, we wonen toch al samen,’ zeg ik. Ik kan er nu maar beter een grapje van maken.

‘Dan kan je dus net zo goed met Elodie, Alexa of Elias trouwen.’

‘Misschien, maar dan moet ik eerst nog een paar bedden kopen om te testen of ik met hen net zo compatibel ben.’

Sammy kijkt me raar aan.

‘Om in elkaar te zetten, hè. Niet om... je weet wel,’ zeg ik snel. ‘In elk geval bedankt,’ voeg ik eraan toe om van onderwerp te veranderen. ‘Ik zal dan verder inrichten.’

‘Ik zal je nog even helpen met de stoel.’

‘Dat is heel lief, maar jij hebt vast nog duizend-en-één dingen te doen.’

‘In dit huis vinden we het fijn om elkaar te helpen,’ zegt Sammy. Ik denk aan Alexa daarstraks in de keuken en vermoed dat dat niet voor iedereen even hard klopt.

‘Ik wil vanavond graag trakteren op pizza. Denk je dat iedereen dat leuk vindt?’ vraag ik terwijl we naar beneden lopen.

‘Pizza? En dan nog gratis? Wat denk je zelf?’

Ik grinnik. Ik ken inderdaad bijzonder weinig mensen die niet gek zijn op pizza. Of op gratis eten.

‘Maar het is natuurlijk zaterdagavond en ik weet niet of iedereen thuis is. Misschien is maandag een betere dag, want dat is zo’n dag waarop niemand zin heeft om te koken.’

‘Goed, ik stel het voor.’

‘Je weet dat je dat niet hoeft te doen, toch? Je hoeft ons niks te geven of te trakteren, je bent hier sowieso welkom.’

‘Dat weet ik. Maar ik vind het ook belangrijk dat iedereen weet dat wij het niet vanzelfsprekend vinden dat iedereen vandaag helpt of op z’n minst de chaos tolereert.’

Samen sleuren we de zetel naar boven. Als we hem in de juiste hoek hebben gezet, laten we ons er allebei tegelijk invallen. Daarbij kom ik natuurlijk per ongeluk op zijn schoot terecht.

‘Oeps, sorry!’ zeg ik terwijl ik rechtspring alsof ik me verbrand heb.

‘Zo weten we in elk geval zeker dat hij genoeg gewicht kan dragen’, zegt Sammy.

‘Hey, noem jij ons dik?’ zeg ik gespeeld verontwaardigd om de situatie luchtig te houden, want ik wil niks liever dan me weer op zijn schoot werpen, recht in z’n sterke armen.

‘Nee, ik noem deze stoel van bedenkelijke kwaliteit’, zegt hij. ‘Jij bent... Euh... Ik bedoel... Wij zijn uiteraard helemaal perfect. Ik ga nu maar.’

‘Ja, natuurlijk’, onderbreek ik hem. ‘Bedankt voor al je hulp. Ik ga even mee naar beneden, nog wat spullen halen.’

‘Lukt het?’ vraagt Elodie, die net als vorige keer met haar computer op de bank zit.

‘Ja, hoor. Ik heb nu een bed, dat is het belangrijkste.’

‘Je lakens zitten ondertussen in de droger. Ik denk dat ze over een klein uurtje klaar zijn.’

‘Je bent een schat’, zeg ik. ‘Lust je pizza?’

‘Ja, duh! Maar ik eet wel geen vlees.’

‘Hoeft ook niet. Ben je maandagavond hier voor het eten?’

‘Geen idee. Ik maak niet graag plannen op voorhand.’

‘Dus als ik je zeg dat Maxim en ik jullie maandag willen trakteren op pizza, dan plan je dat niet graag in?’ zeg ik.

‘Oh, echt? Nou ja, dat is technisch gezien niks plannen, hè. Dat is gewoon thuisblijven’, zegt ze met een grijns.

Ik neem nog een paar spulletjes en vraag zozegegd nonchalant:

‘Ben jij er maandag ook bij, Alexa?’

‘Oh, ben ik ook uitgenodigd?’ vraagt ze verbaasd.

‘Ja, natuurlijk. Iedereen die hier woont.’

‘Op maandag heb ik zelden plannen, dus graag,’ zegt ze schouderophalend.

Ik weet niet of ze daarmee bedoelt dat ze alleen mee-eet omdat ze niks beters te doen heeft, maar hopelijk is dit het begin van normaal met elkaar omgaan.

En hopelijk is het geen slecht idee dat we haar hebben uitgenodigd.

15

Als ik naar boven ga, kijk ik nog even binnen bij Maxim. Zijn meubels staan er, maar nog kriskras door elkaar.

‘Hulp nodig?’ vraag ik.

‘Je komt als geroepen’, zegt hij. ‘We gaan even tetris moeten doen.’
‘Hoezo?’

‘Eerst moet het bureau eruit, dan moeten we het bed op z’n plaats zetten en dan moet het bureau er weer in’, zegt hij.

‘Dat is geen tetris, dat is een schuifpuzzel. Bij tetris kan je de blokjes niet meer verplaatsen zodra-’

‘Ja ’t is goed, mevrouwetje betweter. Minder praten, meer tillen.’

Ik breng m’n spullen even de trap op, en help hem dan om het bureau op de overloop te zetten. Daarna heffen we samen het bed op en zetten we het waar hij het hebben wil, in het midden van de kamer, tegen de achterste muur. Ik vind het niet de beste keuze, want zo verlies je veel ruimte, maar anderzijds snap ik het ook wel, want ik slaap ook niet zo graag tegen de muur. In mijn geval is dat niet zo’n probleem, ik slaap bijna altijd alleen. Correctie: ik slaap niet bijna, maar gewoon áltijd alleen. Maar Maxim heeft natuurlijk wel vaak vrouwelijk gezelschap.

Daarna zetten we het bureau weer op z’n plaats.

‘Zo’, zegt hij. ‘Al de rest is cosmetisch.’

‘Ik kan niet geloven dat we hier vannacht echt gaan slapen’, zeg ik.

‘Het voelt als opnieuw op kot zitten.’

‘Ze zeggen altijd dat dat de mooiste tijd van je leven is’, zeg ik. ‘En wij kunnen die tijd gewoon nog rekken.’

‘Zo kan je het ook bekijken. Dat klinkt alvast beter dan “we zijn te arm om een appartement te betalen”’.

Ik lach.

‘Ach, tegenwoordig is bijna iedereen van onze leeftijd te arm om een appartement te betalen. En eigenlijk is het nog ecologisch ook.’

‘Hoezo?’

‘Als iedereen een huis deelde in plaats van een eigen huis of appartement te bewonen, zou er veel minder gebouwd én verwarmd moeten worden.’

‘Daar had ik nog niet eens bij stilgestaan,’ zegt Maxim. ‘Dus dit is nog goed voor ons karma ook?’

‘Hoe reageerden je ouders vanmorgen eigenlijk?’ vraag ik.

Hij kreunt en laat zich neerzakken op het bed.

‘Nu had je me net opgebeurd met dat goede karma.’

‘Zo erg?’

‘Mama deed heel erg haar best om niet te huilen. Ik voelde me zo slecht, Romy.’

Ik zet me naast hem op het bed.

‘Je weet toch dat je niets verkeerd hebt gedaan?’

‘Waarom voel ik me dan zo schuldig?’

Ik sla m’n arm om hem heen. Zelfs zijn zweet ruikt lekker. Man-
nelijk.

‘Iedereén gaat het huis uit, Maxim. Dat is niet je ouders in de steek laten. Echt niet. En als je nog veel langer was gebleven, waren ze je misschien beu geworden.’

‘Dat kan ik me niet voorstellen,’ zegt hij. ‘Niet omdat ik mezelf zo fantastisch vind,’ voegt hij er snel aan toe. ‘Maar omdat-’

‘Ik weet wat je bedoelt,’ onderbreek ik hem. ‘Maar als zij zich zo slecht voelen, dan is dat hun probleem en niet het jouwe. Jij bent niet verantwoordelijk voor het geluk van een ander. Zo werkt het niet. En dan nog is hun geluk niet belangrijker dan het jouwe.’

‘Zoveel wijsheid,’ zegt hij.

‘Dat wil natuurlijk niet zeggen dat je een rotzak mag zijn. Wees geen rotzak.’

‘Ik zal het boven m’n bed hangen.’

‘Over bedden gesproken,’ zeg ik. ‘Als ik vannacht wil slapen, ga ik nog wat verder moeten rommelen.’

‘Je hebt gelijk, ik ook,’ zegt Maxim. ‘Het heeft allemaal langer geduurd dan ik had verwacht.’

‘Ja sorry, ik weet dat dat komt omdat ik niet kon kiezen in de winkel. Ik heb trouwens iedereen uitgenodigd om maandag-avond pizza te eten, is dat oké?’

‘Moeten we ze zelf maken?’

‘Nee, natuurlijk niet. We bestellen gewoon. En dan een flesje wijn en wat frisdrank of zo? Ik heb het alleen nog niet aan Elias gevraagd.’

‘Ligt het aan mij of is Elias een beetje creepy?’

‘Ik heb het eerlijk gezegd ook al gedacht,’ zeg ik, ‘maar we moeten hem natuurlijk nog leren kennen. Ik heb uiteindelijk ook niet de beste eerste indruk gemaakt op Alexa.’

‘En zij niet op jou, natuurlijk.’

‘Nee, ik hoop dat we elkaar allemaal gaan leren kennen en begrijpen. Maar nu ga ik echt naar boven.’

‘Straks samen koken?’

‘Wat een leuk idee!’ zeg ik. ‘Graag.’

Ik ga naar boven, en begin aan het leukste gedeelte: het inrichten. Mijn bed laat ik voorlopig opengeklapt en duw ik met het hoofdeinde onder de schuine muur. Kan zijn dat ik m'n hoofd de eerste avonden een paar keer stoot, maar het is nu eenmaal de meest efficiënte plek. Ik zou er ook voor kunnen kiezen om met mijn hoofd naar de andere kant te slapen, maar op een of andere manier zou het me ongemakkelijk maken om met m'n hoofd in het midden van de kamer te liggen. Ik vraag me af of dat een raar dingetje van me is, of veel mensen dat hebben. Daarna zet ik het hoge smalle rek in elkaar (dat kan ik nog net) en kantel ik het op zijn zij, zodat het zowat dertig centimeter hoog is en honderdtwintig centimeter lang. Ik schuif het tot naast m'n bed, waar het dienst zal doen als nachtkastje en boekenrek. Ik kan er zowel boeken in als op zetten, dus ik weet nu al wat ik voor kerst zal vragen.

Daarna zet ik m'n kledingrek achter m'n bed. Daar kan ik alles aanhangen: T-shirts, jurken, rokken, broeken. Alleen m'n ondergoed niet, maar daarvoor heb ik zo'n katoenen hangrek, dat ook aan het kledingrek hangt. Veel plaats is er niet, maar ik heb ook niet superveel kleren. Het is een goeie manier om te sparen: ik kan niet veel kleren kopen, want ik geraak ze toch niet kwijt. Mijn toiletspullen zet ik in het kastje onder de wasbak. M'n zeepompje en bekertje zitten nog in de la van m'n bureau op het werk, jammer genoeg, maar het begint toch al gezellig te worden. De leesstoel zet ik tegen de muur aan de rechterkant van de kamer, dus schuin tegenover het bed, naast de schouw. Het papiermandje zet ik ernaast, en de plant die ik kocht onder de schouw. Op de schouw zet ik een ingekaderde grote poster van een schilderij van Frida Kahlo, mijn favoriete kunstenaar. We mogen geen gaatjes in de muur maken, dus doe ik het maar zo. Op het

boekenrek zet ik een paar foto's en mijn laptop, en in het boekenrek de weinige boeken die ik al heb. De wasmand zet ik aan het voeteneinde van het bed en aan de andere kant van de schouw zet ik een staande spiegel, zodat ik tenminste kan checken of m'n kleren wel goed zitten, zelfs als ik de badkamer beneden niet gebruik.

'Hey', zegt Elodie, die plots in het open deurgat staat. 'Hier zijn je lakens.'

'O, wat lief, dank je wel. Daarvoor hoefde je toch niet helemaal naar boven te komen?'

'Ik moest toch op m'n kamer zijn', grinnikt ze.

'Dan is het goed', zeg ik met een grijns.

'En, ben je tevreden?'

'Ik weet het niet', zeg ik peinzend.

'Gezellig toch?'

'Mja... Ik vind de muren wat kaal.'

'Dan hang je toch iets op?'

'Maar ik mag geen gaten in de muren maken.'

'Je mag geen spijkers in de muren slaan, maar je mag heus wel punaises gebruiken.'

'Echt?'

'Ja, zolang je niet honderd foto's ophangt en zo honderd gaatjes maakt, natuurlijk. Maar een paar posters kunnen heus geen kwaad.'

'Dat is goed nieuws, dank je wel', zeg ik. Ik neem me meteen voor om volgend weekend naar het museum te gaan en te kijken of ik één of twee mooie kunstposters kan scoren. Die kan ik alvast ophangen om m'n kamer gezelliger te maken tot ik misschien eens iets vind dat wat persoonlijker is of waaraan een herinnering vasthangt, zoals een coole concertposter of iets wat ik op een weekendje weg koop.

'Zal ik je even helpen met de lakens?'

'Da's heel lief, maar dat lukt wel', zeg ik.

'Oké, tot later dan.'

Elodie gaat naar de kamer naast de mijne, slaat de deur dicht en plots brult er luide muziek door onze gedeelde muur.

En dan nog muziek die ik echt heel erg slecht vind.

Shit zeg, was hier komen wonen dan toch een grote fout?

16

‘Waarom zeg je dan niet gewoon dat het je stoort?’ fluistert Maxim. We zitten op zijn kamer met de deur dicht, maar toch durven we niet luider te praten dan dit. We weten nog niet hoe gehorig dit huis is, en na de luide muziek van Elodie weten we alvast dat de muren verre van geluidsdicht zijn.

‘Maar dan ben ik zo de nieuwe die vervelend doet, terwijl ze haar muziek vast altijd zo luid gespeeld heeft. En dan word ik misschien wéér uitgesloten, net zoals op het werk. Dat kan ik echt niet aan, Maxim.’ Ik zucht. ‘Misschien ben ik gewoon een vervelend persoon en heb ik dat nooit beseft.’

‘Kom nou, Romy, ik ken je al van toen we tieners waren en ik kan je verzekeren dat je geen vervelend persoon bent. Kan ze geen draadloze headphones dragen? En heeft de persoon die onder haar woont er geen last van?’

‘Ik weet het niet’, zeg ik. ‘Alexa is degene die onder haar woont, en dat is wel de laatste persoon op wie ik een slechte indruk wil maken. Nog een slechtere indruk. Ik had eerlijk gezegd niet gedacht dat cohousen zo stresserend zou zijn.’

‘Alles wat nieuw is, is stresserend: een nieuwe job, een nieuwe woonst, een nieuwe relatie... Je voelt je altijd onzeker en moet je plaats nog zoeken. Dat komt wel goed, beloofd. Over een paar weken lach je hierom.’

‘Ik hoop het’, zeg ik. ‘Zullen we naar de supermarkt gaan?’

‘Is goed. Wat gaan we kopen?’

‘Ik in elk geval algemene dingen zoals brood, beleg en drank, en dan zullen we eens kijken wat we zo meteen klaarmaken?’

‘Oké’, zegt Maxim. ‘Ik kom eraan.’

Hij blijft staan en kijkt rond.

‘Als ik m’n rugzak teruggevonden heb in deze chaos.’

‘Ik heb m’n totebag mee. En ik ben toch van plan om te investeren in een herbruikbare boodschappentas’, zeg ik.

‘Maar dan nog, waar is m’n rugzak?’

Ik lach. ‘Maak je geen zorgen, hij komt wel terecht. Een wijs man zei me dat alles wat nieuw is stresserend is.’

‘Hoe durf je mijn eigen woorden tegen me te gebruiken. Het is

maar goed dat je me wijs noemt.’

Vrolijk kletsend lopen we naar buiten en daarna naar de supermarkt.

Ook daar vind ik het heerlijk. Natuurlijk ben ik al alleen gaan winkelen toen ik nog op kamers zat. Maar dat was helemaal anders. Toen moest ik met een heel beperkt budget essentiële dingen kopen. Alle lekkers zoals frisdrank, chips, wijn of chocolade kon ik alleen in het weekend eten, in het huis van m’n ouders. Het liefst van al wil ik mijn winkelmandje volladen met alles wat ik lekker vind en mijn ouders nooit kochten, maar ik weet dat ik me moet inhouden. Anders koop ik misschien zoveel dat ik het niet opgegeten krijg. Bovendien ken ik mezelf: als ik lekkere dingen in huis heb, kan ik er niet afblijven. Ik zou de hele tijd vreetbuiten hebben. Vanaf nu kan ik elke keer als ik naar de supermarkt ga, iets lekkers kopen. Eén ding.

‘En wat eten we vanavond?’ vraagt Maxim, die naar m’n mandje kijkt. Hij heeft alleen melk, chips, M&M’s en bier gekozen.

‘Wat eet jij morgenvroeg?’ vraag ik. ‘Chips met melk of M&M’s met bier?’

‘Ik dacht iets uit te halen op weg naar het werk,’ zegt hij schouderophalend.

‘En ’s middags?’

‘Ook.’

‘Dan ga je nog lang moeten cohousen, als je elke dag zoveel geld uitgeeft,’ zeg ik.

‘Oké dan, mama,’ zegt Maxim sarcastisch.

‘Jaja, lach er maar mee, maar dat kost echt vreselijk veel geld, hoor.’

‘Misschien wil ik wel m’n hele leven cohousen. Misschien vind ik dat wel fijner dan altijd maar op m’n geld te moeten letten.’

‘Moet jij weten,’ zeg ik schouderophalend. Stiekem hoop ik ook dat Maxim voor eeuwig moet cohousen. Dan kan ik hetzelfde doen en blijven we voor altijd samenwonen. Alleen wonen is niks voor mij. Maar misschien word ik wel verliefd. Op iemand die ook verliefd is op mij. Dan ben ik niet meer alleen.

‘Wat gaan we nu maken?’ vraag ik nog een keer.

Maxim kijkt vertwijfeld naar de versafdeling.

‘Een slaatje kan ik nog net maken,’ zegt hij. ‘Of pasta met saus uit een pot.’

‘We zullen toch moeten leren koken,’ zeg ik. ‘En moeten we niet ineens ook eten voor morgen kopen?’

‘Pfff, zoveel beslissingen. Kunnen we niet gewoon iets uithalen?’

‘Nee, Maxim, ik wil echt sparen. Jij mag dat doen, maar ik wil sowieso leren koken. Wat dacht je van veggieburgers met wortelpuree?’

‘Als jij het maakt,’ zegt Maxim.

‘En dan morgen deze kipsatés met rijst en currysaus? O, en een pak wokgroenten.’

‘Klinkt lekker,’ zegt Maxim.

‘Maar jij helpt me toch?’

‘Natuurlijk, met het snijden van de groenten en zo.’

Ik kijk naar de inhoud van m’n mandje.

‘Het zijn voorgesneden groenten,’ zeg ik.

‘Vandaag dan. En morgen was ik af.’

‘Vandaag niet?’

‘Vandaag samen.’

‘Oké dan,’ zeg ik. ‘Maar niet boos zijn als het mislukt.’

‘De afwas?’

‘Het eten,’ zeg ik met een oogrol.

We rekenen af, stoppen alles in onze tassen en wandelen weer naar het appartement.

‘Moeten we dit nu echt om de paar dagen doen?’ vraagt Maxim.

‘Wat?’

‘Zo naar de winkel gaan en beslissen wat we gaan eten.’

Ik lach.

‘Ja, nu snap je waarom je ouders altijd zo zuchtten als ze vroegen wat je wilde eten en jij je schouders ophaalde.’

Maxim haalt zijn schouders op.

Als we onze nieuwe woning binnenstappen, is het gezellig druk. Elodie zit op de bank, Sammy is aan het eten en Elias is aan het koken.

‘Julie zullen even moeten wachten,’ zegt hij. ‘Er is niet genoeg plaats voor twee.’

‘Geen probleem,’ zeg ik.

Ik begin m’n boodschappen uit te laden.

‘Euh, kan je dat niet doen?’ zegt Elias als ik de ijskast open.

‘Oh, maar deze dingen moeten in de koelkast.’

‘Doe dat maar als ik klaar ben.’

‘Maar de wijn...’

Hij kijkt me zo vernietigend aan dat ik zwijg. Zo is de wijn no way koel voor bij het eten. maar dat was hij anders ook niet geweest. Ik vind het een beetje flauw van Elias, want de koelkast is echt nog wel een eindje van het fornuis. Maar misschien is hij zo een van die mensen die zich heel erg moeten concentreren om te kunnen koken.

‘Warme wijn?’ vraag ik aan Maxim.

Hij trekt een vies gezicht.

‘Water dan vandaag?’

‘Oké,’ zegt hij. ‘Maar daarvoor zullen we ook moeten wachten tot Elias klaar is.’

‘Hiernaast is een badkamer,’ zegt Elias.

‘Alexa is aan het douchen,’ zegt Sammy.

‘Je kan water op je kamer nemen,’ zegt Elias.

Blijkbaar kan hij dus wel perfect een conversatie voeren terwijl hij kookt.

‘Zullen we dat doen?’ vraag ik aan Maxim, met een hoofdknik naar zijn kamer.

‘Met z’n tweeën?’ vraagt hij, de hint duidelijk niet begrijpend.

‘Ja, met z’n tweeën, dan kunnen we eens goed doordrinken en dan daarna nog een vol glas mee naar beneden nemen.’

‘Oké,’ zegt hij schouderophalend.

‘Wat was dat?’ sis ik als ik de deur van z’n kamer achter ons gesloten heb.

‘Wat?’

‘Waarom doet Elias zo vervelend?’

‘Tja, ik denk dat hij gewoon zo is.’

‘Vind je het dan geen slecht voorteken? We wonen hier nog maar een paar uur en Elodie blijkt al luide muziek te spelen en Elias doet vervelend. Hebben we een fout gemaakt door hier te komen wonen?’

‘Als dat zo is, dan zoeken we een andere stek,’ zegt Maxim. ‘Uiteindelijk is het best snel gegaan, dus we vinden vast ook wel snel weer iets anders.’

‘Maar we hebben een opzegperiode van drie maanden,’ zeg ik.

‘Romy, rustig. Geef het nog wat tijd. Ik snap dat jij een ideaalbeeld in je hoofd had en dat je bang bent dat het fout gaat lopen,

waardoor alles erger lijkt dan het is. Beeld je in dat Elias je slecht-gehumeurde nonkel is of je puberende broer in plaats van een onbekende tegen wie je niet weet hoe je te gedragen. Elodie is je kleine zusje, Alexa je arrogante nicht en Sammy je toffe neef.

‘En jij?’ vraag ik.

‘Ik ben je broer natuurlijk,’ zegt hij. ‘Je identieke tweelingbroer.’

‘We lijken nochtans helemaal niet op elkaar qua karakter.’

‘Nee, maar we kunnen elkaar ook niet missen,’ zegt hij. ‘Dus wat er ook gebeurt: je hebt mij. Je bent dus altijd veilig en nooit alleen.’

Maar hoewel Maxims woorden me zeker troost bieden, stellen ze me toch ook niet gerust.

17

‘Hey’, zeg ik.

‘Hey’, zegt Sammy. ‘Kom erbij.’

Hij klopt op het plaatsje naast hem op de bank, en ik doe met plezier wat hij me vraagt.

‘Waar is iedereen?’ vraag ik.

‘Uit’, zegt hij. ‘Het is zaterdagavond. Waarom ben jij hier?’

‘Omdat ik een sneu geval ben’, zeg ik.

‘Als jij een sneu geval ben, dan ik ook’, zegt hij.

‘Jij moet morgen werken’, zeg ik. ‘Dus dat telt niet. Maxim had me mee uit gevraagd, maar ik ben te moe van het verhuizen. Al mijn spieren doen pijn’, zeg ik. ‘Die van jou niet?’

‘Nee, maar ik ga wel regelmatig naar de fitness’, zegt Sammy.

‘Hey, wat bedoel je daarmee? Wie zegt er dat ik niet naar de fitness ga?’ vraag ik gespeeld verontwaardigd.

Sammy lacht.

‘Ik bedoel dat ik specifiek aan gewichtstraining doe en dus wel wat gewend ben. En gezien je prestatie van daarstraks durf ik toch wel te concluderen dat jij niet meteen de grootste gewichtheffer bent.’

‘Nee, helemaal niet. Ik ga ook helemaal niet naar de fitness’, geef ik toe.

Sammy neemt een van de kussens van de bank en slaat het speels tegen me aan.

‘Kom op, zeg, ik dacht al dat ik je beledigd had.’

‘Zo snel ben ik niet beledigd’, zeg ik. ‘Maar... ik vraag me wel iets anders af.’

‘O?’

‘Ik vraag me af of ik intolerant ben.’

‘Hoezo?’ vraagt Sammy met een frons.

‘Wel... Daarstraks speelde Elodie erg luide muziek. Zo luid dat ik het heel goed hoorde op m’n kamer. Dus vroeg ik me af: is luide muziek spelen normaal hier? Vinden jullie dat allemaal oké?’

‘Tja, de regel is natuurlijk dat het na 23 uur stil moet zijn. Wat je ervóór doet, moet je een beetje onderling met elkaar afspreken.’

‘Maar wat zou jij doen als er in de kamer naast je luide muziek was waar je last van had?’

‘Dan zou ik vragen of het stiller mocht.’

‘Dus dat is niet... flauw of zo?’

‘Vragen kan toch geen kwaad? Het gaat ’m allemaal om de manier waarop je dat doet.’

‘Je hebt gelijk’, zeg ik. ‘En Elias...’

‘Wat is er met Elias?’

‘Is hij... Wil hij wel dat wij hier zijn? Ik heb het gevoel dat hij ons niet zo mag.’

Sammy lacht z’n verrukkelijke lach weer.

‘Elias mag niemand. Was dat nog niet duidelijk? Als er iemand niet geschikt is om met een hoop mensen samen te leven, is het Elias wel. Dat heeft hij ook eerlijk toegegeven. Toen ik hem vroeg waarom hij dan bij ons woonde, zei hij: “Jullie zijn minder erg dan andere mensen.” Dat was dus een groot compliment, kan je je dat voorstellen?’

Ik glimlach en schud mijn hoofd.

Sammy legt zijn hand op mijn arm. Het is alles wat ik nog kan voelen.

‘Maar hey, je hoeft niet zo onzeker te zijn.’

‘Toch wel, want daarnaast is Alexa er nog. En van haar weet ik zeker dat ze me niet mag.’

‘Alexa heeft een grote mond, maar een klein hartje. Ze durft weleens brutaal uit de hoek te komen, maar ze bedoelt het niet zo slecht.’

Ik denk aan hoe ze me behandeld heeft op het werk en denk er het mijne van, maar ik wil niet dat Sammy me een zeur of heel negatief persoon vindt.

‘Ik vind je in elk geval leuk’, zegt Sammy.

Zijn hand brandt op mijn arm. Ik durf hem niet aan te kijken.

‘Echt?’ vraag ik hees.

‘Natuurlijk. Jou én Maxim, anders had ik wel een excuus gevonden om jullie de kamer niet aan te bieden.’

O. Ik dacht even... Maar gelukkig bedoelde hij dat niet, want wat hadden we dán gedaan? Als er op de eerste avond al wederzijdse aantrekkingskracht was geweest, hoe hadden we het dan ooit volgehouden om elkaar te weerstaan?

‘Welk excuus had je dan bedacht?’ vraag ik om te verbergen dat ik even in de war was door zijn woorden.

‘Ik denk iets als: “Oh, oeps, de mensen die gisteren zijn komen kijken, hebben besloten om de kamers toch te nemen, en zij waren eerst.”’

‘Shit’, zeg ik. ‘Die woorden hebben wij onlangs te horen gekregen.’
‘Maar ik bedoel niet... Misschien was dat wel gewoon echt waar.’
Ik lach.

‘Maak je geen zorgen, daar ga ik wel van uit. We waren nog niet binnen. We hadden zelfs nog geen woord kunnen zeggen. Ik denk dus niet dat het aan onze persoonlijkheid lag.’

‘Dat weet ik wel zeker’, zegt Sammy. ‘Heb je zin om samen een film te kijken?’

‘Ik wilde je niet storen’, zeg ik. ‘Kijk gerust verder naar wat je aan het kijken was.’

‘Ik was gewoon de zoveelste aflevering van het zoveelste seizoen van de zoveelste serie aan het kijken.’

‘Niet goed?’

‘Niet slecht, maar ik kijk zoveel series dat alles een beetje op elkaar begint te lijken, weet je wel. Heel af en toe kom ik nog een serie tegen die er echt uitspringt, maar dingen lijken toch vaak gemaakt om te lijken op een andere, succesvolle serie.’

‘Ik snap wat je bedoelt’, zeg ik. ‘En als jij er zin in hebt, dan wil ik graag een film zien. Ik heb zelfs M&M’s voor erbij.’

‘Perfect. Wat wil je graag zien?’

‘Die nieuwe Agatha Christie-verfilming lijkt me wel leuk. Als je zoiets niet te saai vindt.’

‘Saai? Helemaal niet! Ik vond de vorige films net erg leuk. Lekker ontspannend.’

Ik ga naar de keuken, zoek een kommetje en kieper het pak M&M’s erin uit. Mental note: morgen nieuwe M&M’s kopen voor Maxim. Daarna ga ik weer naar de woonkamer, waar ik het kommetje als een veilige buffer tussen ons in zet. Niet dat ik ervan uitga dat er ooit iets zou kunnen gebeuren tussen ons. Sammy is way out of my league. Maar als ik te dicht bij hem zit, kan ik me no way concentreren op de film, en ik wil graag gewoon een ontspannen avond. Sammy heeft de film intussen klaargezet.

Zodra ik me gezellig genesteld heb, zeg ik: ‘Start!’

Sammy drukt op de knop en twee uur lang vergeet ik alles om me heen.

‘Kijk, dit is wat ik ooit wil’, zegt hij wanneer de film afgelopen is en we weten wie de moordenaar was. ‘Gewoon een eigen plek, rust en met m’n partner op de bank zitten bij een leuke film. Klinkt dat saai?’

‘Voor mij niet’, zeg ik. ‘Ik ben ook niet zo’n uitgaanstype. Alles na middernacht vind ik best laat en dansen vind ik gênant. Maar ik ga wel graag uit eten met vrienden of iets drinken. Morgen heb ik afgesproken, maar veel van m’n vrienden zijn na hun studies ook weer thuis gaan wonen, dus mijn vriendenkring is momenteel een stuk kleiner.’

‘Wat jammer’, zegt hij. ‘Maar dat verandert nog wel. Je leert vanzelf mensen kennen via je werk en via ons.’

‘Dat weet ik wel’, zeg ik, al betwijfel ik of ik ooit vrienden zal maken op het werk.

‘Ik ga maar eens wat lezen in bed’, zeg ik. ‘Tenzij... jij nog een film wil zien?’

‘Een film niet, maar er is wel nog een show van een Britse stand-upcomedian die ik graag wil zien. Hou je van comedy?’

‘Ik ken er niet veel van, maar vind het wel leuk.’

‘Je hoeft je uiteraard niet verplicht te voelen, maar comedy kijken is sowieso veel leuker met z’n tweeën dan alleen. Ik moet je wel waarschuwen: het kan soms best grof zijn.’

‘Ik kan wel tegen een stootje’, zeg ik. ‘Maar zal ik er toch de wijn maar bij halen?’

‘Graag’, zegt Sammy.

Ik open de fles en besef dat ik al het lekkers dat we vandaag hebben gekocht zo al heb opgemaakt, maar dat ik het niet erg vind omdat het zo’n gezellige avond is. Ik vul twee glazen terwijl Sammy de show start.

Anderhalf uur later heb ik tranen met tuiten gelachen en is de fles leeg.

‘Die kerel is zo geniaal’, zeg ik. ‘Hoe werken zijn hersenen?’

‘Hij komt hier over twee maanden een show geven’, zegt Sammy.

‘En er zijn nog tickets. Als je zin hebt om te gaan?’

‘Bedoel je... samen?’

‘Ja, ik ken niemand anders die graag mee wil. En het voordeel is dat je ’s nachts niet alleen naar huis hoeft. Ik begeleid je van deur tot deur.’

‘Dat is een geweldig aanbod. Ik ga graag mee. Koop jij de tickets en betaal ik je terug, of omgekeerd? Want als we elk ons eigen ticket kopen, kunnen we niet samen zitten.’

‘Ik zal ze wel kopen. Als je dan niet terugbetaalt, hou ik het van je waarborg af.’

Ik lach.

‘Geniaal bedacht. Maar ik betaal je wel terug.’

‘Ik weet wel dat jij betrouwbaar bent’, zegt Sammy. ‘Dus het is een date?’

‘We hebben een date!’ zeg ik.

‘Dat gaat hier snel’, zegt een stem achter ons.

Alexa...

18

'Het is niet wat je denkt', zeg ik snel. Alexa is opgekleed voor een avondje uit en ziet er op haar torenhoge hakken nog indrukwekkender uit dan anders. Ze is ook nog eens intimiderend mooi, en zelfs na een paar uur uitgaan ziet ze er stralend en fris uit. 'We gaan gewoon samen naar een optreden en-'

'Het zijn mijn zaken ook niet, jullie mogen doen wat jullie willen. Ik ga naar bed. Slaap zacht. Waar jullie ook slapen', voegt ze er met een grijns aan toe.

'Wij slapen allebei in onze eigen-' roep ik haar nog na, maar ze is al naar boven.

'Laat je toch niet zo opjatten door haar. Dat is exact wat ze wil.'

'Je bedoelt dat ik een makkelijk slachtoffer ben?'

'Ik bedoel dat je je te veel aantrekt van wat andere mensen van je denken omdat je onzeker bent. En ik weet niet waarom dat zo is. Je bent fijn gezelschap, grappig... mooi. In elk geval is er geen enkele reden om over je heen te laten lopen. Maar je hoeft ook niet op alles in te gaan. So what als Alexa denkt dat we een koppel zijn of samen slapen? Wat maakt het uit? Tenzij je het natuurlijk beschamend vindt om met mij geassocieerd te worden.'

'Natuurlijk niet', zeg ik. 'Ik zou me gelukkig prijzen met-'

'Ik maakte maar een grapje', zegt Sammy. 'Kijk, je laat je te snel op stang jagen.'

'Stop er dan ook mee', mompel ik.

'Dat is al beter', zegt Sammy lachend. 'Kom, laten we kaarten bestellen voor de comedyshow. Daarna ga ik slapen.'

Hij opent zijn laptop.

'Oh, kijk, er zijn zelfs nog kaartjes vrij voor de eerste rij!' zeg ik enthousiast.

'Dat is met een reden', zegt Sammy. 'Je hebt zonet toch gezien hoe hij de mensen op de eerste rij voor schut zet?'

'Ach ja, daar had ik nog niet bij stilgestaan. Ik mag er niet aan denken dat het mij zou overkomen.'

'Dan kan je nog kiezen: de twaalfde rij aan de zijkant of de vijftiende rij in het midden.'

'Wat denk jij?'

‘In het midden zie je toch echt wel beter.’

‘Dan nemen we die.’

‘Oké,’ zegt hij, en hij selecteert de plaatsen, vult z’n gegevens in en betaalt.

‘Zo, weer iets om naar uit te kijken,’ zegt hij met een glimlach.

‘Welterusten. Ik hoop dat je eerste nacht hier goed is.’

‘Slaap lekker,’ zeg ik. ‘En herinner me er morgen aan dat ik mijn kaartje terugbetaal.’

Ik ga zo stil mogelijk naar boven, ook al is er op Alexa na niemand thuis, en ik vraag me af of ik de wc wel durf te gebruiken. Maakt dat doorspoelen niet veel te veel lawaai? Maar dan besef ik dat ik weer eens veel te onzeker ben. Hier is een wc, dus die is bedoeld om gebruikt te worden. En toen ik op kot woonde, waren er wel meer geluiden.

Ik ga dus naar het toilet en daarna naar m’n kamer, waar ik mijn boek pak en in bed ga liggen. Verdorie, een nachtlampje om bij te lezen, dát mis ik nog. Nu moet ik zo meteen uit bed om het licht uit te doen. Ik zet het op m’n ‘nog te kopen’-lijstje, waarmee ik volgende maand ga shoppen.

De matras en het hoofdkussen zijn... oké. Toch voelt het niet echt als thuis, meer als een... hotelkamer. Een heel gezellige en persoonlijke hotelkamer, maar toch. Ik hoor Sammy rondlopen en even later hoor ik de voordeur. Ik wil weten wie het is en waar de voetstappen heen gaan. Is het veilig om in te dommelen of zal ik zo vaak wakker gemaakt worden dat ik maar beter ineens wakker kan blijven? Is het wel een bewoner van dit huis? Wat als het een inbreker is? Hier lopen zoveel mensen binnen en buiten dat niemand het zelfs zou merken. Kan ik mijn deur op slot draaien? Net als ik me afvraag wat ik kan gebruiken als wapen (verder dan m’n bus haarlak kom ik niet), hoor ik de deur van Elodies kamer opengaan en met een klap weer sluiten. Dat kan alvast geen inbreker zijn, want een inbreker zou nooit zoveel kabaal maken. Daarna hoor ik haar rondstampen, haar kastdeur open- en dichtslaan, dan haar kamerdeur weer... Ze gaat naar het toilet, trekt door, gaat weer naar haar kamer en gooit de deur weer luid dicht. Als ik al zou slapen, zou ik nu echt wel wakker zijn.

Daarna is het stil.

Ik heb niet slecht geslapen, maar duidelijk ook niet goed, want

ik voel me doodmoe als ik wakker word. Ik denk dat ik onbewust heb liggen wachten op nieuw lawaai, uiteindelijk toch ben ingedommeld en af en toe misschien wakker ben geworden als er iemand thuiskwam, zonder me daar echt bewust van te zijn. Misschien moet ik gewoon oordoppen kopen, al doen m'n oren er elke keer weer pijn van.

Ik sleep me naar de benedenverdieping. Koffie, dat heb ik nodig. Veel koffie. En een massage. Al vrees ik dat ik alleen dat eerste beneden zal vinden.

'Hoi!' zegt Elodie als ze de keuken binnenkomt. 'Goed geslapen?' 'Niet echt', mompel ik terwijl ik naar de keuken ga en ontdek dat er alleen zo'n koffiemachine staat die met capsules werkt. Ik heb niet van die capsules.

'Oei, heb jij een ochtendhumeur?' vraagt Elodie met een grijns. Ik heb op zich geen ochtendhumeur, maar ik krijg er wel een van mensen die 's ochtends supervrolijk en energiek zijn en dan vragen of ik een ochtendhumeur heb, gewoon omdat ik wat stiller ben. Zeker als zijzelf de oorzaak zijn van mijn gebrek aan slaap.

'Nee, maar ik heb geen koffiecapsules', zeg ik.

'Tja, dan had je er maar moeten kopen', zegt ze.

Ik draai me om om haar met m'n blik neer te proberen bliksemen.

'Ik maakte maar een grapje! Neem er maar eentje uit m'n kast, en als je volgende keer naar de winkel gaat, leg je er maar een terug.'

'Dank je', mompel ik half geïrriteerd en half beschaamd.

'Hier', zegt ze, en ze opent haar kast en haalt er een blikken doos uit die vol zit met capsules. 'We hebben trouwens een aparte vuilniszak voor de capsules. We brengen ze binnen voor recyclage.'

'Da's tof', zeg ik. 'Wil jij er ook eentje?'

'Graag, dank je', zegt ze.

Terwijl de koffie loopt, schud ik granola in een kom en giet ik er wat yoghurt en honing over. Daarna snij ik een banaan in schijfjes en doe ik die er ook bij. Het is m'n favoriete ontbijt, al weet ik niet hoe lang ik het zal volhouden om alle ingrediënten altijd in huis te hebben of er 's morgens tijd voor te maken.

'Alsjeblieft', zeg ik tegen Elodie als ik de kop voor haar neerzet.

'Melk? Suiker?'

'Nee, 's morgens gewoon zwart.'

Ik neem mijn eigen kop koffie en m'n ontbijt, en ga tegenover haar aan tafel zitten.

'En, hoe was je eerste nacht?' vraagt ze.

'Ik moet nog wennen aan alle geluiden', geef ik eerlijk toe.

'Oh ja, dat lijkt me normaal', zegt ze. 'Dat had ik eerst ook.'

'En... ik sliep nog niet, maar anders was ik vast ook wel wakker geworden van jou', zeg ik.

'Omdat je nog moet wennen aan iemand naast je?'

'Nee, want dat had ik op kot ook, ik... ik ben misschien nogal lawaaigevoelig, maar... misschien...'

'Wat is er dan?' vraagt Elodie verbaasd.

'Wel, je was misschien ook wat luid met de deuren', zeg ik.

Ik zet me schrap.

'Is dat zo? Ik ben weleens luid als ik dronken ben, sorry. Ik zal proberen erop te letten.'

'Oh. Dank je', zeg ik verrast. Ik had verwacht dat ze boos zou zijn, maar dat is ze dus helemaal niet. Sammy had gelijk. Ik mag echt wat zelfverzekerder zijn.

'En gisteren, toen speelde je nogal luide muziek...'

'Is dat zo?' vraagt ze met gefronste wenkbrauwen. 'Wanneer dan?'

'Gisterenmiddag.'

'Overdag?' zegt ze schouderophalend. 'Dan mag het toch?'

'Ja, natuurlijk. Maar ik wilde lezen.'

'Tja, je kan altijd in de woonkamer lezen', zegt Elodie stuurs.

'Dus jij zou het ook niet erg vinden als ik overdag luide muziek speelde?'

'Nee, overdag mag dat.'

'Oké dan', zeg ik. 'Maar wat als ik wil lezen en jij luide muziek speelt en er beneden iemand is die tv-kijkt?'

'Dan ga je naar de bibliotheek of het park, weet ik veel', zegt Elodie, nu duidelijk geïrriteerd. Ze schuift haar stoel luid schrapend over de vloer naar achteren, zet haar kop op het aanrecht en gaat naar boven.

Als ik even later naar m'n kamer ga, staat de muziek loeihard.

19

‘Wat is er?’ vraagt Alexa als ik even later met een boek in de zetel zit. In plaats van te lezen, staar ik kwaad voor me uit.

‘Niks’, zeg ik, want ik wil Alexa niet nog meer munitie geven.

‘Kom op, zeg. Er is duidelijk iets mis. Wie weet kan ik je wel verbazen en - ach, ik zeg zomaar wat - je helpen.’

‘Je vindt me vast weer een aansteller.’

‘Als ik je een aansteller vind, is dat alleen maar omdat je blijft hameren op hoe ik tegen je deed op het werk. Ik heb al gezegd dat het niet netjes van me was, oké? Get over it.’

‘Ik zei tegen Elodie dat ik het vervelend vond dat ze zo’n luide muziek speelde en ze antwoordde dat ze overdag mag doen wat ze wil. Toen ik zei dat ik dan nergens kan lezen als er beneden iemand tv-kijkt, zei ze dat ik maar naar de bib of een park moest gaan.’

Alexa slaakt een gefrustreerde zucht.

Zie je wel dat ze zich ergert aan me? Ik had het nooit mogen vertellen.

‘Ik heb een tijd op je kamer gewoond’, zegt Alexa. ‘Tot de grotere kamer op het eerste vrijkwam. Ik heb haar toen ook vaak gevraagd om met die muziek te stoppen, maar ze weigerde. Toen ik dreigde om haar eruit te zetten - het huurcontract staat tenslotte op mijn naam - zei ze dat ze in haar drie maanden opzeg constant muziek zou spelen tot ik gek werd als ik haar buiten zou gooien. Gelukkig ging er iemand anders weg en kon ik haar kamer overnemen. Maar ze doet het dus nog altijd.’

‘Als ze weet dat jij haar niet op straat kan zetten, blijft ze het natuurlijk doen.’

‘Er moet toch een manier zijn om haar te laten stoppen?’

‘We zouden ’s nachts muziek kunnen spelen als zij niet ophoudt, maar daar zijn we allemaal de dupe van’, zeg ik.

‘Kan jij niet in Sammy’s kamer slapen tijdens haar opzeg?’ zegt Alexa met een grijns.

‘Alexa, er is echt niets tussen Sammy en mij.’

‘Dat maakt me echt niet uit, hoor. Jullie doen maar wat jullie willen.’

‘Wat ik wil, is ergens wonen zonder drama, dus begin ik echt niks met een huisgenoot.’

‘Dat nemen we ons allemaal voor,’ zegt Alexa met een dromerige blik.

‘Heb jij dan iets gehad met een huisgenoot?’ vraag ik.

‘Ik? Nee,’ zegt ze, nu weer alert. ‘Maar we hadden het over Elodie.’

‘Ik durf niet het risico te nemen dat ze heel de dag muziek gaat spelen,’ zeg ik. ‘Toch zeker niet drie maanden lang.’

‘Tja, ze heeft een contract,’ zegt Alexa. ‘Niks aan te doen.’

‘Is dat contract zelfs rechtsgeldig?’ vraag ik. ‘Mag je onderverhuren?’

‘Waarschijnlijk niet. Maar als ik dat als argument gebruik, kan zij me net zo goed aangeven bij de eigenaar van dit huis, en dan staan we allemaal op straat. Dus dat idee wil ik liever niet in haar hoofd steken.’

‘En wat als ze nu eens geen contract meer heeft?’ zeg ik.

‘Hoe bedoel je?’

‘Wat als we haar contract laten verdwijnen?’

‘Pfff, hoe verleidelijk dat ook is, inbreken in haar kamer, haar spullen doorzoeken en haar contract vernietigen gaat me toch wat te ver,’ zegt Alexa.

‘Ik vind Elodie leuk,’ zeg ik. ‘Ik wil ook niet dat ze gaat, ik wil gewoon dat ze wat meer rekening houdt met mijn wensen.’

‘Misschien moeten we iets anders doen,’ zegt Alexa. ‘Inspelen op iets waar zij een hekel aan heeft.’

‘Bedoel je zoiets als een spin vangen en die loslaten op haar kamer?’ vraag ik.

‘Teuw, natuurlijk niet!’ zegt Alexa. ‘Ik weet niet eens of ze bang is van spinnen. Ze heeft dat hele grunge-ding going on, dus misschien vindt ze die beesten net cool.’

‘Weet jij dan waar ze wél een hekel aan heeft?’

‘Ja!’ zegt Alexa plots met een grijns. ‘Rommel.’

Het voelt gek om met Alexa samen te zweren tegen iemand anders. En ook best fout, want ik heb zoveel last gehad van haar gemene gedoe en ben nu van plan om hetzelfde te doen met iemand anders. Al is het niet helemaal hetzelfde: wij stoppen ermee als Elodie stopt met lawaai maken. Op het werk lacht Alexa

zelfs een keertje naar me als we elkaar passeren. Aan de ene kant geeft dat me het gevoel dat ze inderdaad niet achter het gepest zit, aan de andere kant vond ze het zo vanzelfsprekend om Elodie een koekje van eigen deeg te geven, dat het toch in haar natuur lijkt te zitten.

Op maandagavond laten we de beloofde pizza leveren. We hebben ook wijn en groene icetea voorzien, een drankje dat hier populair blijkt te zijn. Elodie is te laat, maar dat is blijkbaar ook van haar gewoonte, dus legt Alexa het plan nog snel even voor aan Sammy en Elias. Elias haalt zijn schouders op alsof het hem niet uitmaakt. Sammy grinnikt, trekt meteen z'n sokken uit en gooit ze op tafel.

'Teuw!' gilt Alexa.

Ik mag Sammy dan wel heel appetijtelijk vinden, zijn gedragen sokken net naast mijn pizza zijn dat niet.

'Ja, je wil haar toch doen walgen?' zegt Sammy. 'Graag gedaan.'

'Het moet voor ons ook nog leefbaar blijven,' zegt Maxim.

'Je had op z'n minst kunnen wachten tot ze hier was,' zegt Alexa.

'Gooi ze gewoon op de bank op de plek waar zij altijd zit,' zegt Elias. 'Je weet dat ze een gewoontedier is en niet op een andere plek wil zitten.'

'Klopt, ze wordt woest als iemand anders daar zit,' zegt Alexa.

'Dus dat is wel een goed idee.'

'En verder?'

'Natte handdoeken in de badkamer, vuile borden op het aanrecht, de vuilnisbakken niet buitenzetten, niet schoonmaken...'

'Brrr, leuk gaat het hier niet zijn,' zeg ik.

'En hoelang doen we dat dan?' vraagt Maxim.

'Tot Elodie echt ontploft. En dan vertellen we haar dat we ermee stoppen als zij stopt met luide muziek opzetten en met deuren slaan.'

'Ja, van die deur schrik ik ook altijd wakker,' zegt Elias.

Aha, dus hij gaat erin mee omdat hij er zelf ook last van heeft, niet om me te helpen.

Dan gaat de voordeur open. Even klinkt er gestommel in de gang, en dan komt Elodie de leefruimte binnen.

'Hey, zijn jullie al beginnen eten zonder mij?' vraagt ze.

'Ja, hoor. We hadden zeven uur afgesproken,' zegt Alexa. 'En we

wilden onze pizza's niet koud laten worden', zegt Elias. 'Als je samen wil eten, moet je maar op tijd komen.'

'Wil je graag wijn of icetea?' vraag ik.

'Wijn is prima', zegt ze. 'Waarom kijken jullie allemaal zo naar me?'

'We zijn gewoon benieuwd hoe je dag was', zegt Alexa. 'Wij hebben intussen al bijgepraat.'

Het is best eng hoe goed ze kan liegen.

'Oh, goed. Gewoon', zegt ze schouderophalend.

'Wil je die pizza niet eerst even opwarmen?' vraag ik.

'Koude pizza is ook lekker', zegt ze. 'Zijn jullie al klaar?'

'Ik wel', zeg ik. 'Ik hou de rest voor morgen. Al is de kans groot dat ik straks weer zin krijg en het voor de tv opeet.'

'Dat heb je wel met fastfood', zegt Maxim. 'Je zit rap vol, maar je hebt ook snel weer honger.'

Deze conversatie gaat nergens over en is heel erg onhandig, maar Elodie lijkt er niks van te merken.

'En, voelen jullie je al thuis?' vraagt ze aan Maxim en mij.

'Euh... ja, hoor', zeg ik. 'Al moet ik nog steeds wennen aan het... aan de geluiden', zeg ik, want nu is niet de beste moment om over het lawaai te beginnen.

'Ik slaap als een roos', zegt Maxim.

Hij had toch gelijk over de kamers: hij heeft écht de beste gekozen.

'Top', zegt Elodie. 'Als jullie toch klaar zijn met eten, is het dan oké als ik op de zetel eet terwijl ik m'n serie kijk?'

Alexa en ik kijken elkaar - ongemerkt, hoop ik - even aan. Ik zie dat ze een glimlach moet onderdrukken.

'Ga je gang', zegt ze.

'Ik denk dat ik hetzelfde doe', zeg ik.

Ik schenk mezelf nog wat wijn bij terwijl ik haar - hopelijk ook ongemerkt - in het oog hou. 'Jezus, wat is dit?' zegt ze met afschuw. 'Wiens vieze, stinkende sokken zijn dit?'

'Hey, mijn sokken stinken niet', zegt Sammy. 'Ik trek er minstens twee keer per week propere aan.'

Ik moet moeite doen om niet te lachen.

'Doe die sokken weg.'

'Als jij er last van hebt, moet je ze zelf wegdoen', zegt hij.

‘Ik raak je vieze stinkvoetsokken niet aan. Ben je gek?’

‘Tja, dan zal je erop moeten zitten’, zegt hij.

‘Maar... in dit huis doen we zulke dingen niet. Toch, jongens?’

vraagt ze aan niemand in het bijzonder.

Niemand reageert.

20

‘Kom op, jullie willen toch ook geen rondslingerende sokken?’ dringt Elodie aan.

‘Goh ja, Elodie, het zijn maar sokken’, zeg ik.

‘Vind jij dat echt? En moet jij niet eerst opruimen?’ zegt ze met een blik op de eettafel, die vol met al dan niet lege pizzadozen, wijnflessen, glazen en flesjes frisdrank ligt.

‘Te veel gegeten. Ik doe het straks wel. Of morgen’, zeg ik.

‘Morgen?! Je kan dat niet laten liggen!’ zegt ze. ‘Alexa?’

‘Het zijn maar een paar lege dozen’, zegt Alexa. ‘Doe niet zo moeilijk.’ Elodie wordt knalrood. Even denk ik dat ze nu al gaat ontploffen, maar ze houdt zich in.

Ze pakt de sokken met twee vingers vast en gooit ze in Sammy’s schoot.

Tijdens het tv-kijken werpt ze af en toe een blik naar de vuile tafel en voel ik haar ongemakkelijk heen en weer schuiven. Ik moet eerlijk toegeven: het kost me alle moeite van de wereld om niet recht te staan en op te ruimen, want ook ik haat rommel. Dus ga ik maar naar de badkamer en neem ik een lekker lange douche. Als ik klaar ben, laat ik m’n natte handdoek op de vloer liggen. Daarna ga ik naar mijn kamer om te lezen. Pas als ik Elodie met veel lawaai naar haar kamer hoor gaan, sluip ik naar beneden om op te ruimen.

‘Goeiemorgen!’ zeg ik als ik de volgende ochtend op het werk aankom. Ik doe zelfs m’n best niet meer om vrolijk te klinken.

Wat maakt het ook uit?

Silke lacht vaagweg naar me. De rest negeert me. Vroeger vond ik maandagen vreselijk. Hier voelt elke dag als een maandag. Een blue monday zelfs.

Ik haal m’n mok uit m’n rugzak en ga naar de koffiemachine. Dat is tenminste iets waar ze niet mee kunnen knoeien. Toch niet zonder heel het bedrijf iets aan te doen.

‘Hey’, zegt een stem achter me.

Ik laat m’n mok bijna vallen van het schrikken, want ik ben het niet gewoon dat er iemand tegen me praat.

Ik draai me om en zie Alexa staan.

‘Hey’, zeg ik verbaasd.

Wil ze hier echt tegen me praten? Op het werk? In het openbaar?

‘Denk je dat ons plannetje gelukt is?’ vraagt ze.

‘Plannetje?’ vraag ik, omdat ik denk dat ze het over het werk heeft.

‘Met Elodie. Ik kan je er thuis niet over aanspreken.’

‘Oh ja. Nee, natuurlijk niet. Ze was gisteren echt wel overstuur’, zeg ik. ‘Dus ik denk wel dat het zou kunnen lukken.’

‘Ja, ik denk het ook’, zegt ze met een glimlach, en ze is weer weg. Hebben mensen ons samen gezien? Zou ik hierdoor aanvaard kunnen worden?

Ik moet de neiging onderdrukken om terug naar m’n bureau te huppelen. Misschien komt alles toch nog goed: een stille kamer en een leuke job.

Maar als ik aan mijn bureau kom, zakt alle moed me weer in de schoenen.

Het ergste vind ik nog dat wie het ook was, het gedaan heeft terwijl iedereen het zag. En niemand is ertegen ingegaan of heeft die persoon tegengehouden. Alexa was het niet, dat weet ik nu zeker. Maar in m’n hoofd zit toch dat stemmetje dat zegt: ‘Maar ze kan het natuurlijk ook door een van haar minions hebben laten doen.’ Mijn bureau en bureaustoel zijn bedekt met punaises. Minstens honderd liggen er, net zoals wij vroeger een punaise op de stoel van leerkrachten die we niet leuk vonden legden. En dat had tenminste nog effect, want één punaise zie je niet. Dit is... iets minder subtiel. Dus hoewel het een agressief gebaar is, wil de persoon die het deed me niet echt pijn doen. Het voelt meer als een waarschuwing of dreigement.

Het kan alleen maar Joris zijn. Hij wist van in het begin dat ik copywriter wilde worden, dus hij wil me hier weg.

Ik probeer zo weinig mogelijk emoties te tonen als ik mijn hand in mijn trui steek, de prullenbak tegen mijn bureau hou en met de verpakte hand de punaises in de prullenmand schuif. Ik prik me af en toe, maar het is niet superpijnlijk en ik weiger te laten merken dat wie het ook is me letterlijk of figuurlijk raakt.

Daarna doe ik hetzelfde met de stoel en raap ik er ook nog een paar van de grond. Vervolgens vis ik er een twaalftal weer uit de prullenmand en zeg ik tegen eender wie het kan horen: ‘Die neem

ik mee. Ik heb er nog een paar nodig voor in m'n nieuwe huis, lekker handig!', en ik stop ze in een leeg fruitdoosje dat in m'n lade zit. Ik hoop dat de persoon die ze heeft gelegd het in elk geval heeft gehoord, zodat hij of zij denkt dat-ie me hiermee onbedoeld een dienst heeft bewezen. Sammy had gelijk: ik kan het mezelf een pak makkelijker te maken door te tonen (of faken) dat ik niet makkelijk op stang te jagen ben en dus ook geen makkelijk slachtoffer ben. Ik neem me voor om vanmiddag even naar de stad te gaan en posters te gaan kopen om te bewijzen dat wat ik zeg ook echt waar is. Misschien kan ik er zo nog plezier in scheppen.

'Goed gedaan,' zegt Alexa als ik 's avonds met twee posters onder m'n arm de keuken in wandel.

'Wat heb ik goed gedaan?'

'Hoe je reageerde op die punaises.'

'Luister,' zeg ik. 'Het spijt me dat ik je vals beschuldigde. Ik weet nu dat het iemand anders is die me probeert weg te pesten.'

'Ik vind het jammer dat je dat eerst moest ervaren in plaats van dat je me gewoon op mijn woord geloofde,' zegt ze.

Ik voel me knalrood worden.

'Maar ik snap wel waarom je dat dacht. Zand erover?'

'Zand erover.'

'Dat is toch al veel beter dan punaises erover,' zegt ze.

Volgens mij is dit de eerste keer dat ik Alexa een grap hoor maken, al is het niet meteen een goeie.

'Maar... mensen vertellen toch dingen tegen je? Jij moet toch weten wie het dan wel is?'

'Ik weet het niet,' zegt ze.

Ik kijk haar bedenkelijk aan.

'Ben je nu weer wantrouwig? Geloof je me nu weer niet? Ik weet het écht niet.'

'Oké, ik geloof je,' zeg ik. Ik hoop dat het overtuigend klinkt, want ik ben niet overtuigd.

Plots komt Elodie de badkamer uit gestormd.

'Waarom liggen er natte handdoeken in de badkamer? En heeft niemand de douche schoongespoeld? Er zat zelfs haar in het afvoerputje,' zegt ze kokhalzend.

'Iedereen vergeet weleens iets,' zegt Alexa.

‘Ik ben erger gewend van op kot, zeg ik nonchalant.
Woedend omdat niemand haar verontwaardiging deelt, stamp
Elodie terug naar boven.
‘Ik douch dus vanavond in de fitness’, zegt Alexa wanneer Elodie
ons niet meer kan horen.
‘Ik heb geen fitness’, zeg ik. ‘Dat wordt een kattenwasje aan de
gootsteen in m’n kamer.’
‘In de mijne kan je tienbeurtenkaarten kopen.’
‘Oh, euh... Maar... Ik ben niet zo... sportief.’
‘Nee, maar dan kan je wel douchen.’
‘Ik denk dat - hoeveel is het, tien à twaalf euro per beurt? - wat
te duur is om te douchen. Misschien doe ik het als we dit lang
moeten volhouden.’
‘Of je kan een keertje sporten als je er toch bent. Misschien vind
je het wel leuk.’
Het is een pijnlijk punt dat Alexa aansnijdt, want ik wil graag
gezond zijn Ik wéét dat ik moet sporten en voel me er elke dag
schuldig over dat ik dat niet doe. En toch kan ik me er niet toe
brengen om eraan te beginnen.
‘Ga straks een keertje mee. Ik mag nieuwe klanten introduceren,
en dan mag je een keertje gratis.’
‘Mag ik dan ook douchen?’ vraag ik blij.
‘Alleen als je sport’, zegt ze.
‘Hoelang moet ik dan exact sporten?’ vraag ik. ‘En ook: ik heb
geen sportkleren.’
‘En die joggingbroeken die jij altijd draagt?’
‘Dat zijn geen joggingbroeken, dat zijn... Oké, ja, het zijn
joggingbroeken, maar geklede joggingbroeken om in te gaan
werken.’
‘Maar je kan er dus ook in sporten.’
‘Wat als ze dan kapotgaan?’ vraag ik.
‘Van traag lopen op een loopband of rustig te bewegen op een
crosstrainer? Ik denk het niet. Je zoekt excuses. Trek gewoon
zo’n broek en een T-shirt aan. Ga desnoods in je pyjamabroek.
Niemand ziet toch het verschil.’
Dat klopt, ik zoek excuses.
Maar ik besef ook wel dat dit een moment is dat ik moet grijpen.
Misschien ontdek ik vandaag wel dat ik wél graag sport. Mis-

schien ervaar ik wel die runner's high waarover ik altijd lees. En misschien bond ik wel met Alexa en wordt dit ons ding. Yep, plots zie ik het helemaal zitten.

21

‘Hoe gaat het?’

‘Kill me’, zeg ik.

‘Je bent nog maar een kwartiertje bezig!’ zegt Alexa.

‘En dat is duidelijk een kwartier te veel. Ik ben hier niet voor gemaakt.’

‘Iedereen is hiervoor gemaakt’, zegt Alexa. ‘Je moet gewoon opbouwen.’

‘Ik heb op stand 1 gelopen op de loopband terwijl er naast me een oude vrouw op stand 7 stond te lopen zonder te zweten, en kijk naar mij’, zeg ik. Er zijn overal spiegels, dus ik weet hoe ik eruitzie: ik heb een knalrood hoofd en het zweet gutst van me af. Wat heeft me ook bezield om een koraalrood T-shirt aan te trekken? Het is nu bordeaux.

‘Mag ik nu douchen?’ vraag ik smekend.

‘Nee, je gaat niet opgeven’, zegt ze.

‘Jawel, ik ga gewoon douchen’, zeg ik als een vervelend klein kind.

‘Dat wordt moeilijk aangezien je spullen in mijn locker liggen.’

‘Oh, dus daarom wilde je dat ik je locker deelde? Ik snapte dat al niet. Je houdt me eigenlijk gegijzeld?’

‘Maar voor je eigen goed’, zegt ze. ‘Kijk eens rond, probeer een paar toestellen... Misschien ontdek je er toch nog eentje dat je leuk vindt.’

Verwijten mompelend neem ik m'n handdoek en kijk ik naar wat er allemaal staat. Sommige toestellen lijken me onbegrijpelijk ingewikkeld, dus kies ik iets waar je je voeten op moet zetten en dan beginnen te stappen. Stappen, dat kan ik. Hierop maak ik me vast niet belachelijk.

Famous last words, want zodra ik op het toestel stap, gaan de voetsteunen naar beneden en verlies ik m'n evenwicht. In de fractie van een seconde waarin ik voel dat ik aan het vallen ben, sluit ik m'n ogen, zet ik me schrap en bereid ik me mentaal voor op heel veel pijn, maar het volgende moment lig ik in zachte, sterke armen.

‘Dat scheelde niet veel’, zegt een warme stem.

Ik ben gek op mannen met diepe stemmen.

Ik open mijn ogen en zie het knapste gezicht dat ik ooit heb gezien. Oké, dat is misschien wat overdreven, want er is natuurlijk ook nog altijd Régé-Jean Page, maar hoe dan ook is het een heel erg knap gezicht.

Misschien is fitness toch iets voor mij?

Als ik weer op beide benen sta, kan ik hem pas écht goed bekijken. Hij is zeker een kop groter dan ik en is ook gespierd. Dat kan ik heel erg goed zien, want hij draagt een strakke tanktop. Een heel strakke tanktop.

‘Dit is m’n eerste keer’, zeg ik schaapachtig.

‘Dat dacht ik al. En gelukkig maar, want als dat niet zo was, zou ik me pas écht zorgen maken over je onhandigheid.’

‘Ik heet Romy’, zeg ik.

‘Ik ben Adil’, antwoordt hij.

‘Euh, kom je hier vaak?’ vraag ik om dan te beseffen dat dat echt wel als een heel foute openingszin klinkt. Bovendien is het duidelijk aan hem te zien dat hij hier vaak komt.

Hij lacht.

‘Een paar keer per week. En jij?’

Eén keer in m’n leven, denk ik, maar dat wil ik niet antwoorden. In plaats daarvan zeg ik: ‘Ik denk dat ik hier één à twee keer per week zal komen. Hangt van het werk af, natuurlijk. Ik heb het altijd zo druk.’

Hoeveel leugens kan een mens in één zin vertellen om indruk te maken op een knappe man?

‘Dan zullen we elkaar vast nog zien’, zegt Adil. Met een knipoog wandelt hij naar de gewichten.

Dan pas besef ik hoe plakkerig en zweterig ik ben en dat hij dat natuurlijk ook gevoeld heeft. Even dacht ik dat hij me misschien ook wel aantrekkelijk vond, maar no way, natuurlijk.

Ik besluit om dat levensgevaarlijke toestel vanaf nu te mijden en ga wat verder op de crosstrainer staan, buiten het zicht van Adil. Hij kan vanaf daar natuurlijk niet zien dat ik het toestel op stand 1 zet.

‘En? Wat vond je ervan?’

‘De crosstrainer was oké’, geef ik toe. ‘En de roeimachine was ook niet verschrikkelijk. De douche was heerlijk’, zeg ik met een grijns.

Alexa en ik wandelen samen naar huis, friskewassen en doodmoe. Nou ja, dat laatste ben ik vooral. Alexa is even fris en wakker als altijd.

‘Nu moeten we nog een goeie plek vinden om onze bezwete kleren te leggen, zodat Elodie er gek van wordt’, zegt ze.

‘Mijn bezwete kleren, bedoel je. Jij hebt zelfs niet gezweet. Hoogstens een beetje geglitterd.’

‘Natuurlijk wel’, zegt ze. ‘Ik draag gewoon betere sportkleren, die droog blijven.’

‘Oh ja? Waarom was je gezicht dan droog?’

‘Goeie handdoek’, zegt ze.

Ik geloof haar niet helemaal. Deze vrouw is een of ander superwezen, al siert het haar wel dat ze daar bescheiden over is.

‘Ken jij Adil?’ vraag ik.

‘Adil?’

‘Een van de mannen die traint in de fitness’, zeg ik.

‘Nee, ik heb niet echt veel contact met de anderen, alleen met een paar mensen uit mijn spinningklas. Waarom?’

‘Oh, gewoon, hij heeft me vandaag geholpen’, zeg ik. Ik voel dat ik alweer zo rood word als daarstraks op de loopband.

‘Ach zo’, zegt Alexa met een grijns. ‘En is Adil toevallig niet alleen behulpzaam, maar ook knap?’

‘Misschien’, zeg ik.

‘Ik dacht dat jij iets met Sammy had.’

‘Nee, dat hebben we je toch gezegd? We waren naar een comedyshow op Netflix aan het kijken, en die vonden we allebei zo grappig dat we besloten om kaartjes te kopen om die comedian samen live te zien. Sammy kende niemand anders die meewilde en ik ontdek graag nieuwe dingen.’

‘Behalve fitness dan.’

‘Misschien ga ik toch nog terug’, mompel ik.

‘Er was dus toch een vibe tussen jullie.’

‘Tussen Adil en mij? Heb je ons dan samen gezien?’

‘Nee, tussen Sammy en jou.’

‘Oh nee’, zeg ik. ‘Dat is niet zo. En zelfs als er al een vibe was, dan zou ik er toch niks mee doen. We willen geen liefdesdrama’s in het huis.’

‘Denkt Maxim er ook zo over?’

‘Maxim doet niet aan liefde, alleen aan seks’, zeg ik. Ik kan me voorstellen dat Alexa zich aangetrokken voelt tot hem, dus spreek ik maar liever klare taal. Ik wil niet dat hij haar hart breekt. Als het niet was omdat ik haar best oké begin te vinden, dan wel omdat ik de sfeer in huis niet wil verpesten.

‘Zo, waar zullen we de zweterige T-shirts leggen?’ vraagt Alexa. ‘Het moet goor zijn, maar ook niet zo goor dat het opvalt, dus niet op de keukentafel of zo.’

‘Op de trap? En als ze dan vraagt wat die kleren daar doen, zeggen we dat die daar liggen om mee naar boven te nemen wanneer we gaan slapen, maar dan laten we ze gewoon liggen.’

‘Goed idee’, zegt Alexa grinnikend. ‘Welcome to the dark side.’

‘Wat?’ vraag ik niet-begrijpend.

‘Zeg niet dat jij Star Wars nooit hebt gezien.’

‘Ik heb Star Wars nooit gezien’, zeg ik.

‘Dat is een schande. We moeten binnenkort een Star Wars-marathon doen.’

‘En wat als het niets voor mij is?’

‘Iederéén houdt van Star Wars’, zegt ze.

Ik weet vrij zeker dat dat niet helemaal klopt, maar ik wil het gerust proberen.

‘Maar wat bedoel je dan met die uitspraak?’

‘Dat jij nu een beetje doet waarvan je mij beschuldigde.’

Ik voel meteen een knoop in m’n maag, want dat gevoel had ik ook al een beetje. Maar omdat iedereen in het huis erin meeding, dacht ik dat het misschien wel oké was. Tenslotte had Elodie zich ook niet netjes gedragen toen ze weigerde haar muziek zachter te zetten.

Maar is dat dan hoe pesten werkt? vraag ik me af. Een groepje mensen besluit dat het oké is om iemand te straffen voor haar gedrag? En omdat ze het allemaal eens zijn en ze geen slechte mensen zijn, denken ze dat wat ze doen ook niet erg kan zijn?

‘Ik wil ermee stoppen’, zeg ik.

‘Met fitnesssen?’

‘Nee’, zeg ik. ‘Nu ja, dat weet ik nog niet. Nee, met Elodie te pesten.’

‘Romy, komaan. Wij pesten haar toch niet? We willen niet dat ze weggaat, we willen gewoon dat ze rekening houdt met ons. En

dat doen we door haar te tonen hoe vervelend zij het vindt als mensen geen rekening houden met haar.’

Alexa rolt met haar ogen. Ik haat het als ze dat doet. Het is zo minachtend. Het doet me zo denken aan de Alexa van op het werk.

En ik weet echt niet meer wie echt is: minachtende Alexa of lieve Alexa?

22

'Ik ga jullie een morele kwestie voorleggen', zeg ik tegen mijn vrienden in het jeugdhuis. Maxim vond me goed gek dat ik na amper een week alweer een weekend bij mijn ouders ging logeren, maar de combinatie van Elodies luide muziek, het me ongemakkelijk voelen bij ons plan om haar gek te maken en het feit dat ik niet echt veel vrienden heb in de stad, maakte dat ik snakte naar een avond in het jeugdhuis en een nacht in m'n oude bed. (Wat ben ik blij dat ik nieuwe meubels heb gekocht en niet net als Maxim mijn slaapkamermeubels heb verhuisd. Ik wist dat ik ze nog nodig zou hebben.)

Toegegeven, we zijn allemaal wat tipsy, dus misschien zijn er geschiktere momenten om diep te filosoferen. Aan de andere kant heb ik nog nooit nuchter gefilosofeerd. Het lijkt iets wat je alleen doet tijdens lange avonden op café.

'Iemand maakt erg veel lawaai in huis en trekt zich er niks van aan als haar huisgenoten daarover klagen. Volgens het huisreglement mag je lawaai maken tot 23 uur, dus technisch gezien is ze in haar recht, maar sociaal gezien niet echt. Haar huisgenoten besluiten om heel veel rommel te maken - iets waar ze niet tegen kan - tot ze gek wordt, om dan toe te geven dat ze het deden om haar een lesje te leren en dat ze ermee zullen stoppen wanneer ze stiller wordt in huis.' Iedereen knikt.

'Wie is hier in de fout?' vraag ik.

'Sowieso de huisgenote', zegt Kiki.

'Moeten we één iemand kiezen?' vraagt Janus.

'Nee, hoor', zeg ik. 'Het is ook geen raadseltje of zo. Er is geen juist antwoord.'

'Ik veronderstel dat het over je nieuwe huis gaat?' vraagt Elisa. Zij is ooit een paar dagen samen geweest met Maxim en smacht nog steeds naar hem. Ik weet niet helemaal zeker of ze niet alleen bevriend is met mij om dichterbij hem te zijn. Dat is eigenlijk nog het ergste aan Maxims liefdesleven: heel het dorp zou hem moeten haten door alle gebroken harten die hij achterlaat. Maar nee, hoor. Allemaal blijven ze gewoon verliefd op hem, alsof hij hen heeft gehypnotiseerd of zo.

‘Ik blijf bij mijn antwoord’, zegt Kiki. ‘Als je het haar vriendelijk hebt gevraagd en ze het toch nog doet, mag je haar best een lesje leren.’

‘Het voelt wel erg “oog om oog, tand om tand”’, vindt Janus.

‘Eigenlijk doe je net hetzelfde als wat zij doet. Staat er in het reglement dat je moet opruimen?’

‘Ja’, geef ik met tegenzin toe, want ik weet waar hij naartoe gaat.

‘Dan zijn jullie duidelijk in de fout’, zegt hij. ‘Het is dan misschien erg onsympathiek om luide muziek te spelen als je weet dat anderen er last van hebben, maar het is niet verboden. Jullie schenden daarentegen doelbewust het reglement. Dat is niet zo netjes.’

‘Ik vind dat jullie allebei fout zijn’, zegt Elisa.

‘Hoe lossen we het dan op?’ vraag ik.

‘Niet. Als jullie het niet eens zijn met het reglement, moeten jullie verhuizen’, zegt Janus.

‘Dat is hard’, zegt Elisa.

‘Of jullie moeten het reglement veranderen, als jullie het er allemaal mee oneens zijn’, zegt Kiki.

‘Zou dat zomaar kunnen?’ vraag ik peinzend.

‘Als jullie er democratisch over stemmen, waarom niet?’, zegt Janus. ‘Hoe moet je anders ooit iets veranderen?’

Waarom heb ik daar niet eerder aan gedacht? Natuurlijk kunnen we gewoon het reglement veranderen!

Elodie zou er vast niet blij mee zijn, maar het lijkt me toch al een pak minder erg dan dat achterbakse gedoe.

‘Bedankt, jongens’, zeg ik.

‘Kunnen we nu gewoon gaan dansen?’ vraagt Kiki.

Met vage hoofdpijn sta ik zondagmiddag op.

Ik heb heel diep geslapen, maar met deze hoeveelheden alcohol in mijn lichaam had ik misschien zelfs door Elodies muziek heen geslapen. Toch voel ik me niet uitgerust.

Mama heeft verse broodjes en croissants bij de bakker gehaald.

‘Zware nacht?’ vraagt mama met een grijns.

‘M’n eigen schuld’, zeg ik.

‘Dat ga ik niet ontkennen’, zegt mama.

‘Hoe gaat het met Günther?’ vraag ik.

‘Hij maakt veel beter brood sinds zijn vrouw ervandoor is’, zegt mama.

‘Vreemd’, zeg ik.

‘Niet als zij hem ongelukkig maakte.’

Dat kan je natuurlijk niet in de stad, praten over het liefdesleven van je bakker. Nou ja, misschien wel. Ik woon er nog niet lang genoeg om dat te kunnen inschatten.

‘Wat hebben jullie nog gedaan?’

‘We zijn iets gaan drinken met Anna en Wim’, zegt mama. ‘Maar ik heb iets minder gedronken dan jij en we waren wat vroeger thuis.’

Mijn ouders zijn nog geen vijftig, dus best jong, en vaak denk ik dat ze een leuker en spannender leven hebben dan ik. Ze hebben natuurlijk ook geld om uit eten te gaan, festivaltickets te kopen en verre reizen te maken. Ze zouden niets liever willen dan dat ik nog mee op reis zou gaan, maar ik vind het een beetje zielig om op mijn leeftijd nog met mijn ouders op vakantie te gaan. Niet omdat ik dat kinderachtig vind, ik wil gewoon met mijn vrienden op reis gaan, plezier maken en rondtrekken met de rugzak, terwijl vooral mama meer gesteld is op luxe. Of toch op basisvoorzieningen als warm water en een privékamer.

Toch ben ik een beetje jaloers op hun leven: een eigen huis, een job die ze graag doen, een auto en nog geld over voor leuke dingen. Ik kan me niet voorstellen dat ik die zaken ooit zal hebben, zelfs niet wanneer ik bijna vijftig ben.

Ik neem een broodje, doe er margarine en hagelslag op en laat me bedienen door mama, die vraagt of ik koffie wil. Waarom wilde ik hier ook alweer weg?

‘Ga je nog even mee naar nonkel Berre en tante Katia?’ vraagt mama. ‘Ze hebben je al zo lang niet meer gezien.’

Daarom, dus.

Na een lang bezoek aan mijn oom en tante en een nog langere treinreis - tijdens dewelke ik alle moeite van de wereld moest doen om niet in slaap te vallen - kom ik aan in totale chaos. Het huis is een mesthoop en Elodie staat tegen Alexa te roepen.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik.

‘Doe niet alsof je van niets weet’, zegt Elodie.

‘Maar ik weet ook echt van niets!’ zeg ik een tikje verontwaardigd. ‘Ik kom hier net binnen na een weekend weg.’

‘Dus jij beweert dat je niks weet van een plan om mij weg te pesten.’

‘Daar weet ik niks van,’ zeg ik. Technisch gezien klopt dat ook, want ons plan is helemaal niet om haar weg te pesten. Niemand wil Elodie weg, we willen gewoon dat ze wat meer rekening houdt met de rest.

‘Leugenaar,’ zegt ze. Ze spuwt het woord bijna in mijn gezicht. ‘Ik heb jouw vieze sportkleden en handdoeken heus wel zien rondslingeren.’

‘Oh,’ zeg ik. ‘Ja, daar heb ik aan meegedaan. Maar niet omdat ik je weg wilde pesten.’

‘Je weet goed genoeg wat ik bedoelde. Als je zoveel last van me had, waarom zei je dat dan niet?’

‘Dat heb ik gedaan,’ zeg ik. ‘En je werd kwaad en zei dat muziek spelen mocht.’

‘Omdat het mocht!’ zegt ze boos. ‘Ik deed niks verkeerd.’

‘Ik kan niet lezen op mijn kamer!’

‘Dan doe je maar oordoppen in.’

‘Waarom zet jij geen hoofdtelefoon op?’

‘Jij bent hier vijf minuten en je komt me al zeggen wat ik wel en niet mag doen!’ roept ze.

‘Hoe lang moet ik hier dan wonen voor ik inspraak krijg?’ vraag ik. ‘Ik betaal toch ook gewoon huur?’

‘En ik had er eerder al over geklaagd,’ zegt Alexa. ‘Ik had er zoveel last van dat ik naar een andere kamer ben verhuisd.’

‘Maar we willen je heus niet weg.’

‘Zet gewoon een hoofdtelefoon op. En dan stoppen wij met rommel maken.’

‘Als je het nou gewoon op een normale manier had gevraagd,’ zegt Elodie.

‘We hebben het op een normale manier gevraagd,’ zeggen Alexa en ik in koor.

Even kijken we elkaar aan.

‘Je snauwde tegen me,’ zeg ik tegen Elodie. ‘Dat vond ik nog erger dan de luide muziek.’

‘Als jullie me hier niet willen, dan ben ik weg,’ zegt ze.

‘We willen je hier wél,’ zegt Sammy.

‘Oh ja? Waarom zweer je dan samen met die trutten?’

Elodie stormt de trap op.

We kijken elkaar verslagen aan.

23

‘We zijn te ver gegaan’, zeg ik terwijl ik op de zetel ga zitten. ‘Ik wou dat we hier nooit mee begonnen waren.’

‘Och, kom, ga nu niet de heilige uithangen’, zegt Alexa. ‘Je vond het een goed idee en deed enthousiast mee.’

‘Dat weet ik’, zeg ik. ‘Ik neem jullie ook helemaal niets kwalijk, alleen mezelf.’

Voor de rest kan reageren, komt Elodie de trap weer af gestompt. Ze heeft een rugzak bij zich.

‘De rest kom ik later ophalen’, zegt ze.

Ik snap niet hoe ze zo snel heeft kunnen inpakken. Ze moet toch gewoon zonder te kijken random dingen in die rugzak gepropt hebben?

‘Elodie, waar ga je heen?’ roept Alexa haar nog na, maar ze heeft de deur al achter zich dichtgeslagen.

Even zitten we allemaal verslagen voor ons uit te kijken.

‘Ze komt wel terug’, zegt Elias.

‘Ik hoop het’, zeg ik.

‘Verder is ze wel een goeie huisgenote’, zegt Sammy.

‘Kunnen we het huisreglement niet aanpassen? Als we allemaal stemmen voor alleen muziek met oortjes of een koptelefoon, is er vanaf nu duidelijkheid.’

‘Kunnen we de huisregels veranderen terwijl we in het huis wonen?’ vraagt Sammy.

‘Waarom niet, als we erover stemmen? Er zullen hier altijd mensen komen en gaan, anders kunnen we de regels nooit veranderen’, zeg ik. ‘Terwijl de wereld zo hard verandert.’

‘Maar dat moeten we dan wel doen wanneer Elodie terug is’, zegt Sammy. ‘Anders voelt ze zich helemaal met haar rug tegen de muur geduwd.’

‘Als ze terugkomt’, zeg ik.

‘Ze komt wel terug’, zegt Elias nog een keer, maar deze keer iets stiller.

Die avond komt Elodie niet terug.

Het is best ironisch: het is nu muisstil in huis, maar toch kan ik

niet slapen. Ik voel me schuldig, ben ongerust en blijf me afvragen of wat we gedaan hebben nu fout was of niet. Mag je iemand die zich asociaal gedraagt een lesje leren? Ik blijf erover piekeren. Ik kom dan ook vroeger dan anders en met slaapoojjes aan op het werk.

Dat is niet ideaal, want ik heb niet veel tijd meer voor mijn pitch voor meneer Vanseveren, en die moet goed zijn. Ik weet wel dat als ik deze kans krijg terwijl ik hier nog maar pas werk, ik nog kansen zal krijgen. Maar daar gaat het zelfs niet meer om. Het gaat erom dat iemand het op mij gemunt heeft, dat iemand wil dat ik zal falen. Of dat meer mensen dat willen. Maar één persoon (of meer, dat kan natuurlijk ook) wil me actief buiten pesten. Intussen ben ik ervan overtuigd dat het niet Alexa is. Haar gedrag op de eerste dagen was niet oké, maar ik weet nu hoe Alexa is: hard in haar oordeel, maar zacht als ze je beter leert kennen. Of toch zachter.

Joris lijkt me dus de meest voor de hand liggende verdachte. En ik zal er alles aan doen om hem te verslaan, op elk gebied. Het ironische is dat ik helemaal niet zo ambitieus en al zeker niet competitief ben. Ik wil de job van copywriter erg graag, maar niet ten koste van alles, en al zeker niet ten koste van anderen. Als Joris zich heel anders had gedragen, zou ik nog niet half zo hard mijn best hebben gedaan als ik nu doe.

‘Alles oké?’ vraagt Vanessa wanneer ik binnenkom. ‘Je ziet er een beetje pips uit. Trouble in paradise?’

‘Paradise? Welk paradise?’ vraag ik verbaasd. ‘Maar ja, een van onze huisgenoten is ervandoor.’

‘Door Alexa?’

‘En door mij. Door ons allemaal. Ze gedroeg zich niet netjes, maar wij ook niet. Ach, het waait wel over’, zeg ik. ‘Is met jou alles goed?’

‘Ja, hoor, alles oké’, zegt ze.

Ik weet niet of het door haar job komt, maar Vanessa vraagt altijd meer dan ze vertelt. Daardoor weet zij meer over mij dan ik over haar. Maar daar is niets mis mee, natuurlijk. Ik begrijp het best wel dat je je werk en privéleven graag gescheiden houdt.

‘Oké, dan zal ik er eens aan beginnen. Schud me wakker als je ziet dat ik in slaap gevallen ben.’

Ze lacht.

Haar telefoon rinkelt, dus neemt ze die op.

Ik wuif nog even naar haar en wandel dan naar ons landschapskantoor.

Ik kan niet geloven wat ik zie.

Silke is in mijn lade aan het rommelen.

‘Wat ben jij nu aan het doen?’ vraag ik geschokt.

‘Het is niet wat je denkt. Je lade stond open en ik deed die dicht’, zegt ze zacht en om zich heen kijkend.

Ik weet niet of ik haar moet geloven, want ze stond best lang over de lade gebogen.

‘Al je koekjes en thee zijn kapot’, zegt ze.

‘Hoezo, “kapot”?’ vraag ik niet begripend.

Ik kijk in de lade.

Mijn pak koekjes is gereduceerd tot kruimels en mijn theebuiltjes zijn kapot geknipt. Mijn lade ligt vol kruimels en blaadjes.

Silke staat hier niet met een schaar in haar hand, maar toch vind ik haar gedrag behoorlijk verdacht. Alleen weet ik niet wat ze tegen me zou kunnen hebben. Wil ze ook copywriter worden? Maar waarom was ze dan als enige vriendelijk tegen me? Om mijn vertrouwen te winnen?

Aaaaargh, dit is zo’n mindfuck.

‘Wie doet nu zoiets?’ vraag ik voor de zoveelste keer.

‘Ja, echt... Voedselverspilling is zo fout’, zegt Silke.

‘Je collega’s pesten ook’, zeg ik.

‘Ja, natuurlijk’, zegt ze terwijl ze achter haar bureau gaat zitten.

Gelukkig was het pak koekjes al een tijdje open, dus waren ze sowieso wat wak geworden. Bovendien had ik de thee alleen gekocht omdat ik me had voorgenomen om minder koffie te drinken. Het feit dat ik geen thee lust, had me niet tegengehouden, waardoor die onaangeroerd in mijn lade lag. Ik trek heel de lade uit mijn bureau, loop ermee naar de vuilnisbak en schud hem leeg. Een paar mensen kijken verbaasd, maar niemand zegt iets. Daarna neem ik een stuk wc-papier, hou dat onder de kraan en veeg de lade schoon. Vervolgens loop ik er weer mee naar mijn bureau en duw de lade met enig geweld opnieuw op z’n plaats.

‘Ben je de boel aan het afbreken?’ vraagt Joris met een grijns.

Ik ben verbaasd dat hij tegen me praat, maar dat laat ik niet merken.

‘Ja, zo zie je maar dat je me beter niet kwaad maakt’, zeg ik. ‘Dan gebruik ik bruut geweld.’

‘Klaar voor overmorgen?’ vraagt hij.

‘Oh ja’, zeg ik.

Het is half waar.

Ik heb ideeën - ik zou deze job niet willen als ik niet veel creatieve ideeën had -, maar ik weet niet of ze goed genoeg zijn en vooral niet of ze beter zijn dan die van Joris. Als ik reclame zie op tv of in tijdschriften, denk ik altijd lichtjes arrogant en vol zelfvertrouwen: dat kan ik beter. Maar overmorgen ga ik ontdekken of dat echt zo is. Ik heb dus een Wordbestand vol voorstellen die oké zijn, maar ik hoop dat ik vandaag of morgen nog een geniale inval krijg waarvan ik zeker weet dat die perfect is.

Ik zet me aan mijn bureau en start mijn computer op. Ik kijk Silke zo onopvallend mogelijk aan. Ze ziet er een beetje rood uit, maar verder lijkt ze rustig. Vanaf nu staat ze op m'n verdachtenlijstje.

24

‘Heb jij nog iets van Elodie gehoord?’ vraag ik aan Alexa wanneer ik haar tegenkom aan de toiletten.

‘Nee. Jij?’

‘Nee, anders zou ik het niet aan jou vragen, natuurlijk.’

‘Ze komt wel terug.’

‘Dat blijft iedereen zeggen, maar is dat wel zo? Weten we dat zo zeker?’

‘Ze móét terugkomen,’ zegt Alexa.

Plots zie ik het schuldgevoel door haar stoere façade breken.

‘Wat vind jij van Silke?’ vraag ik om maar snel van onderwerp te veranderen, want ik kan me best voorstellen dat emoties tonen op de werkvloer het laatste is wat Alexa wil.

‘Silke?’ Ze haalt haar schouders op. ‘Ik vergeet de helft van de tijd dat ze bestaat, om eerlijk te zijn. Ze is een beetje een grijze muis.’ Zeggen ze niet dat het net de stille mensen zijn voor wie je moet oppassen?

‘Denk je dat zij degene zou kunnen zijn die me pest?’

Net op dat moment komt Mariska van de boekhouding langs.

Alexa en ik zwijgen allebei en knikken haar gedag.

Valt vooral niet op.

‘We praten thuis wel verder,’ zeg ik.

Ik heb heel de dag veel werk. Zoveel werk dat ik geen tijd heb om verder te werken aan mijn pitch. Ik weet niet of Joris evenveel werk heeft gekregen als ik. Misschien krijgt hij wel een voordeel op mij.

‘Help mij,’ zeg ik tegen Maxim als ik thuiskom.

‘Waarmee?’

‘Met de pitch,’ zeg ik.

‘Ik ben toch geen copywriter?’

‘Maar je bent wel gewoon slim, dus je hebt vast ideeën waar- aan ik nog niet had gedacht. Daarbij, niemand is copywriter. Je wordt het door het vaak te doen en te oefenen. Je moet gewoon taalgevoel hebben.’

‘Hoe dan ook, ik heb plannen vanavond,’ zegt Maxim.

‘Met een vrouw?’

‘Ik verklap niets. Discretie is my middle name.’

‘Je woont hier al meer dan een week en je hebt nog niemand mee naar huis genomen’, zeg ik omdat ik dat nu pas besef. Het is niet echt van zijn gewoonte.

‘Ik voel me er gewoon nog een beetje ongemakkelijk bij, omdat niemand anders het doet. Iedereen is hier ook single, dus er blijft nooit eens een partner slapen. En ik weet nog niet hoe gehorig het huis is. Kan gênant zijn.’

‘Je kamer sluit in elk geval nog niet aan op een andere kamer, dat zal wel helpen’, zeg ik. ‘Of je kan ook gewoon stil zijn.’

‘Ja, zeg, ik kan het toch ook niet helpen dat ik die vrouwen laat schreeuwen van ge-’

‘Ja, ’t is al goed’, onderbreek ik hem. ‘Ik hoef het niet te weten. Is Elodie alweer opgedoken?’

‘Niet dat ik weet’, zegt hij. ‘Hoe dan ook, ik moet vertrekken. Tot morgen.’

Hij loopt de kamer uit en ik besef dat ik alleen voor mezelf moet koken.

Dat wordt weer diepvrieslasagne.

‘Hoe kan je dat nu eten?’ vraagt Alexa met opgetrokken neus.

‘Ik ga heus niet alleen voor mezelf koken’, zeg ik.

‘Dat doen we nochtans allemaal’, zegt Elias. Hij heeft risotto met bospaddenstoelen gemaakt. Het ziet er heerlijk uit, maar hij is ook lang bezig geweest en heeft een berg afwas staan. Het leven is echt te kort om dat in m’n eentje en alleen voor mezelf te doen.

‘Zoals jullie samen het huishouden doen, lijken jij en Maxim wel een oud getrouwd koppel.’

‘Geloof me, ik zou nooit met Maxim getrouwd kunnen zijn. Niet dat dat aan de orde is, want Maxim is een player en wil zich niet binden.’

‘Dat benadruk je wel graag’, zegt Alexa.

‘Ik wil gewoon niet dat hij het hart breekt van iemand die ik leuk vind’, zeg ik.

‘Oh, je vindt me leuk!’ zegt Alexa met een grijns.

‘Ik heb nooit gezegd dat jij daarbij hoort’, zeg ik. ‘Misschien wil ik wel dat hij jouw hart breekt.’

‘Misschien wil ik ook wel dat hij mijn hart breekt’, zegt Alexa dooderstig.

De paniek slaat me meteen om het hart: méént Alexa dat nu? Wil ze echt iets beginnen met Maxim? Na al mijn waarschuwingen? En zelfs als het alleen voor de seks is, dan kan het nog altijd dat ze gevoelens krijgt of het niet kan verdragen dat hij andere vrouwen mee naar huis neemt. Ik heb het al zo vaak zien gebeuren. 'Je gezicht!' zegt Alexa dan al lachend. 'Ik ben heus niet gek, hoor. Het is hier een huis vol singles, en dat wil ik het liefst zo houden. Maar je wilde me iets vragen over Silke?'

'Ja, ik vroeg me af of zij degene zou kunnen zijn die me weg wil hebben, omdat ik haar daarstraks leek te betrappen toen ze met m'n lade bezig was,' zeg ik. 'Zij beweerde dat ze die alleen wilde sluiten omdat die openstond en toen ontdekte wat er was gebeurd. Weet jij of zij ook ambitie koestert om copywriter te worden?'

'Ik denk dat zij vooral de ambitie koestert om niet op te vallen,' zegt Alexa. 'Maar je weet maar nooit. Nu ja, als ze dat had aangegeven, zou ze dan ook niet uitgenodigd zijn om mee te doen aan de proef?'

'Ja, vast wel,' zeg ik peinzend. 'Maar waarom wil ze me dan weg?' 'Misschien wil ze je niet weg, maar deed ze écht je lade dicht,' zegt Alexa.

'Misschien,' zeg ik.

'Alles oké?' vraagt Sammy.

We zijn samen tv aan het kijken in de woonkamer. Eerst was er nog even sprake van dat we op zijn kamer zouden kijken omdat er nog andere mensen in de woonkamer waren. Ik werd al knalrood en doodnervus bij de gedachte alleen, want ik weet dat hij geen zitplaats heeft voor twee personen en dus tv-kijkt in bed. Maar toen ging Elias naar boven en trok Alexa naar het café, dus konden we toch gewoon blijven zitten. Ik weet nog altijd niet zeker of ik opgelucht of ontgoocheld ben. We proberen een show van een comedian uit, maar ofwel is die gewoon niet zo grappig, ofwel ben ik niet echt in de stemming om te lachen.

'Ja, hoor,' zeg ik.

'Ik heb nog nooit iemand zo triest zien kijken naar een vrouw die zo haar best doet om ons te doen lachen,' zegt hij.

'Het is... álles,' zeg ik.

‘Alles? Dat is veel.’

‘Nou ja, mijn werk en Elodie... Ik doe niets anders dan mensen tegen me in het harnas jagen.’

De tranen springen me in de ogen. Wat háát ik dat. Ik wil niet dat hij me zo ziet. Ik wil niet dat iemand me zo ziet.

‘Kom eens hier’, zegt Sammy, en hij slaat zijn armen om me heen en trekt me tegen zich aan. Zijn armen voelen sterk en zacht tegelijk, en hij ruikt naar vanille.

‘Je moet echt stoppen met altijd het negatieve te zien. Ja, er is iemand op het werk die een probleem met je heeft. Of beter gezegd: er is iemand op je werk die een probleem met zichzelf heeft en dat op jou uitwerkt. Niemand daar kan immers écht een probleem met je hebben, want ze kennen je nog niet. Alexa had eerst een probleem met je, maar uiteindelijk heb je toch haar vriendschap en respect gewonnen, omdat ze de echte Romy heeft leren kennen. En Elodie is kwaad op ons allemaal. Ik weet dat je je persoonlijk aangesproken voelt omdat je gisteren net op het foute moment binnenkwam, maar daarvóór had ze hier al tegen iedereen staan roepen. En het feit dat jij geen luide muziek wil, is ook niet de reden van dit alles’, zegt hij alsof hij mijn gedachten kan lezen. ‘Het gaat niet eens om de muziek, maar om haar reactie op jou en Alexa, die allebei gevraagd hebben of het stiller kon. Dus zet dat ook maar uit je hoofd. Oké?’

Ik knik, al kan ik alleen maar denken aan mijn hoofd dat tegen zijn schouder rust, hoe heerlijk het hier is en hoe alle dingen waarover hij aan het praten is, me niks meer interesseren.

Ik maak me met tegenzin van hem los, hef mijn hoofd op, kijk hem aan en dan... Komen zijn lippen nu echt dichterbij? Ik voel duizend kriebels in mijn buik, want ik denk écht dat hij me gaat kussen. Ik sluit m'n ogen...

25

‘Zie je wel dat er een vibe tussen jullie was?’ zegt Alexa, die we niet hadden horen binnenkomen.

Weg sfeer.

‘Euhm... ik ga slapen’, zegt Sammy. ‘Misschien kunnen we morgen verder kijken als je je wat beter voelt?’

‘Oké’, zeg ik.

‘Sorry’, zegt Alexa, die zich onelegant op de bank laat vallen. Ze is duidelijk tipsy. ‘Ik wilde hem niet weggagen.’

Uiteraard zegt ze het zo luid dat Sammy het nog kan horen.

‘Sammy was me aan het troosten, omdat ik me niet goed voelde.’

‘Toch niet nog altijd over die Elodie?’ zegt ze. ‘Je bent zo’n dramaqueen.’

‘Omdat ik geef om de gevoelens van anderen?’

‘Omdat je te veel rekening houdt met anderen, ja. Je krijgt dat niet terug, hoor. Mensen zullen je alleen maar ontgoochelen.

Echt waar, je doet alles voor ze en je krijgt alleen maar een mes in de rug.’

Ze laat haar hoofd tegen m’n schouder ploffen.

‘Waarom zeg je dat? Heb jij iets meegemaakt?’ vraag ik.

Maar het enige antwoord dat ik krijg, is gesnurk.

‘Maar... dit krijg ik nooit af’, zeg ik tegen Tiny, onze directe chef, als ze de volgende ochtend een berg werk op mijn bureau gooit.

‘Dan moet je straks maar wat langer werken’, zegt ze.

‘En heeft Joris evenveel werk gekregen?’ vraag ik.

‘Excuseer? Waarom moet ik in godsnaam verantwoording afleggen aan jou over hoe ik het werk verdeel?’

‘Misschien omdat je wil dat hij morgen een betere pitch geeft dan ik’, zeg ik.

‘Luister, Joris is mijn beste werkracht’, zegt Tiny boos. Ik durf haar niet aan te kijken en kijk dus half richting Silke, en ik zie hoeveel pijn de opmerking haar doet. We werken tenslotte alle drie op dezelfde afdeling en doen hetzelfde werk. ‘Dus waarom zou ik willen dat hij naar een andere afdeling gaat?’

‘O’, zeg ik.

‘Ja’, zegt ze. ‘Dus doe je werk en zet geen grote mond tegen me op.’

Ze zegt het te luid en ik voel me knalrood worden.

Tiny zat bij mijn sollicitatiegesprek en heeft me dus mee aangenomen. Tot nu toe was ze nooit echt hartelijk tegen me, maar dat is ze tegen niemand. En nu heb ik haar ook nog eens tegen mij in het harnas gejaagd.

‘Sorry’, zeg ik.

Tiny beent weg en ik kijk opnieuw naar Silke. Ik zie dat ze tranen in haar ogen heeft.

‘O Silke, ik weet zeker dat ze het niet zo bedoelde, ze was gewoon boos op me. Ze bedoelde alleen dat Joris een betere werkkraft is dan ik.’

‘Nee, dat bedoelde ze niet’, zegt Silke.

‘Wil je even naar buiten?’ vraag ik als ze haar neus luid snuit.

‘Misschien wel’, zegt ze. ‘Maar... en je werk dan?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Ik heb al weken gewerkt aan mijn pitch. Beter dan hij nu is wordt hij niet, vrees ik. Vanavond gaat het ook niet plots gebeuren. Kom, laten we een lekkere koffie gaan halen bij Bonen.’

Silke giechelt.

‘Dat zou ik normaal nooit durven, zo ’s morgens vroeg al zo lang weggaan van mijn bureau.’

‘We zijn misschien tien minuutjes weg. Er zijn soms langere rijen aan de koffiemachine hier.’

Weer giechelt Silke.

Ik besef dat ik haar in de kleine maand dat ik hier werk nooit eerder heb horen lachen.

En hoe jammer dat is, want het klinkt echt wel schattig.

Helaas is er best wel een lange rij bij Bonen en ik voel dat Silke al een beetje nerveus wordt, dus besluit ik haar af te leiden met een gesprekje.

‘Gaat het?’ vraag ik.

‘Ja hoor, ik gedroeg me gewoon stom. Ik heb vast te weinig geslapen.’

‘Er is niks stom aan je gevoelens’, zeg ik. ‘Nooit. En wat Tiny zei, was echt wel tactloos.’

‘Ik werk daar al zo lang, maar het lijkt wel of ik onzichtbaar ben’, zegt ze zacht.

‘Zo gaat het veel te vaak’, zeg ik. ‘De harde werkers worden over het hoofd gezien en de harde roepers worden beloofd.’

‘Ja’, zegt ze. ‘Dát dus!’

‘Ben je gelukkig op het werk?’ vraag ik. ‘Buiten dat aspect dan?’

‘Goh ja, wat is gelukkig? Ik weet dat ik goed ben in wat ik doe, of toch goed genoeg. Dat zorgt ervoor dat ik geen stress heb. Ik woon niet ver van het werk, dus dat is handig. En mijn loon is best oké.’

‘Dat zijn allemaal erg rationele argumenten. Maar om het met Marie Kondo te zeggen: Does it spark joy?’

‘Als ik verhalen van mijn vrienden hoor, dan ben ik nog goed af’, zegt ze. ‘Een grote americano alsjeblieft.’

Dat laatste is niet tegen mij, maar tegen de barista, want de lijn gaat verrassend snel. Al is er nu natuurlijk een lange rij aan het deel van de bar waar je je bestelling moet afhalen.

‘En voor mij een latte karamel’, voeg ik eraan toe.

‘Maar je wil dus geen copywriter worden?’ vraag ik.

‘O nee, dat is niks voor mij’, zegt ze met een wegwuivend gebaar.

‘Daar heb ik het talent niet voor.’

Oké, dan heeft ze al geen motief om me weg te willen. Bovendien staat ze hier gezellig met mij te kletsen.

‘Nee, ik wil gewoon geapprecieerd worden voor wat ik doe, weet je wel. En niet beschouwd worden als een deel van het meubilair. Maar ik wil ook niet moeten roepen om aandacht te krijgen. Dat zou toch vanzelf moeten komen als je je werk goed doet?’

‘Absoluut’, zeg ik. ‘Euh... vind jij dat Joris de job van copywriter moet krijgen?’

‘Nee’, zegt ze. ‘Joris is een arrogante eikel.’

Nu is het mijn beurt om te giechelen. Wie had gedacht dat er zulke woorden uit Silkes mond zouden komen?

‘Dan hoop ik voor ons allebei dat ik de job krijg’, zeg ik met een grijns. Net op dat moment worden er twee kartonnen bekers voor onze neus gezet. Ik doe zoetstof bij de mijne, gooi het roerstokje in het afvalbakje en dan lopen we weer naar buiten.

‘Heb je zin om mij je ideeën te tonen voor morgen?’ vraagt Silke.

‘O, zou je dat echt willen?’ vraag ik verbaasd.

‘Ik kan misschien niet helpen om betere dingen te verzinnen, maar ik kan wel zeggen wat werkt voor mij en wat niet. En wat binnen de bedrijfscultuur past, wat ook belangrijk is.’

'Dat zou geweldig zijn,' zeg ik. 'Heb je... misschien zin om samen te lunchen? Ik trakteer.'

'Waarom ook niet? Dat heb ik nog nooit gedaan.'

'Nog nooit? Meen je dat?'

'Nee, ik lieg,' zegt ze.

Oef, ze maakte maar een grapje. Gelukkig.

'Drie jaar geleden ben ik eens mee mogen gaan lunchen voor Tiny's verjaardag. Dat was leuk. We hebben toen croque-monsieurs gegeten.'

'En jij werkt hier nu...'

'Bijna acht jaar,' vult ze aan.

'Oké,' zeg ik. 'Dan is het hoog tijd voor nóg een croque-monsieur.'

26

‘Deze is écht goed’, zegt Silke, terwijl we samen naar mijn laptop staren.

Ze heeft ‘eens gek gedaan’ en een croque hawai besteld, terwijl ik zit te prikken in een slaatje en vol afgunst kijk naar het bord spaghetti op de tafel naast de onze. Ik dacht dat het een goed idee was om eens iets gezonds te eten na al die kant-en-klaarmaaltijden van de laatste tijd, maar natuurlijk was dat geen goed idee. Nou ja, mijn dokter zou het vast niet met me eens zijn, maar ik was alweer vergeten hoe goor ik tomaten eigenlijk vind als ze niet verwerkt zijn tot saus. Voor op spaghetti. Of pizza. Of gehaktballetjes en frietjes.

‘Ik dacht net dat die wat flauw was?’ zeg ik. We hebben het niet over ons eten, maar wel over m’n voorstellen voor de pitch van morgen.

‘Ja, maar dat spreekt net veel mensen aan’, zegt ze.

‘Ik vond deze zelf de beste’, zeg ik, en ik wijs naar een van m’n slogans op m’n laptopscherm.

‘Oei, die is wel wat te gewaagd’, zegt ze. ‘Die zou ik niet doen.’

‘Maar het is een pitch, toch? Kan ik dan niet beter alles tonen wat ik heb?’

‘Als je te veel dingen toont, kom je over alsof je zelf niet weet wat je nu exact goed vindt, alsof je nog aan het zoeken bent naar je stijl. Het is beter om er gewoon te staan van: “Bám, dit is goed, hier sta ik voor”’, zegt Silke.

‘Wauw, je hebt gelijk’, zeg ik. ‘Dat is echt heel goede raad. Weet je zeker dat je geen copywriter wil worden?’

‘Iemand raad geven is makkelijker dan het zelf te doen, hè’, zegt ze. ‘Ik zou de slogans die je niet wil presenteren ook gewoon wissen, zodat ze niet per ongeluk in beeld komen wanneer je bijvoorbeeld je scherm moet delen. Zullen we nog een dessert nemen?’

Als ik weer aan m’n bureau zit, voel ik me een pak beter. Ik heb een vriendin gemaakt, ik heb Silke blij gemaakt en ik heb mijn kansen op succes voor morgen vergroot. Eindelijk heb ik het gevoel dat ik hier misschien toch mijn plaatsje zal kunnen vinden,

aangezien ik nu ook Vanessa, Alexa en Silke aan mijn kant heb. En hopelijk zitten er bij de copywriters leuke mensen. Ze zitten in een andere kantoorruimte, dus misschien hebben ze daar nog nooit van me gehoord en kan ik er dus een nieuwe start maken. Af en toe kijk ik even op van mijn laptop en glimlach ik naar Silke, die altijd teruglacht. Misschien maakte ze niet zo weinig contact met me omdat ze niet wilde dat mensen zagen dat ze tegen me praatte, maar enkel en alleen omdat ze gewoon zo stil is en het niet gewend is om sociaal contact te hebben op het werk. Nu weet ik zeker dat zij niet degene is die me pest. Het moet Joris wel zijn. Wat flauw, zeg. Een man van middelbare leeftijd die zich bedreigd voelt door een jonge vrouw? Daar kan ik alleen maar trots op zijn, eigenlijk. Ik zou aan Silke kunnen vragen of Joris de dader is, maar ik heb net haar vertrouwen en vriendschap gewonnen en wil haar niet opnieuw afschrikken. Maar het maakt ook niet meer uit. Morgen zal alles veranderen.

‘Nog altijd geen Elodie?’ is het eerste wat ik vraag als ik thuiskom. Nou ja, ‘thuis’... Zo voelt het nog niet helemaal, om eerlijk te zijn. Ik weet niet of het alleen komt omdat ik hier nog maar net woon, of ook omdat ik weet dat dit sowieso maar tijdelijk is. Niemand blijft heel z’n leven in een cohousing wonen, toch? Terwijl een huurappartementje wel voor langere tijd je thuis kan zijn... Of komt dat gewoon omdat wij de eerste generatie zijn die aan cohousing doet en wordt het op termijn wel een langdurige woonvorm? Ik weet niet eens of ik kinderen wil, dus dan lijkt het me wel leuk om niet alleen te hoeven wonen. En wanneer we bejaard zijn, huren we een verpleger in en hebben we zo’n beetje ons privébejaardentehuis.

‘Nope’, zegt Elias.

‘Moeten we niets doen?’

‘Iets doen? Wat kunnen we doen? Ze is niet onze dochter, dus we zijn niet verantwoordelijk voor haar.’

‘Ze heeft ook niks meer gepost op Instagram.’

‘Dat deed ze sowieso niet vaak’, zegt Sammy.

Alexa zit met haar hoofd in haar handen.

‘Kater?’ vraag ik met een grijns.

‘Ssst’, zegt ze. ‘Niet te luid. Was jij vanmiddag gaan lunchen?’

‘Ja, met Silke.’

‘Kijk eens aan. Romy heeft een vriendje gemaakt. Ik wist niet eens dat die Silke kon praten.’

‘Ja, zodra ze begint, is ze zelfs niet meer te stoppen.’

‘Is ze niet vreselijk saai?’

‘Een beetje’, zeg ik. ‘Maar ik denk dat dat komt omdat mensen vrij snel hun oordeel over haar klaar hebben en haar daarom links laten liggen. Ze heeft niet veel vrienden en is een beetje wereldvreemd, maar dat kan zij niet helpen.’

‘Zo kennen we Sint-Romy weer: te goed voor deze wereld.’

‘Waarom zeg je dat?’

‘Elodie, Silke...’

‘Ja, dat zijn twee mensen. Maakt het me raar dat ik ongerust ben over een huisgenote die verdwenen is en-’

‘Ze is niet verdwenen, ze is weggelopen’, zegt Alexa. ‘Groot verschil. Het was haar eigen keuze.’

‘Luister’, zeg ik. ‘Dat jij een kater hebt, was ook jouw eigen keuze. Je hoeft het niet op mij uit te werken.’

‘En jij hoeft niet in deze kamer te blijven.’

Ik zucht, pak mijn spullen en ga naar boven. Ik heb wel zin in een avondje alleen, zeker nu het boven eindelijk stil is.

Ik ga met m'n laptop op schoot in de zetel zitten, waar ik doe wat Silke me heeft aangeraden: ik zet de slogans die ik heb gekozen in mijn powerpointpresentatie en haal de slogans die ze niet goed vond eruit. Ik hou ze natuurlijk wel bij in een apart mapje, voor het geval de mensen daar toch niet overtuigd zijn van mijn keuze.

Ik staar nog een tijdje naar mijn presentatie en twijfel of ik toch niet voor mijn eigen eerste idee moet gaan. Maar hoe langer ik ernaar kijk, hoe minder zeker ik ben van wat dan ook, dus ik sla alles op en zet m'n laptop uit.

Daarna ga ik in bed liggen met een boek dat echt niet mijn ding blijkt te zijn, dus kom ik weer uit bed, zet ik mijn laptop opnieuw aan en kijk ik heel de avond Netflix.

Pas wanneer ik voor het slapengaan nog even ga plassen, besef ik dat ik geen avondeten heb gegeten omdat mijn buik luid gromt. Het is na tien uur, dus sluipt ik zo stil mogelijk naar beneden. Als ik

voorbij Maxims kamer kom, hoor ik gelach en gegiechel. Er is een meisje op zijn kamer. Ik loop snel verder, want ik wil echt niet per ongeluk dingen horen die ik niet wil horen.

Als ik beneden kom, zit Alexa nog steeds of opnieuw aan de keukentafel.

Wanneer ik dichterbij kom, zie ik haar schouders lichtjes schokken.

‘Huil je?’ vraag ik zacht.

Ze schrikt op.

Ze had me duidelijk niet gehoord.

‘Nee,’ zegt ze. Wat best stom is, want haar ogen zijn betraand en haar mascara is uitgelopen.

‘Is het Elodie?’

‘Nee, het is niet Elodie. Stop nu met dat gezeur over haar. Ze is weg. Oké?’

Het is duidelijk Elodie.

27

Ik weet niet of het komt doordat ik al uren in bed series had liggen kijken of dat het enkel de stress voor de presentatie is, maar ik heb niet goed geslapen. Ik heb liggen woelen, zweten en draaien. Op een bepaald moment had ik zo'n droge keel dat het leek alsof ik niet kon slik-ken, maar nadat ik had gedronken (lang leve een kraantje op de kamer!), was ik zó wakker van het ijskoude water dat ik ook niet meer in slaap raakte. En natuurlijk, hoe meer je 'O nee, ik moet nú in slaap vallen, want de wek-ker gaat over vijf uur' gaat denken, hoe moeilijker je kan slapen, omdat je er helemaal opgefokt van wordt.

Maar vandaag is het eindelijk zover.

Wat er ook gebeurt en wat de uitkomst ook is, vanavond weet ik of ik copywriter word en zal ik opnieuw kunnen slapen.

Toch voelen mijn benen zo zwaar als ik naar het werk wandel, dat ik het gevoel heb dat ik er niet zal geraken. Als ik straks weer naar buiten wandel, kan heel mijn leven er anders uitzien. En dan heb ik Joris misschien verslagen.

'Hey', zeg ik tegen Vanessa.

'Goeiemorgen!' zegt ze. 'Alles goed?'

'Presentatie', zeg ik. 'Beetje zenuwachtig. En met jou?'

'O, prima, hoor. Succes vandaag. Ik duim voor je.'

En dan is ze alweer aan het werk.

'Goeiemorgen', zeg ik met een glimlach tegen Silke.

'Hoi', zegt ze zacht.

Mijn ogen scannen mijn bureau. Ik zie niks geks. Daarna trek ik mijn la open. Ook daar is niets verdachts te zien. Maar na de thee-en-koekjes-massacre van gisteren valt er natuurlijk nog weinig te saboteren. Ik bewaar mijn koekjes nu veilig in mijn laptotas.

Alexa zit in stilte te werken en negeert me. Ik hoop dat ze zich niet schaamt omdat ik haar gisteren heb zien huilen. Ik vind huilen ook helemaal geen teken van zwakte, integendeel. Het is zoveel beter dan je emoties opkroppen. Ik hoop daarentegen dat ze zich wél schaamt omdat ze gisteravond zo ellendig tegen me deed.

Maar goed, vandaag heb ik andere dingen aan mijn hoofd. De pitchmeeting is om twee uur, dus ik moet nog meer dan vijf uur zien te overleven. Gelukkig staat er best veel werk voor me klaar. Hopelijk kan ik me daar even in verliezen. Administratie is dan niet m'n droom, op zich vind ik het wel aangenaam en bevredigend werk, wat ervoor zorgt dat de dag prima voorbijgaat. Maar eerst koffie.

Ik haal m'n koffiemok uit mijn laptoptas - nog even en ik moet de handtas van Mary Poppins hebben om alles heen en weer te kunnen sleuren - en loop naar de koffiemachine. Ik overweeg een latte met suiker, maar ga dan toch maar voor de gewone americano. Het smaakt allemaal even vies, dus dan kan ik het maar beter relatief gezond houden.

Net als ik mijn bureaustoel met mijn vrije hand naar achteren trek en wil gaan zitten, krijg ik een duw.

'Oeps, sorry', hoor ik achter me terwijl ik de koffie uit m'n mok over m'n toetsenbord zie gutsen.

In paniek begin ik in m'n handtas te rommelen, op zoek naar zakdoekjes. Natuurlijk heb ik wél koekjes bij me, maar geen zakdoeken. Ik kijk rond, maar zie niet meteen iets wat ik kan gebruiken. Het lijkt alsof mijn hersenen gewoon niet willen werken, alsof ik een kortsluiting in mijn hoofd heb. Maar als ik niet snel handel, heb ik zo meteen ook een kortsluiting in mijn laptop. Iedereen staart naar me, maar niemand doet iets om me te helpen.

Dan wordt het weer helder in mijn hoofd en ren ik naar de wc om papier te gaan halen. Eerst begin ik papier van de rol te trekken, maar uiteindelijk haal ik gewoon heel de rol van de houder - mijn excuses aan de eerstvolgende die deze wc gebruikt - en ren ik weer naar mijn bureau. Intussen is Silke met een zakdoekje over mijn toetsenbord aan het wrijven, maar het is een druppel op een hete plaat, want er ligt echt een plas. Bovendien is mijn scherm zwart geworden, wat geen goed teken kan zijn. Ik neem een dikke prop in mijn hand en begin te wrijven en te deppen, maar het is duidelijk dat er al koffie in de laptop gedrongen is. Ik zet de afgedroogde laptop aan de kant en maak de rest van de tafel schoon. Als alles weer droog en netjes is, breng ik de natte proppen naar de vuilnisbak. Daarna ga ik de rol wc-papier terug-

hangen. Of dat probeer ik tenminste, want de wc is bezet.
Ik klop zachtjes op de deur.
'Bezet', klinkt het lichtjes geïrriteerd.
'Euh... zou het kunnen dat er geen wc-papier is?' vraag ik.
Even is het stil.
'Shit', zegt de persoon in kwestie. Ik wil niet weten of ze dat letterlijk bedoelt.
Dan hoor ik een klik, gaat de deur een klein beetje open en verschijnt er een hand. Ik leg de rol erin en zeg sorry. Gelukkig gaat de deur weer dicht voor de vrouw kan zien dat ik het ben of kan concluderen dat het mijn fout is dat er geen papier was.
Als ik terug aan mijn bureau ben, probeer ik mijn laptop met snel kloppend hart weer aan te zetten.
Maar er gebeurt niets.
Ik neem mijn laptop op en ga snel naar het kantoortje van Abdel, onze IT'er.
'Help', zeg ik.
'Wat is er gebeurd?'
'Koffie', zeg ik.
'Over de laptop?'
Ik knik.
Hij rolt met zijn ogen.
Abdel is superlief, maar ik kan me voorstellen dat je gék wordt van mensen die een dure laptop kapotmaken door onvoorzichtigheid. Zouden ze me hier eigenlijk voor kunnen ontslaan? Of de prijs van de laptop van mijn loon mogen afhouden? Hoeveel kost zo'n ding eigenlijk?
'Zat hij in de lader?'
'Nee, nog niet.'
'Goed. Houden zo. Je mag hem niet in de lader steken tot hij helemaal droog is.'
'Kan je hem nog redden?'
'Zaten er melk en suiker in de koffie?'
Vreemd moment om over koetjes en kalfjes te beginnen, denk ik bij mezelf. Maar je moet IT'ers altijd te vriend houden, dus zeg ik:
'Nee, zwart. Waarom? Hoe drink jij je koffie?'
'Omdat je met zwarte koffie al meer kans hebt dat het goed komt', zegt hij.

‘O’, zeg ik, en ik voel me rood worden. Wat ben ik voor idioot dat ik naar zijn drinkgewoontes vroeg.

‘Eerst en vooral gaan we je laptop openklappen en als een driehoek rechtzetten’, zegt hij, en hij voegt de daad bij het woord.

‘Huh, waarom?’

‘Omdat het vocht dan wegloopt van de hardware in plaats van ernaartoe.’

‘En wat nu?’

‘Afwachten. Ik zal je intussen een oude reservelaptop geven. Je werkt via de server, dus je kan overal bij. Je bewaart toch niets lokaal?’

‘Mijn presentatie...’ Op het moment waarop ik het zeg, besef ik het pas echt. Mijn presentatie staat op mijn bureaublad, en ik heb die nergens anders gesaved, want... nou ja, wie verwachtte ook dat dit zou gebeuren? En als mijn laptop straks niet werkt, heb ik dus ook niks om te presenteren.

Met de vervanglaptop in mijn armen loop ik weer naar mijn bureau.

‘O, hebben ze hem kunnen maken?’ vraagt Silke.

‘Nee, dit is een reservelaptop’, zeg ik hardop. ‘Heb je gezien wie me duwde?’ vraag ik zachter.

‘Nee’, zegt ze. ‘Ik was verdiept in mijn werk.’

Ik vind het moeilijk te geloven. Ik gilde, dus dan kijk je toch op? Oké, misschien keek Silke alleen naar mij en lette ze niet op wie achter me stond, maar toch... Ik heb natuurlijk ook wel begrip voor haar positie, want ze wil geen verklikker zijn. Maar als je gewoon toekijkt hoe iemand anders gepest wordt op het werk, ben je dan geen deel van het probleem?

In elk geval weet ik dat het een man was, want dat heb ik duidelijk gehoord aan de stem die ietwat sarcastisch sorry zei.

Het laatste wat ik wil, is dat Joris weet dat ik mijn presentatie misschien kwijt ben, dus doe ik alsof ik rustig verder werk terwijl mijn hoofd helemaal op tilt slaat. In plaats van te werken probeer ik mijn slogans te reconstrueren. Omdat ik er zo lang mee bezig ben geweest, is dat niet meteen een groot probleem.

Wat wél een groot probleem is, is de vormgeving. Ik ben niet echt goed met computers - ik kan me niet voorstellen dat een van de Excelsheets die ik hier al gemaakt heb, zelfs maar bijna juist zijn -,

dus ik heb enorm zitten knoeien met de powerpointpresentatie. Ik heb er best veel tijd in gestoken en ben dan ook nog hulp gaan vragen aan Maxim. Maar goed, ik heb nog een paar uur, dus ik moet er maar het beste van maken.

28

‘Euh... wat ben jij aan het doen?’

Ik schrik op van de stem achter me, want ik was erg geconcentreerd bezig.

Ik draai me half om en zie dat het mijn chef Tiny is. In een reflex doe ik de powerpointpresentatie dicht, wat natuurlijk geen zin heeft en alleen maar benadrukt dat ik iets aan het doen was wat niet mag.

‘Ik, euh... Ik was nog even mijn presentatie aan het checken voor straks’, zeg ik. ‘Maar ik werk wel door tijdens m’n middagpauze.’ ‘Volgende keer check je die tijdens de middag of, beter nog, de avond ervoor in plaats van tijdens je werkuren. Zorg maar dat je werk op tijd gedaan is.’

Ik knik en ze loopt weg.

Nu kan ik echt niet meer verder werken aan mijn presentatie, want ze kan elk moment achter me opduiken. En als ik haar was, zou ik mij ook komen controleren. Tenslotte werk ik hier nog niet zo lang en moet ik me nog bewijzen. Maar straks is de pitch al, en nu heb ik gezegd dat ik tijdens de middagpauze mijn werk zou inhalen.

Er zit niks anders op: ik begin als een gek te werken in de hoop dat ik straks nog wat tijd overheb.

Daarstraks maakte ik me nog zorgen omdat de tijd niet snel genoeg ging, nu maak ik me zorgen omdat de klok alsmaar dichter richting twee uur gaat en ik nog steeds niet klaar ben met mijn werk. Ik vrees dat als de pitch lang duurt, ik zelfs nog een hele tijd zal moeten overwerken om alles ingehaald te krijgen. Dan heb ik geen job van copywriter en mag ik nog overuren kloppen ook. Maar ik kan het me niet veroorloven om deze baan kwijt te spelen, dus ik moet een goede indruk blijven maken op Tiny.

‘En, ben je er klaar voor?’ vraagt Joris met een grijns wanneer hij terugkomt van de lunch. Hij is bijna anderhalf uur weggeweest en straalt een en al zelfvertrouwen uit.

‘Ja’, zeg ik overmoedig, want ik ben helemaal niet klaar. Er zullen échte klanten bij de pitch zijn omdat meneer Vanseveren een objectieve mening wilde, en ik zal m’n titels in een Worddocu-

mentje moeten tonen in plaats van in een mooie presentatie met foto's en de juiste lettertypes.

Om vijf voor twee heb ik een grote knoop in m'n maag.

Ik heb een mirakel nodig, nu!

Maar even later zie ik Joris opstaan en richting het kantoor van meneer Vanseveren lopen.

Met lood in de schoenen sta ik op en neem ik mijn laptop.

Schoorvoetend loop ik achter hem aan.

Dit was het dan.

Mijn kans is verkeken. En misschien krijg ik er nu nooit meer een, of pas over veel jaren, want hoe vaak zouden ze een nieuwe copywriter nodig hebben?

Net als ik de deur naar het kantoor van meneer Vanseveren wil openen - al lijkt me omdraaien en weer achter mijn bureau gaan zitten de minder gênante optie - komt Abdel uit zijn kantoor.

'Juffrouw, wacht!' zegt hij.

Ik draai me met een ruk om.

Gaat hij zeggen dat ik deze tijdelijke laptop weer moet afgeven?

Dat ik ontslagen ben? Dat ik moet betalen voor de schade?

'Ik heb uw computer weer aan de praat gekregen,' zegt hij. 'Goed dat u uw koffie zwart drinkt.'

'Dat méén je niet,' zeg ik met open mond.

'Jawel, toch wel. Kijk.'

Hij houdt de laptop voor me open, en inderdaad: daar staat mijn loginscherm te blinken, alsof er nooit iets gebeurd is.

'Je bent een schat,' zeg ik.

Ik zou hem willen knuffelen, maar ik weet niet of dat toegestaan is of geapprecieerd wordt, dus zeg ik: 'En het is Romy, trouwens.'

'Abdel,' zegt hij.

'Duizendmaal dank, Abdel.'

'Ik heb in feite niet veel gedaan. Gewoon laten drogen.'

'Je hebt me nochtans gered,' zeg ik. 'Ik heb een belang-rijke meeting nu, dus mag ik deze weer aan jou geven?'

'Ja, hoor,' zegt hij, en we wisselen laptops uit. 'En succes met de meeting.'

'Nogmaals bedankt.'

Met een wegzuivend gebaar gaat hij terug naar z'n kantoortje.

IT'ers redden elke dag carrières én mensen van veel stress en

frustratie, en toch krijgen ze te weinig appreciatie, denk ik bij mezelf.

Want dankzij mijn beschermengel Abdel heb ik het mirakel gekregen dat ik nodig had.

Het is dan ook met een grote grijns en herwonnen zelfvertrouwen dat ik het vergaderzaaltje naast het kantoor van meneer Vanseveren binnenwand. Eat that, Joris, denk ik bij mezelf.

Die grijns verdwijnt echter snel als ik zie hoeveel mensen hier zijn. Meneer Vanseveren zelf, uiteraard, Joris en vijf mannen in maatpak. Er is echter nog één andere vrouw aanwezig. Daar zou ik normaal gezien blij om zijn - yay, vrouwen in topfuncties! - tot ik beseft wie die vrouw is: Silke.

Wat doet zij hier? Ik kijk haar aan, maar zij ontwijkt mijn blik. Is zij hier gewoon om notities te nemen? Of zou het daadwerkelijk kunnen dat ze ook voor de baan komt solliciteren? En als dat zo is, heeft ze me mooi liggen gehad.

Ik zet m'n computer aan en luister naar hoe iedereen wordt voorgesteld. Wanneer mijn naam wordt genoemd, forceer ik een beleefde glimlach en knik ik.

Joris wordt als eerste naar voren geroepen. Hij sluit zijn laptop aan op het grote scherm. Ik kijk exact hoe hij dat doet, zodat ik me zo meteen niet voor schut zet wanneer het aan mij is. Als Joris begint met zijn slogans te tonen en uit te leggen waarom hij daarvoor heeft gekozen, begrijp ik exact wat Silke heeft gedaan toen ze me 'advies' gaf: ze heeft me gezegd dat ik mijn gewaagdere slogans beter niet voorstelde, terwijl Joris' slogans allemaal wat gedurfter zijn en dat dus is wat de klant wilde.

Wat een serpent, zeg. Zo zielig doen en mijn vertrouwen winnen om me te kunnen uitschakelen als kandidaat. Ik kan gewoon niet geloven dat er echt zulke mensen bestaan.

Daarom zei ze natuurlijk dat ik mijn andere slogans weg moest gooien; zodat ik ze voor altijd kwijt zou zijn en ze niet zou kunnen opvissen wanneer ik beseftte wat ze had gedaan.

Gelukkig zit m'n Worddocument nog in m'n prullenmand.

Ha, nice try, Silke.

Ik blijf krampachtig glimlachen, maar ik stoom vanbinnen van woede.

Hoe kan je nu zo slecht zijn? Medelijden opwekken, iemands

vertrouwen winnen en dan misbruik maken van hun goedheid. En dan nog Silke! Stille, verlegen Silke... Hoe is het mogelijk dat net zij de badguy is in dit verhaal? Was zij dan toch degene die me pestte? Dat kan haast niet anders.

Tot mijn grote ergernis zijn Joris' ideeën echt goed. Ik zag helemaal geen creatief wonder in hem, maar ik heb me duidelijk vergist, want bij een van zijn slogans kan ik een glimlach zelfs niet onderdrukken. Ik had zo gehoopt dat hij saaie, ouderwetse en flauwe dingen zou verzinnen. Ik moet echt dringend iets doen aan mijn vooroordelen.

Ik zie de mannen-in-maatpak goedkeurend knikken.

Nee, ik heb nog lang niet gewonnen.

Al hoop ik op z'n minst Silke te verslaan.

29

‘Onze collega Silke heeft last minute ook een paar voorstellen gedaan’, zegt meneer Vanseveren tegen de vijf klanten. ‘En ik vond ze goed genoeg om ze te tonen.’

Shit, denk ik. Hij heeft ze al bekeken en vindt ze goed. Dat is meer dan ik van mijn voorstellen kan zeggen.

Terwijl ik vanmorgen nog één kans op de twee had, en daarna plots geen kans meer wegens een kapotte laptop, heb ik nu één kans op de drie. Waarschijnlijk minder, aangezien de concurrentie echt heel erg goed is.

Maar oké, er is nog niets verloren.

Ik weet nu wat ze willen en ik weet dat de voorstellen waarvan Silke zei dat ik ze niet moest tonen, wél goed zijn. Ik maak nog altijd kans.

Silke stapt naar voren en sluit haar laptop aan op het scherm.

Ik ben benieuwd. Nee, ik ga dood van ongeduld.

Ik neem een slokje van het glas water dat voor me op tafel staat.

En dan verschijnt haar presentatie.

Mijn mond valt open.

Nee, dit kan niet...

In een reflex sta ik op. Ik voel en hoor daarna hoe mijn stoel achterover valt.

Vanuit mijn ooghoek zie ik Joris’ grijns.

‘Maar dat zijn mijn voorstellen!’ roep ik.

Iedereen kijkt nu naar mij.

En iedereen kijkt alsof ik gestoord ben.

Niemand beweegt. Niemand zegt iets.

Ik voel m’n gezicht alsmaar roder worden.

Silke kijkt me met een mengeling van geschoktheid en onschuld aan terwijl de slogans waarvan zij zei dat ze niet goed genoeg waren, in het groot op het scherm achter haar staan. Die vrouw heeft lef.

En die vrouw is een verdomd goede actrice.

Meneer Vanseveren schraapt zijn keel.

‘Wat bedoel je, Romy?’ vraagt hij met tegenzin.

‘Dit zijn mijn voorstellen, die ik gisteren aan Silke heb getoond.’

Zij heeft gezegd dat ze niet goed waren, en nu presenteert ze die als haar eigen voorstellen, zeg ik.

De mannen in maatpak beginnen ongemakkelijk heen en weer te schuiven op hun stoelen. Zij kwamen natuurlijk naar hier voor slogans, niet voor drama.

‘Oké’, zegt meneer Vanseveren. ‘Dat zullen we later wel uitklaren. De klanten willen gewoon onze beste voorstellen zien, dus gaan we die nu tonen.’

Zijn stem klinkt vriendelijk maar gebiedend. Ik hoor de ondertoon van irritatie, dus ik ga braaf weer zitten nadat ik mijn stoel met veel gestommel en gesukkel weer heb rechtgezet. Niemand helpt me, en ik denk dat ik de klant naast me een keer lichtjes in de zij heb geduwd met een stoelpoot.

Ondertussen blijft iedereen maar naar me staren. Ik zou wel door de grond kunnen zakken van schaamte.

Misschien was beginnen te roepen niet m'n slimste zet, maar wat moest ik anders doen? Het laten gebeuren en mezelf voor schut zetten met slechte voorstellen? Maar nu heb ik mezelf sowieso ook voor schut gezet. Er was gewoon geen juiste keuze. Well played, Silke. Ik zit te stomen van woede terwijl Silke haar - nee, mijn - presentatie geeft. Ik zwijg en zit stil, maar ik voel hoe mijn hoofd nog steeds gloeit van boosheid en vernedering. Ik heb vast een knalrood hoofd.

En terwijl ze vertelt, blijf ik maar denken: toon ik mijn voorstellen, of net niet? Misschien gebeurt er wel een mirakel en willen ze net de voorstellen die ik zelf niet goed vond. Je weet maar nooit. Of is het beter om nu niks te tonen en een herkansing te vragen bij meneer Vanseveren?

Maar wanneer Silke weer is gaan zitten en meneer Vanseveren mijn naam noemt, sta ik toch op alsof ik gedreven word door een of andere kracht rondom mij. Is het mijn trots of mijn ego? Is het omdat ik diep vanbinnen besef dat ik waarschijnlijk sowieso geen tweede kans meer krijg?

Ik voel het zweet prikken onder mijn oksels. Zou ik donkere kringen hebben onder mijn armen? Ik besluit mijn bovenarmen zo dicht mogelijk tegen mijn lichaam te houden, zodat ze in elk geval niet te zichtbaar zijn. Al merk ik meteen dat ik daarvan nog harder ga zweten.

Ik moet kalm blijven, wat er ook gebeurt is. Ik moet zorgen dat ik niet als een gestoorde vrouw overkom.

Waarom is het voor vrouwen nog altijd zoveel moeilijker dan voor mannen? Zou een man die zo boos wordt ook als gestoord gezien worden? Of zou zijn woede wél serieus worden genomen? Maar ik heb nu geen tijd om me te ergeren, ik moet deze presentatie overleven.

Ik koppel de computer aan het scherm - wat niet makkelijk is met je bovenarmen tegen je lichaam aan gedrukt - en zeg heel rustig: 'Eigenlijk hebben jullie mijn presentatie al gezien, zoals jullie weten.' Ik kijk in Silkes richting, maar zij staart strak naar het grote scherm. 'Silke heeft per ongeluk mijn voorstellen getoond, maar ik heb nog een aantal alternatieven voor als jullie op zoek zijn naar iets heel anders en vernieuwends.'

Wanneer ik mijn powerpointpresentatie toon, wéét ik gewoon dat mijn voorstellen echt sucken. Ik zie het ook aan hun gezichten.

Ik kan alleen maar hopen dat ze een van mijn voorstellen kiezen, zelfs al zijn ze gebracht door Silke. Dan zal ik op z'n minst weten dat ik een goede copywriter ben, en ook Silke en Joris zullen het weten.

Dat zou het enige kleine momentje van triomf zijn dat ik nog zou kunnen behalen.

Wanneer ik klaar ben, vraagt meneer Vanseveren aan ons drieën om weer naar buiten te gaan, zodat hij verder kan overleggen met de klanten. We nemen alle drie onze laptop op en schuifelen in stilte naar buiten.

Pas wanneer we de deur achter ons hebben gesloten en buiten gehoorsafstand van de vergaderzaal zijn, barst ik los.

'Hoe durf je?' zeg ik.

Silke haalt haar schouders op. 'Ik zag een opportuniteit en nam die,' zegt ze kalm.

'Echt? Heb jij dan geen trots?'

'Natuurlijk wel,' zegt ze.

'Nee,' zeg ik. 'Iemand met trots zou nooit de ideeën van een ander als de zijne voorstellen.'

'Er zijn verschillende manieren van slim zijn,' zegt ze.

'Echt? Stelen van iemand, dat vind je slim?'

‘Tuurlijk, waarom niet?’

Ik schud mijn hoofd, want met zo iemand kan je toch niet praten?

‘Dus het was wel jij die me pestte en m’n spullen kapotmaakte.’

‘Nee, hoor, helemaal niet,’ zegt ze.

‘Komaan, zeg. Ga je nu echt beweren dat dat toeval is?’

‘Komaan, zeg,’ imiteert ze me. ‘Heb je nu nog altijd niet door dat je hier niet meteen Miss Populair bent? Ik wilde trouwens best bevriend met je worden, hoor. Ik vind je eigenlijk wel oké. Je nam me onder je hoede. Maar ik zag een opportuniteit en maakte er gebruik van.’

‘Maar... wat als je de job krijgt?’

‘Dat zien we dan wel weer.’

‘Ben je niet bang om door de mand te vallen? Wat als je helemaal geen goeie copywriter bent? Ik dacht trouwens dat je geen interesse had in die baan? Of was dat ook gelogen?’

‘Ik had er wel interesse in, maar ik dacht dat ik niet goed genoeg was.’

‘Dat ben je waarschijnlijk ook!’ roep ik wanhopig uit.

‘Hey, het is echt niet nodig om zo gemeen te doen!’ roept ze terug.

Iedereen kijkt naar ons. Ik zie wel wat ze doet.

Ze wil iedereen hier het idee geven dat stoute Romy gemeen is tegen die brave, stille Silke.

En het lukt haar nog ook.

Ik zie Alexa naar me kijken en traag haar hoofd schudden.

Dus ook zij denkt dat ik gemeen ben.

Ik moet dringend een andere baan zoeken.

30

Ik zet me weer achter m'n laptop, maar natuurlijk lukt het me niet om me te concentreren. Ik kan alleen maar hopen dat ik de baan intussen goed genoeg ken om die op de automatische piloot te doen, maar de kans is best groot dat ik vandaag veel fouten maak. Maar dat zijn zorgen voor later.

Met één oog hou ik het kantoor van meneer Vanseveren in het oog, en als ik hem een tijd later afscheid zie nemen van de mannen in maatpak, grijp ik mijn kans. Zodra ze uit het zicht verdwenen zijn, gris ik mijn laptop van mijn bureau en haast ik me naar zijn kantoor.

'Wat ga jij doen?' sist Silke naar me, maar ik negeer haar.

Wat kan het mij nog schelen wat zij van me denkt? Wat kan het mij nog schelen wat iemand van me denkt? Ik heb niks meer te verliezen.

En soms is dat gewoon de beste positie die je kan hebben.

'Je kan hier echt niet zomaar komen naar binnen stormen,' zegt meneer Vanseveren als ik zijn kantoor binnenloop zonder te kloppen. 'Zeker niet na je beschamende optreden van daarstraks.' 'Maar daar kom ik net voor,' zeg ik. 'Het is niet mijn optreden dat beschamend was. Het is echt waar wat ik zeg: Silke heeft mijn ideeën gestolen en die als de hare gepresenteerd. Kijk,' zeg ik, en ik open het Worddocument.

'Dat bewijst toch niks? Dat kan je zonet zelf hebben aangemaakt. Het zijn gewoon een paar zinnen.'

'Maar als je de datum van mijn document vergelijkt met de datum van Silkes document, dan zie je...'

'Dat kan je allemaal manipuleren,' zegt hij. 'Daarbij doet het er niet toe wie welke slogan heeft gemaakt. Je bent een teamplayer, toch? Zolang de klant tevreden is, dat is het enige wat telt.'

'Ik ben inderdaad een teamplayer,' zeg ik. 'Silke daarentegen... Ze deed alsof ze vrienden met me wilde worden om mijn ideeën te kunnen stelen.'

'Ik heb echt geen tijd voor jullie ruzietjes.'

'Bovendien doet het er wel toe wie wat heeft geschreven, deze

opdracht was een sollicitatie, weet u nog?’

Hij kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan.

Hij zegt het niet, maar de boodschap is duidelijk: denk je nu echt dat je nog kans maakt op deze baan?

‘Goed, als u ermee kan leven om iemand de baan te geven die ideeën moet stelen omdat ze er zelf geen kan verzinnen, dan moet u dat maar doen’, zeg ik.

‘Ik kan geen baan geven aan iemand die een scène schopt in het bijzijn van klanten.’

‘Hoe had u gereageerd in mijn plaats?’

Hij haalt zijn schouders op alsof het hem nooit zou kunnen overkomen en misschien heeft hij gelijk. Misschien was ik te naïef toen ik geloofde dat Silke vrienden wilde zijn. Misschien moet ik harder zijn in plaats van te proberen om mensen te pleasen als ik het wil maken in deze wereld. Maar als dat de voorwaarden zijn, laat het dan maar zitten. Ik wil hard werken en gaan lunchen met mijn collega’s, samenwerken als een echt team en elkaar helpen om verder te komen in plaats van elkaar te beconcurreren, misschien een paar vrienden maken om na het werk iets mee te gaan drinken of eten...

Natuurlijk kan ik deze baan niet opzeggen, want ik heb het inkomen meer dan nodig. Maar ik kan wel stilaan op zoek gaan naar een plek waar ik me beter voel.

Als ik zijn kantoor weer uit loop, voel ik me gebroken.

Er blijven me maar dingen overkomen waar ik zelf geen controle over heb, en toch ben ik voor iedereen de slechte in dit verhaal.

Ik voel de tranen in mijn ogen springen, maar gun het Silke en Joris niet om me te zien huilen, dus ga ik niet meteen terug naar mijn bureau. Ik blijf even staan en probeer met de mouw van m’n sweater mijn tranen weg te vegen. Er komen er alleen maar nieuwe in de plaats en mijn ogen worden net nog roder van al dat gewrijf.

‘Is alles oké?’ vraagt een stem achter me.

Ik draai me om. Tot mijn grote opluchting is het Abdel.

‘Goh, nee. Nu even niet, maar dat gaat vast weer voorbij’, zeg ik.

Ik draai me snel om als ik iemand onze richting uit zie komen.

Ik weet niet wie het is, maar ik weet wel dat ik geen zwakte wil tonen.

‘Kom eventjes mee naar mijn bureau’, zegt Abdel.

Op dat aanbod ga ik maar al te graag in.

Hij schenkt thee uit een heuse theepot in een glas.

‘Verse muntthee? Op het werk?’ vraag ik.

‘Waarom zou je thuis wel die moeite doen en niet op een plek waar je minstens acht uur per dag doorbrengt?’ zegt hij. Zo had ik er nog nooit over nagedacht, maar hij heeft groot gelijk.

Ik neem een slokje. Het is mierzoet. Ik schrik ervan en trek een gezicht.

Hij lacht.

‘Zo drink je verse muntthee nu eenmaal’, zegt hij. ‘Maar suiker is goed tegen de schok, dus het lijkt me wel dat je dat kan gebruiken.’

Ik neem nog een slok, en nu ik weet wat er gaat komen, vind ik het wel lekker.

‘Wil je vertellen wat er is gebeurd?’

‘Op zich wel’, zeg ik. ‘Maar ik ben bang dat het tegen me gebruikt zal worden.’

‘Ik zal alleen luisteren’, zegt Abdel, terwijl hij zich ook een glaasje uitschenkt en tegenover me gaat zitten.

Misschien ben ik nog steeds naïef, maar ik heb het gevoel dat ik deze man kan vertrouwen. Trouwens, ik wil mensen blijven vertrouwen in plaats van me ziek te laten maken door dit toxische bedrijf.

Dus vertel ik Abdel alles.

Na afloop zwijgt hij even.

‘Ik ben blij dat ik alleen werk’, zegt hij. ‘Mensen zijn weleens boos op me omdat ik iets niet opgelost krijg, of ze zijn overdreven vriendelijk, zodat ik hen altijd snel zou helpen. Maar het gaat altijd om hen, nooit om mij. Snap je?’

Ik knik.

En meteen voel ik me schuldig, want hier zit ik ook over mezelf te zeuren.

‘Het spijt me’, zeg ik. ‘Ik praat maar over mijn drama en weet niks over jou.’

‘Nee’, zegt hij. ‘Daar gaat het niet om. Jij zit hier en praat tegen me, van mens tot mens. De meeste werknemers merken me niet eens op. Of weten m’n naam niet.’

‘Ik weet hoe je je voelt. Niemand hier moet me’, zeg ik.
‘Hey, dat is niet waar. Ik heb je graag. Wacht, ik heb een goed idee’, zegt hij. ‘Wat als ik nu eens tegen je chef zeg dat ik je laptop nodig heb voor onderhoud en de reservelaptop al uitgeleend is? Dan kan jij lekker wat vroeger naar huis.’
‘Ik weet niet of dat gaat werken’, zeg ik.
‘Dan gaan we samen, kom’, zegt hij.
Ik voel me veel sterker met Abdel naast me. Maar wie voelt er zich nu niet sterker met iemand aan zijn zijde?
Samen lopen we naar het bureau van Tiny.
‘Ik heb Romy’s computer nodig voor onderhoud’, zegt Abdel.
‘Morgenvroeg is hij klaar, maar vandaag zal ze niet meer kunnen werken.’
‘Kan je haar geen andere laptop geven?’
‘Die heb ik allemaal al uitgeleend aan mensen van andere teams met wier computer ik ook bezig ben.’
‘Alleen Romy’s computer?’
‘De rest volgt ook nog’, zegt hij. ‘Het is een belangrijke update.’
Tiny haalt haar schouders op.
‘Dan ga je maar wat vroeger naar huis. Misschien kan je morgen vroeger beginnen?’
‘U weet toch dat als een werknemer technisch werkloos is, die uren nog steeds tellen als werkuren?’ zegt Abdel zonder verpinken tegen Tiny. ‘Tenzij u de overuren betaalt, mag u niet eisen dat Romy die inhaalt.’
Tiny kijkt hem aan, opent haar mond en sluit die weer.
‘Ik geef wel wat door aan Joris en Silke’, zegt ze dan.
Yes, toch nog een kleine triomf!

31

Maar echt triomfantelijk voel ik me niet als ik om iets na halfvier op straat sta. Normaal gezien zou ik dolblij zijn met wat extra vrije uurtjes, maar nu voelt het alleen maar als meer tijd om te piekeren en mezelf gek te maken.

Ik overweeg om te gaan shoppen, maar ik wil zuinig blijven leven, zeker nu ik mijn baan niet zeker ben. Wat als ik zo'n slechte indruk heb gemaakt dat ze me willen ontslaan? Ik zou kunnen gaan windowshoppen, maar eerlijk? Zoveel karakter heb ik niet. Ik heb al lang geen nieuwe kleren meer gekocht en de verleiding zou wel heel erg groot zijn.

Ik overweeg een paar hippe koffiebars, maar heb geen zin om vijf euro te betalen voor een latte, dus stap ik uiteindelijk een bruine kroeg binnen.

Ik had verwacht om vier oude mannen aan de toog en verder een leeg café aan te treffen, maar het tegendeel is waar. Het is er best druk en er zitten vooral twintigers en dertigers. Er staan twee flipperkasten en er speelt jaren-negentigmuziek. Ik bestel een witte wijn aan de toog en ga dan op zoek naar een tafeltje. Er is er geen meer vrij. Ik probeer me net wat tegen de hoek van de toog aan te vlijen wanneer ik haar zie zitten aan een van de tafeltjes: Elodie.

Ik weet zeker dat ze me nog niet heeft gezien, want ze staart in haar cola. Misschien wacht ze op iemand, maar ik zie haar niet opkijken wanneer er iemand binnenkomt, dus ik heb het gevoel dat ze hier alleen is.

De kans is groot dat ik de laatste persoon ben die ze wil zien, maar toch wil ik weten of ze oké is.

'Hey', zeg ik als ik op de stoel tegenover haar ga zitten.

Ze schrikt.

'Hoe heb jij me gevonden?'

'Per ongeluk', zeg ik. 'Ik zou niet weten waar ik moest beginnen.'

We hebben je wel proberen te bellen en appen.'

'Dat heb ik gezien.'

'Waarom reageerde je niet? Waar woon je nu?'

'Daar kan ik met jou niet over praten.'

‘Waarom dan niet? Het spijt me dat we je gepest hebben. Echt waar, dat meen ik. Maar we wilden je alleen een lesje leren over rekening houden met andere mensen. Of dat is toch wat ik wilde... Maar het is duidelijk slecht overgekomen, en dat was niet de bedoeling. En als ik er nu aan terugdenk, schaam ik me ook echt. Het was erg kinderachtig en ik had beter moeten weten, zeker omdat ik zelf gepest word op het werk.’

‘Mooie speech, Romy, maar niet alles draait om jou.’

‘Maar... dat bedoel ik ook niet, ik verontschuldig me alleen maar’, zeg ik. ‘Waarom is het altijd zo moeilijk om met Elodie te praten?’

‘Jij hebt ook niks om je voor te verontschuldigen. Ik ben heus niet weggegaan door jouw “grappen”’, zegt ze. Ze maakt zelfs aanhalingstekens in de lucht met haar vingers. ‘Denk je nu echt dat ik daarvoor zou weggaan?’

Ze staat op zonder haar cola op te drinken en loopt naar buiten. Ik probeer nog achter haar aan te gaan, maar de doorgang wordt versperd door een paar mensen die darts aan het spelen zijn. Ook al wil ik weten wat er met Elodie aan de hand is, een darts-pijltje in mijn gezicht krijgen heb ik er niet voor over.

Dus blijf ik even zitten en drink ik mijn wijntje op.

Ik kijk naar de mensen die flipperen op een flipperkast van Indiana Jones en vraag me af of die vintage of retro is. Toen ik student was, bracht ik heel veel tijd door in cafés als deze, en ik mis die periode. Ik dacht dat ik veel zorgen en stress had omdat ik ervoor moest zorgen dat ik slaagde, maar ik besef nu pas wat voor luxe dat was. Ik had een dak boven mijn hoofd en eten, en ik was niet bang om een van beide of allebei kwijt te raken.

‘Ik ben Elodie tegengekomen’, zeg ik als ik binnenkom en mijn boodschappentas neerplof op de keukentafel.

‘Is dat het belangrijkste wat er vandaag gebeurd is?’ vraagt Alexa met opgetrokken wenkbrauw. Zij weet natuurlijk alles van het drama op het werk.

‘Nee’, zeg ik. ‘Maar het is wat er zonet is gebeurd en hetgeen wat jullie het meest aanbelangt.’

‘En wat zei ze?’ vraagt Maxim, die zichzelf een glas wijn uit-schenkt.

Ik haal mijn schouders op.

‘Niet veel. Ze wilde er niet over praten. Ze zei dat het niet door mijn gepest kwam dat ze weg was, maar dat vind ik moeilijk te geloven. Wat zou er anders zijn? En dan net op dat moment? Ze zei dat niet alles om mij draaide.’

‘Dat is waar’, zegt Alexa. ‘Oh, jezus, ik maakte maar een grapje’, zegt ze als ze mijn gezicht ziet. ‘Je kent Elodie toch? Die speelt graag spelletjes en brengt je graag in de war. Laat je toch niet meeslepen. En als het niet door jou komt dat ze is weggelopen, wees dan gewoon blij. Vertel liever hoe het op het werk is afgelopen.’

Alexa heeft duidelijk geen zin in dit onderwerp. Ze wil nooit over Elodie praten.

‘Is er dan iets gebeurd?’ vraagt Maxim geïnteresseerd.

‘Ja, Romy heeft voor entertainment gezorgd vandaag.’

Ik rol met m’n ogen. Hoe kan ze dat nu entertainment noemen? Dit is mijn leven.

Maar ik reageer niet en vertel Maxim wat er is gebeurd.

‘Is dat wat het was? We vroegen het ons allemaal af!’ zegt Alexa enthousiast.

‘Blij dat jullie genoten hebben van de show’, snauw ik. ‘Ik zal volgende keer popcorn voor jullie meebrengen.’

‘Wat een trut’, zegt Maxim.

‘Die Silke, wie had dat gedacht? Wie had eender wat over haar gedacht? Ze heeft dus tóch een persoonlijkheid’, zegt Alexa, die nog altijd aan het smullen is van mijn miserie.

‘Dus jij gelooft me?’ zeg ik. ‘Want meneer Vanseveren wilde niet naar me luisteren, en natuurlijk kiest iedereen de kant van Silke.’ ‘Waarom zou ik je niet geloven? Jij bent veel te braaf om te liegen.’ Het is een compliment, maar uit haar mond klinkt het als een belediging.

‘Kan je dat dan ook tegen je collega’s zeggen? Ik ben het echt beu om uitgespuwd te worden terwijl ik niets verkeerd doe. Hoe dan ook, ik ga op zoek naar een andere baan. Dit kan maar op twee manieren eindigen: ik word ontslagen of ik zit voor altijd tussen mensen die me daar niet moeten.’ Geen van beide opties is echt aantrekkelijk.

32

‘Ik zou het jammer vinden als je weggaat’, zegt Alexa.

Ze zegt het langs haar neus weg, zonder te lachen, dus ik weet niet of ze het als grap bedoelt.

‘Natuurlijk niet’, zeg ik. ‘We hebben niet eens contact met elkaar op het werk.’

‘Nee, maar je zorgt wel voor een goeie show’, zegt ze.

Ik rol nog een keer met mijn ogen. Ik weet dat Alexa niet de slechte persoon is die ze graag pretendeert te zijn (al denk ik ook wel dat ze als ze naar Disneyfilms kijkt, de kant van de boze heks kiest), maar het is niet fijn hoe lacherig ze altijd doet over mij en mijn leven.

‘Hoe dan ook, als Elodie niet terugkomt, moeten we haar kamer maar snel verhuren.’

‘Méén je dat nu?’ zeg ik geschokt. ‘Is dat het eerste waar je aan denkt?’

‘Sorry, hoor,’ zegt ze, ‘maar ga jij Elodies huur volgende maand betalen? Het contract staat op mijn naam en ik moet elke maand zorgen dat alles betaald wordt. Denk je dat dat makkelijk is? Telkens als er iemand niet of te laat betaalt, moet ik voorschieten uit mijn eigen zak. Da’s een hoop stress op mijn schouders, hoor!’

‘Nee, dat snap ik, sorry’, mompel ik. ‘Maar wat als Elodie toch wil terugkomen?’

‘Ik heb haar gebeld en geappt, jij hebt haar gesproken. Ze heeft haar keuze gemaakt.’

‘En haar meubels dan?’

‘Ja, dat weet ik nog niet goed. Gemeubeld verhuren is moeilijk, want ze zijn natuurlijk van haar en ze kan ze elk moment komen ophalen. Maar ze ergens opslaan is echt onbetaalbaar. Tenzij jij iemand kent?’

‘Tja, mijn ouders hebben wel plaats, maar dat is ver, natuurlijk. Het is zowat anderhalf uur rijden. En dan moet ik Jelle nog om hulp vragen. Voor ons wilde hij dat wel doen, maar voor iemand die hij niet kent? Ik betwijfel het.’

‘Eigenlijk moet Elodie huur betalen zolang haar meubels hier staan’, zegt Sammy, die net binnen is gekomen en zijn rugzak aan

de achterkant van een van de eetkamerstoelen hangt.

‘Ja, maar we kunnen haar toch niet dwingen? Als ze niet betaalt, staan we machteloos.’

‘Hoezo? Ze heeft toch een contract? We kunnen toch naar de politie of zo?’

‘Weet jij hoeveel tijd en vooral geld het kost voor we eventueel geld terugkrijgen? Zo lang kan ik echt niet overbruggen. Ik weet niet wat ik moet doen, jongens’, zegt ze. ‘Ik ben wanhopig. Om te overleven zou ik eigenlijk haar huurbedrag aan jullie moeten doorrekenen, maar dat kan ik niet maken.’

Alexa laat haar hoofd in haar handen zakken.

Dit is een van de eerste keren dat ik haar kwetsbaar zie.

‘Misschien... kunnen we toch een beetje bijdragen?’ stelt Maxim voorzichtig voor, snel naar Sammy en mij kijkend.

‘Nou ja,’ zeg ik, ‘het kan natuurlijk niet dat Alexa daar alleen voor moet opdraaien. Misschien kan het wel voor één maand’, zeg ik. ‘Maar veel overschot heb ik niet, dus...’

‘Als we wat vaker zelf koken,’ zegt Maxim. ‘En minder bestellen.’ Eigenlijk doe ik dat nu al, maar vooral omdat ik een beetje probeer te sparen. Ik heb dus wel wat reserve, maar het breekt mijn hart dat ik dat nu voor een stuk moet uitgeven voor de huur van iemand anders. Aan de andere kant vind ik ook dat Alexa al veel verantwoordelijkheid draagt. Dankzij haar kunnen we hier wonen, dus kunnen we ook niet gewoon onze schouders ophalen en zeggen dat het haar probleem is.

‘Ik zal ook helpen,’ zegt Sammy. ‘Voor één keer, daarna moet er een oplossing zijn.’

‘Ik dan ook maar, zeker?’ zegt Elias met een zucht vanuit de zetel. We nemen allemaal onze telefoon en schrijven ons deel van het bedrag over naar Alexa’s rekening. Hoewel ik weet dat ik het juiste doe, blijf ik toch met een wrang gevoel achter.

‘Hey,’ zeg ik als ik ’s avonds gedoucht en met nog natte haren naast Sammy in de zetel ga zitten. Oh zo stom dat er iemand in dit huis is tot wie ik me aangetrokken voel, want ik zou zo graag in mijn pyjama onder een dekentje kruipen. Maar ik wil natuurlijk dat hij me op m’n best ziet, ook al weet ik dat ik nooit iets met

hem kan beginnen. Misschien wonen we ooit wel allebei op een apart adres... Hoe dan ook ben ik al trots dat ik niet heb toegegeven aan m'n drang om me opnieuw te schminken na het douchen. 'Hey', antwoordt hij. 'Babbelen of kijken?'

'Allebei een beetje, misschien? Of ben je te moe en wil je liever zonder nadenken kijken naar programma's waarin mensen moeten raden of iets cake is of niet?'

'Of iets cake is of niet? Hoe bedoel je? Hoe kan je nou niet weten of iets cake is of niet?'

'Oh, Sammy, er gaat straks een compleet nieuwe wereld voor je open', zeg ik met een grijns.

'Maar wat vind jij nu van heel het Elodie-gedoe?' vraagt hij terwijl hij zijn bovenlichaam naar me toe draait en zijn elleboog op de leuning van de zetel legt. Het is een houding die 'je hebt m'n volledige aandacht' schreeuwt, en ik word er een beetje ongemakkelijk van.

'Ik weet het niet goed. Ik heb het gevoel dat er nog iets anders gebeurd is waardoor ze is weggelopen, maar ik kan me niet voorstellen wat dat dan zou kunnen zijn. Ik bedoel: de sfeer is toch goed in huis? Iedereen schiet toch relatief goed met elkaar op?'

Sammy knikt. 'Dat gevoel heb ik wel. Maar je kent Elodie. Zij maakt graag een statement. Ik kan me best voorstellen dat ze dit doet om te tonen hoe moeilijk we het redden zonder haar.'

'Misschien', zeg ik. 'Maar gisteren... ach ja, ik heb het me vast ingebeeld.'

'Wat dan?' vraagt Sammy.

'Ze leek wel... ik zal niet zeggen "bang", maar toch op haar hoede. Alsof ze wel iets wilde zeggen, maar het niet kon.'

'Oké, dat klinkt best wel alsof we in een maffiafilm zitten', zegt hij.

'Nee, je hebt gelijk. Ik wist dat ik het niet had moeten zeggen. Laat maar zitten', zeg ik.

'Nee, zo bedoelde ik het niet', zegt hij. 'Ik geloof echt wel dat het zo voelde voor je. Ik bedoel alleen maar dat Elodie nogal een dramaqueen kan zijn en dat ze vrij goed is in mensen manipuleren. Ze krijgt ook nogal veel aandacht.'

Normaal gezien ga ik steigeren als ik een man een vrouw als een 'dramaqueen' hoor bestempelen, maar in het geval van Elodie kan ik het er alleen maar mee eens zijn.

‘Ik hoop dat we haar nog eens tegenkomen,’ zegt Sammy. ‘Ik wil wel graag weten wat er aan de hand is.’

‘Ik zal dit weekend of deze week na het werk nog eens naar dat café gaan,’ zeg ik. ‘Misschien kom ik haar daar weer tegen. Ik ben bezorgd over haar.’

‘Ik vind het ongelofelijk dat jij zoveel om anderen blijft geven terwijl je niet altijd evenveel terugkrijgt. Op jewerk, bijvoorbeeld.’
‘Maar om die mensen geef ik niet meer. Behalve Abdel dan. Voor hem heb ik nog een cadeautje gekocht.’

‘Wie is Abdel?’

‘De man van IT die me meerdere keren gered heeft,’ zeg ik. ‘Hij drinkt graag muntthee op het werk, maar omdat hij die uit waterglazen dronk, heb ik mooie, kleinere glaasjes met een goudkleurig randje gekocht.’

‘Dus hij is een IT’er, hij repareert je laptop en jij geeft hem daarvoor een chic cadeau?’ vraagt Sammy verbaasd. ‘Je weet toch dat dat gewoon zijn job is?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Hij geeft me thee en een luisterend oor, en op Vanessa na was hij de enige persoon die ooit lief voor me was. Het is bovendien geen chic cadeau, de glaasjes komen uit een goedkope keten. Maar dat maakt niet uit, toch? Als ze mooi zijn, zijn ze mooi.’

‘Die man zal al heel blij zijn dat iemand een cadeau geeft gewoon omdat hij zijn werk heeft gedaan,’ zegt Sammy. ‘Maar het is lief van je. Je bent een goed mens.’

Hij kijkt me aan met die mooie donkere ogen van hem. Onwillekeurig kijk ik naar zijn lippen. Ze zijn zo vol en glanzend, en ze zien eruit alsof ze heerlijk smaken. Ik kijk weer naar zijn ogen en zie dat hij nu naar mijn lippen kijkt. Wil hij me ook kussen?

‘Ik heb zo’n zin...’ zegt hij.

Ik slik.

Ik wil ‘ik ook’ zeggen, maar er komt alleen een vage kreun over m’n lippen.

‘... in cake,’ zegt hij, en hij neemt de afstandsbediening. ‘Waar vind ik dat programma?’

Oké, ik heb échte cake nodig nu.

Als ik na een paar afleveringen van *Is It Cake?* naar mijn slaapkamer ga, hoor ik gegiechel in Maxims kamer. Ik wist niet eens dat

hij uitgegaan was. Het is best jammer dat ik dacht dat samenwonen Maxim en mij nog dichter bij elkaar zou brengen. Het heeft eerder het omgekeerde effect: omdat we toch in één huis wonen en elkaar kunnen zien wanneer we willen, doen we geen moeite meer om elkaar te zien. We passeren elkaar in de gang en in de keuken, dat is het zowat.

Ik moet er dringend iets aan doen.

33

De volgende morgen vallen alle gesprekken stil als ik aankom op het werk. Niets wat ik niet gewoon ben, natuurlijk, maar vandaag lijkt het extra intens. Ik haal de glaasjes voor Abdel uit mijn rugzak en zet hem daarna neer naast mijn bureau.

Met het cadeautje, dat ik niet heb ingepakt maar wel in een papieren tasje heb gedaan, loop ik naar zijn kantoor.

De deur staat op een kier, dus klop ik er even kort op voor de vorm, maar daarna loop ik meteen naar binnen.

‘Hey’, zegt hij. ‘Ik hoopte al dat je zou komen.’

‘Nou ja, ik moest wel’, zeg ik lachend. ‘Je hebt mijn laptop.’

‘Dat is waar’, zegt hij met een glimlach.

‘Ik heb ook iets voor jou’, zeg ik, en ik geef hem het tasje.

Hij opent het en kijkt verbaasd.

‘Theeglaasjes. Voor jou. Ik zag dat je de waterglazen van het werk gebruikt en ik dacht dat je dit misschien gezelliger zou vinden.’

Hij kijkt nog eens naar de glaasjes, haalt ze uit het tasje, maar zegt niets.

‘Als je ze niet mooi vindt, hoef je ze niet te gebruiken hoor’, zeg ik maar snel, omdat ik niet weet wat ik moet maken van zijn gebrek aan een reactie.

Hij kucht. Zie ik daar natte oogjes?

‘Ze zijn heel mooi. Ze lijken een beetje op de glaasjes die mijn moeder heeft’, zegt hij. ‘Ik had er zelfs ooit nog aan gedacht om er te kopen, maar het leek me de moeite niet, zo alleen voor mezelf.’

‘Het is altijd de moeite om iets alleen voor jezelf te doen. Jij bent nog altijd de belangrijkste persoon in je eigen leven.’

‘Het is heel aardig van je. Maar waarom?’

‘Omdat jij de enige bent die om me geeft in dit bedrijf.’

‘Nu ben ik extra blij dat ik heb gedaan wat ik heb gedaan’, zegt hij.

‘Wat heb je dan gedaan?’ vraag ik geïntrigeerd.

‘Dus je weet dat je chef het vreemd vond dat ik alleen een update moest doen op jouw laptop?’

‘Ja’, zeg ik. Uiteraard weet ik dat nog.

‘Dus heb ik daarna ook die van je collega Silke gevraagd.’

‘Oké’, zeg ik.

‘En ik heb naar de data van jullie documenten gekeken, en er bestaat geen enkele twijfel over dat jij je document als eerste had aangemaakt.’

‘Wow’, zeg ik. ‘Dank je. Maar is dat genoeg qua bewijs?’

‘Nergens anders op haar computer staat een document waarin ze gewerkt heeft, het document heeft ook geen geschiedenis. Ze heeft er één aangemaakt en daar stonden meteen, van de eerste keer, alle slogans in.’

‘Oké, maar ze kan ze op haar telefoon gemaakt hebben. Of haar laptop thuis.’

‘Dat kan, maar ik heb net zo goed bewijs dat jij die slogans al veel eerder wél op je computer had staan. Laten we naar meneer Vanseveren gaan.’

‘Ik ben je echt superdankbaar, maar het lijkt me niet verstandig’, zeg ik. ‘Als ik me nu niet gedeisd hou, gaat hij me vast ontslaan.’

‘Maar je moet toch opkomen voor je rechten? En voor de waarheid?’ zegt Abdel. ‘Ik ga met je mee.’

‘Ik kan m’n job niet verliezen’, zeg ik. ‘Het spijt me. Mag ik mijn laptop?’

‘Nee’, zegt Abdel, en hij neemt mijn laptop en nog een andere en rent zijn kantoor uit, me verbijsterd achterlatend.

Ik zie hem in de richting van het kantoor van meneer Vanseveren lopen.

‘Abdel, stop!’ roep ik nog, wat me natuurlijk weer een hoop geïnteresseerde blikken oplevert.

Ik loop hem achterna en ga na hem het kantoor van meneer Vanseveren binnen, die al met een geïrriteerde blik staat te luisteren naar Abdel.

‘Het spijt me meneer, dit was niet mijn idee’, hijg ik en ik neem Abdel bij zijn arm, in een poging om hem mee naar buiten te krijgen.

‘Nee, het was mijn idee’, zegt Abdel. ‘Romy wilde niet dat ik naar hier kwam, maar uit de computergegevens blijkt duidelijk dat Romy de opdracht heeft gemaakt en dat Silke die gekopieerd heeft.’

‘Zoals ik gisteren al tegen Romy zei: dat bewijst niets. Dat bewijst alleen wanneer de documenten aangemaakt zijn.’

‘Zie je wel?’ zeg ik tegen Abdel. ‘Dit heeft geen zin.’

Ik wil een nieuwe poging doen om hem naar buiten te trekken, maar er net op dat moment wordt er op de deur geklopt.

‘Ja, kom er ook maar bij,’ zegt meneer Vanseveren sarcastisch.

Tot mijn grote verbazing komt Alexa naar binnen gewandeld.

‘Wat doe jij hier?’ zegt Alexa.

‘Het is waar,’ zegt Alexa tegen meneer Vanseveren ‘Ik heb Silke en Romy gisteren ruzie horen maken en Silke gaf duidelijk toe dat ze de slogans van Romy had gestolen.’

‘Oh,’ zegt meneer Vanseveren. ‘En dat weet je zeker?’

‘Dat weet ik heel zeker. Niet alleen heb ik Romy aan die slogans zien werken, ik heb Silke het ook duidelijk horen toegeven. Ze was er zelfs trots op. Er is geen enkele twijfel,’ zegt Alexa.

‘Nou, in dat geval...’

Hij doet de deur van zijn kantoor open en zegt iets tegen de secretaresse.

Ik ben blij dat ik eindelijk gehoord word, uiteraard, maar het steekt ook wel dat hij Alexa meteen gelooft, en Abdel en mij niet.

‘Dank je,’ is het enige wat ik zeg tegen Alexa. Ik weet zeker dat ze niet écht heeft gehoord dat Silke toegaf dat zij mijn slogans had gestolen, want ze zat aan de andere kant van het kantoor en Silke was heus niet zo dom om het voor iedereen hoorbaar te zeggen.

Ze liegt dus voor mij omdat ze me gelooft. En hoewel het een beetje fout is, ben ik haar ook gewoon oneindig dankbaar.

Nadat we even in awkward stilte hebben staan wachten, komt Silke het kantoor binnen. Ze heeft een stralende glimlach op haar gezicht, die meteen verdwijnt als ze ons ziet staan. Ze dacht ongetwijfeld dat ze naar hier geroepen was omdat ze te horen zou krijgen dat ze baan had. En nu beseft ze dat dat niet het geval is.

‘Wij hebben bewijs dat jij de slogans van Romy hebt gekopieerd,’ zegt meneer Vanseveren. ‘Wat is jouw reactie daarop?’

‘Er kan geen bewijs zijn, want ik heb ze niet gestolen,’ zegt Silke.

‘Jawel, de documenten op jullie computers bewijzen dat,’ zegt Abdel.

‘Dat bewijst niets, ik heb thuis ook een laptop. Ik heb ze daarop gemaakt.’

‘Breng die dan binnen, als dat waar is.’

‘Die laptop is privé. En is het zelfs wel legaal dat jij in mijn werk-laptop zit te snuisteren?’

‘Natuurlijk’, zegt Abdel boos. ‘Ik mag je mails niet lezen en dat heb ik ook niet gedaan, maar deze laptop is van het werk en je hebt een contract ondertekend dat je hem alleen voor werk zou gebruiken toen je hem kreeg. Alles wat erop staat is dus eigendom van het bedrijf.’

Silke kijkt boos, maar zegt niets. Wat kan ze ook zeggen?

‘Je kan in elk geval niets bewijzen.’

‘Jij ook niet’, zeg ik terug. ‘Je wil niet bewijzen dat je de slogans eerder had gemaakt, wat er duidelijk op wijst dat je liegt. Anders zou je die privé-laptop vast met veel plezier en leedvermaak meebrengen.’

‘Ik hoef me niet te verdedigen’, zegt Silke. ‘Dat jij jezelf gisteren voor schut hebt gezet, is je eigen probleem.’

‘Ik heb je gisteren gehoord. Ik heb gehoord dat Romy na de meeting kwaad op je was en dat je toegaf dat jij haar slogans had gestolen. Je was er zelfs trots op’, komt Alexa nu tussenbeide.

‘Waarom verdedig jij haar? Ik dacht dat je haar niet kon uitstaan?’ zegt Silke.

‘Wat ik niet kan uitstaan, zijn mensen die liegen om hogerop te komen.’

‘Jij bent degene die liegt, je hebt me niet gehoord, je zat aan je bureau.’

‘Dus ik heb je niet gehoord omdat ik aan mijn bureau zat en niet omdat je het niet gezegd hebt?’ zegt Alexa. ‘Interessant.’

‘Luister’, zegt meneer Vanseveren. ‘Ik heb genoeg gehoord om te twifelen, maar geen van beiden heeft sluitend bewijs. Er zit maar één ding op: jullie moeten allebei een nieuwe proef doen.’

‘Wil dat zeggen dat ik nog kans maak op de baan?’ vraag ik hees.

‘Wil dat zeggen dat Joris de baan niet heeft?’ vraagt Silke. Het is exact de vraag die ik zelf niet durfde te stellen, maar waarop ik uiteraard heel erg graag het antwoord wil weten.

‘Het betekent in elk geval dat de klant voor een slogan heeft gekozen die van een van jullie is’, zegt meneer Vanseveren. ‘Hoe dan ook: deze keer zorgen we dat er niet vals gespeeld kan worden. Jullie krijgen morgen een halve dag de tijd om een slogan te bedenken. Jullie werken allebei apart in een kantoor. Er zal heel de tijd iemand aanwezig zijn om jullie in het oog te houden. Jullie gaan zelfs niet alleen naar het toilet. Afsgesproken?’

Ik knik.

'Ja, heel graag, dank je!' zeg ik.

'Dat zal dan wel,' zegt Silke.

Nu klinkt ze alweer een pak minder zeker van haar stuk.

Ik daarentegen, heb het gevoel alsof ik heel de wereld aankan.

34

‘Dank je, dank je, dank je’, zing ik tegen Alexa als we het kantoor van meneer Vanseveren weer verlaten.

‘Ja, ’t is al goed’, zegt ze. Ze klinkt stuurs, maar ik zie dat ze een glimlach moet onderdrukken. ‘Ik deed het heus niet voor jou, maar wel voor het bedrijf.’

‘Maakt niet uit, het is het resultaat dat telt’, zeg ik.

‘Ik wil wel... dat wat Silke zei...’ zegt Alexa een beetje hikkelig.

‘Ja?’ zeg ik.

‘Over dat niet kunnen uitstaan... Dat was in het begin, toen ik je nog niet kende. Ik hoop dat je dat weet.’

‘Dat weet ik’, zeg ik, al ben ik toch blij dat ze het uitspreekt. ‘Nu vind je me leuk, natuurlijk’, zeg ik met een grijns.

‘Nu moet je ook niet gaan overdrijven.’

‘Jij ook bedankt, Abdel. En sorry dat ik aan je twijfelde. Ik ben blij dat je niet naar mij geluisterd hebt en toch naar meneer Vanseveren bent gegaan. Ook dankzij jou maak ik toch nog kans op de job.’

‘Goede dingen overkomen goede mensen’, zegt hij.

‘Ik weet niet of dat helemaal waar is, maar ik hoop in dit geval van wel’, zeg ik.

Als ik weer naar mijn bureau ga, staan Silke en Tiny geanimeerd te praten. Als ik dicht genoeg ben om hen te verstaan, zwijgen ze abrupt en wendt Tiny zich tot mij.

‘Gisteren heb je nauwelijks gewerkt en morgen werk je weer een halve dag niet’, zegt ze tegen me. ‘Veel hulp heb ik niet aan jou.’

‘Hopelijk ben je binnenkort van me verlost’, zeg ik met een stralende glimlach, want zelfs Tiny kan m’n humeur vandaag niet meer verpesten.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Joris.

‘Dat zou je wel willen weten, hè?’ zeg ik. Daarna zwijg ik en begin ik te werken.

‘Vertel het nou gewoon’, dringt hij aan.

‘Sorry, als je iets wil weten, zal je het aan de chef moeten vragen.’

‘Silke? Wat is er aan de hand?’ vraagt hij aan haar als ze weer is gaan zitten.

‘Niks’, zegt ze met een gezicht als een donderwolk.
Ze weet nu al dat ze dit spelletje verloren heeft.

Na het werk ben ik nog veel te opgefokt om naar huis te gaan, dus besluit ik nog een keertje naar het café te gaan waar ik Elodie laatst zag. Ze is er niet, maar er is een tafeltje vrij, dus ik besluit om toch een wijntje te bestellen en even te gaan zitten. Ik woon graag in de cohousing, maar af en toe wil ik liever eventjes alleen zijn. En hoewel het hier veel drukker is dan in het huis, voel ik me hier toch rustiger omdat hier niemand met me wil praten. Ik neem kleine slokjes en kijk rond terwijl het drankje me vanbinnen verwarmt en me een beetje kalmeert.

Mijn leven was tot voor kort best wel saai, en nu lijkt elke dag even spannend. Gisteren dacht ik dat het dé dag was waarop mijn leven zou veranderen, vanmorgen dacht ik nog dat ik mijn baan zou kunnen kwijtraken, en nu is morgen weer de dag waarop mijn leven zou kunnen veranderen. En dan is er nog het drama met Elodie...

Maar hoe lang en hoopvol ik ook naar de deur staar, ze komt niet naar binnen. Een kwartier later sta ik weer op straat en zit er niet veel anders op dan naar de supermarkt en daarna naar huis te gaan.

Ik ben helemaal alleen in de leefruimte terwijl ik het eten maak en besef hoe ironisch het is dat ik het huis voor mezelf gehad zou hebben terwijl ik op café zat om de drukte te ontlopen. Ik geniet van de rust en stilte, maar wanneer het eten klaar is, besluit ik toch om te checken of Maxim thuis is. Misschien is dit wel een goed moment om eindelijk nog eens bij te praten.

Ik ga naar boven en klop op zijn deur. Als hij niet reageert, klop ik nogmaals, deze keer een beetje luider. Dat hij niet antwoordt, betekent natuurlijk niet dat hij er niet is. Ik weet dat hij vaak tv-kijkt of muziek luistert met noise-cancelling headphones op. Maxim en ik hebben niet echt geheimen voor elkaar en kennen elkaar door en door, dus ik weet zeker dat hij het niet erg vindt als ik de deur even open om te kijken of hij er is.

Maar zodra ik dat doe, kan ik mijn ogen niet geloven.

Maxim ligt in bed te slapen.

En naast hem ligt Alexa, die boos naar me kijkt.

Snel sluit ik de deur weer, maar meteen besef ik dat dat een zinloze actie is. Alexa heeft me natuurlijk gezien. Ik kan dus niet meer doen alsof er niets aan de hand is.

Stomme, stomme Maxim. We hadden één afspraak en hij kon er zich nog geen maand aan houden.

Ik wil naar beneden sluipen om m'n eten te gaan halen en vervolgens naar mijn kamer te vluchten, maar de deur gaat open en Alexa komt naar buiten in haar jeans en met haar trui binnenste-buiten aan.

'Waarom kom jij zomaar binnenvallen in Maxims kamer?' fluistert ze.

'Oh, nu ben ik degene die iets fout heeft gedaan?'

'Dat zeg ik toch niet?'

'Ik heb geklopt, maar niemand antwoordde. Waarom antwoordde je niet?'

'Omdat je mijn stem zou herkennen, natuurlijk!' zegt Alexa, nu luider. 'Ik dacht dat je weg zou gaan, niet dat je binnen zou komen. Je kan toch niet zomaar iemands kamer binnengaan als die er niet is?'

'Maxim en ik hebben nu eenmaal dat soort relatie,' zeg ik. Het is een woord dat plots heel geladen klinkt bij het idee dat zij tweeën misschien een relatie hebben. 'Bovendien dacht ik dat hij zijn hoofdtelefoon droeg. Ik had gekookt voor ons.'

'Oh, lekker!' zegt Alexa.

'Er is niet genoeg voor jou,' snauw ik, en ik storm naar beneden. Ik ben heel agressief het eten over twee diepe borden aan het verdelen als Maxim naar beneden komt. Hij ziet er nog aantrekkelijker uit in alleen z'n pyjamabroek en met z'n slaapoogjes en zijn haar in de war. Natuurlijk snap ik dat Alexa hem niet kon weerstaan. Het is dan ook vooral Maxim op wie ik woest ben. 'Is dat voor mij?' vraagt hij terwijl hij hoopvol naar het tweede bord kijkt.

'Nee, dat is voor mij, voor morgen,' zeg ik, en met een klap zet ik er een ander bord overheen.

Met het andere bord en een vork en mes in mijn handen loop ik naar de eettafel, al heb ik allang geen eetlust meer.

'We hadden een afspraak, Maxim!' zeg ik boos als hij tegenover me komt zitten.

‘Nou, jij had me een opdracht gegeven. Dat is iets anders dan een afspraak maken.’

‘En jij had toegestemd.’

‘Ik had nooit gedacht dat hier mooie vrouwen zouden wonen,’ zegt hij.

‘Maxim, dat méén je niet!’ zeg ik. ‘En wat als je er genoeg van hebt? Alexa laat heus niet over zich heen lopen, hoor.’

‘En wat als zij mij nu eens beu wordt en mijn hart breekt?’

‘Jij hebt zelfs geen hart,’ zeg ik.

‘Ouch,’ zegt hij.

‘Luister,’ zeg ik. ‘Ik woon hier graag. Als jij en je lief ruzie hebben en jij buitengesmeten wordt, dan volg ik je niet.’

‘Ik dacht dat wij beste vrienden waren,’ zegt hij.

‘Wel, ik kan n et hetzelfde zeggen. We hebben het hier zo goed, en toch zet jij weer eens alles op het spel. Sorry, maar ik ga niet opdraaien voor jouw foute keuzes.’

‘Dat is dan duidelijk,’ zegt hij. ‘Aangezien ik niets te eten heb, neem ik Alexa mee uit eten. Tot later.’

Ik kijk hem aan, maar zeg niets en eet gewoon verder.

Er valt ook niets meer te zeggen.

Zodra ik de voordeur dicht hoor slaan, laat ik mijn vork vallen en begin ik te huilen.

Ik schrik als ik een hand op mijn schouder voel.

‘Wat is er aan de hand?’ hoor ik Sammy’s stem vragen.

‘Maxim,’ zeg ik snotterend.

‘Maxim? Is er iets met hem gebeurd? Is hij ok e?’

‘Hij is veel te ok e,’ zeg ik.

‘Ik weet niet wat dat betekent,’ zegt Sammy, die de stoel naast me naar achteren trekt en erop gaat zitten.

‘Ik heb Maxim net betrap met Alexa,’ zeg ik.

‘Wat?’ vraagt hij geschokt. ‘Weet je dat zeker?’

‘Wel, ze lagen samen naakt in bed, dus ik heb niet echt veel twijfels.’

‘Nou ja, dat is best schokkend,’ zegt hij. ‘Maar... waarom maakt dat jou aan het huilen? Heb je gevoelens voor Maxim?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Natuurlijk niet. Maar we hebben er ruzie over gehad en nu is hij boos op mij, terwijl ik vind dat hij daar geen recht toe heeft. En ik ben natuurlijk ook boos op hem, en Alexa is vast

ook boos op mij. En dat na heel het Elodie-gedoe. Wat doe ik hier eigenlijk nog? We wonen hier nog maar net en veroorzaken alleen maar problemen.'

'Hey', zegt Sammy, en hij legt zijn arm om mijn schouder. 'Dat is niet zo. Maxim en Alexa, dat kán een probleem worden, maar dat hoeft niet zo te zijn. En zelfs als dat wél gebeurt, is het niet jouw schuld. En Elodie heeft je zelf verteld dat ze niet is weggegaan door jou. Ik ben blij dat jullie hier zijn. Dat jij hier bent. Eindelijk is er iemand met wie ik comedy kan kijken. En zonder jou had ik het wonder dat Is It Cake? is nooit ontdekt.'

Ik kijk naar hem en glimlach door mijn tranen heen.

We kijken elkaar aan.

Dan buigt hij zich naar me toe en kust hij me.

35

Ik kan niet geloven dat dit echt gebeurt. Er buitelen vlinders rond in mijn buik en mijn hart slaat razendsnel. Deze kus is nog beter dan in mijn fantasie (en ik heb er echt vaak over gefantaseerd). Maar na enkele seconden kom ik bij mijn zinnen en breek ik de kus af.

‘Sorry’, zegt hij meteen geschrokken als ik me met een ruk losmaak.

‘Nee’, zeg ik. ‘Ik wilde dit ook. Absoluut. Maar ik kan niet doen wat ik Maxim verwijt.’

‘Maar Maxim is een player, zei je toch? Iemand die overal gebroken harten achterlaat? Dat is toch iets anders?’

‘Is dat zo?’ vraag ik.

‘Ja, dat hoop ik toch. Want ik ben geen player en jij volgens mij ook niet.’

‘Nee’, zeg ik.

Mijn hart maakt een sprongetje, want ik dénk dat hij zegt dat hij het meent met mij.

‘Maar dan nog... Dan nog is het geen goed idee, toch? Ik bedoel: we wonen samen. Dat is toch te veel, te snel?’

‘Dat hangt toch af van hoe je ermee omgaat?’

‘Sammy...’

‘Tenzij je het niet echt wil proberen en je dit als een excuus gebruikt’, zegt hij.

‘Natuurlijk niet’, zeg ik. ‘Het is gewoon... Ik heb ruzie gemaakt met Maxim, en nu doe ik net hetzelfde als wat ik hem verwijt. De timing is gewoon heel erg fout.’

‘Maar... misschien hoeft Maxim het niet te weten?’ zegt Sammy met een ondeugende stem. ‘Dat maakt het alleen maar spannender, toch? Ik bedoel: hij en Alexa zijn uit eten, Elodie woont hier niet meer en Elias... Ach, die man merkt nooit iets op.’

‘Misschien’, zeg ik. ‘Maar we doen het rustig aan. En ik wil echt niet betrap worden.’

Hij buigt zich naar me toe en kust me opnieuw.

Deze keer ontspan ik.

En ik besef dat vandaag dan toch de dag is geworden waarop

mijn leven voorgoed veranderde.

Iets later zitten Sammy en ik braafjes naast elkaar in de zetel als we de voordeur horen opengaan. Snel trekken we onze handen, die verstrengeld tussen ons in liggen, uit elkaar en lachen we net iets harder met de comedian dan ze verdient. Om eerlijk te zijn, heb ik ook geen woord gehoord van wat ze vertelde. Ik kon alleen maar denken aan Sammy en zijn hand in de mijne.

Ik hoor Maxim en Alexa fluisteren in de gang, maar ze komen niet naar de woonkamer, ook al kan het niet anders dan dat ze de tv horen spelen en zien dat het licht aan is. In plaats daarvan gaan ze recht naar boven, samen naar Maxims slaapkamer.

‘Hey’, zeg ik ’s morgens als Maxim naar beneden komt terwijl ik granola aan het eten ben.

‘Hmm’, gromt hij. Hij doet wat cornflakes in een kom, giet er melk bij en gaat dan weer naar boven.

Gaat hij mij nu echt de silent treatment geven? Vindt hij nu echt dat hij gelijk heeft?

Even later komt ook Alexa naar beneden, haar haar nog nat van de douche. Ik vind het erg moeilijk om het niet voor me te zien, zij tweeën samen.

‘Hey’, zeg ik ook tegen haar.

‘Hey’, zegt ze. Ze neemt een banaan en zet een kop koffie voor zichzelf. Daarna gaat ze tegenover me zitten.

‘Maxim is nog altijd boos op me’, zeg ik meer als statement dan als vraag.

‘Hij schat jullie vriendschap hoog in’, zegt ze. ‘Ik zou er bijna jaloers van worden. Gelukkig ben ik niet het jaloerse type.’

‘Ik schat onze vriendschap ook hoog in. Net daarom ben ik zo ontgoocheld dat hij onze afspraak niet nakomt.’

‘Het komt wel goed, jullie hebben vast al eerder ruzie gehad.’

‘Nee, nog nooit’, zeg ik zacht. Want dat is zo. Maxim en ik, wij waren het altijd over alles eens. En nu is er iets onherstelbaar veranderd tussen ons.

‘Is het serieus tussen jullie?’ vraag ik.

‘Wat denk je zelf? Je hebt me vaak genoeg gewaarschuwd voor hem. Ik ga m’n hoofd niet gek laten maken door hem.’

Waarom doe je het dan? denk ik bij mezelf, maar ik zeg het niet

hardop. Ik ga me niet meer bemoeien met die twee. Bovendien heb ik wel belangrijkere dingen aan mijn hoofd.

Zoals de nieuwe pitchopdracht.

Als ik mijn boterhammetjes aan het smeren ben voor de lunch, komt Sammy de keuken binnen. Hij grijnst en knipoogt naar me, en zijn hand raakt af en toe de mijne aan terwijl hij koffiezet voor zichzelf.

Daarna gaat hij aan tafel zitten alsof er niks aan de hand is.

‘Succes vandaag!’ roept hij me nog na als ik vertrek.

‘Succes...? O ja, doe het goed’, zegt Alexa. ‘Nadat ik m’n nek voor je heb uitgestoken, móét je de job wel halen.’

Alsof ik nog niet genoeg druk voelde.

Ik voel me alsof ik opnieuw aan de universiteit zit en een examen moet gaan afleggen als ik het lokaaltje binnenkom. Met een docent die toekijkt of je niet spiekt erbij. Alleen waren we toen met een honderdtal studenten in de aula en zit ik hier helemaal alleen. Toen was de druk óók erg groot en heb ik het toch gehaald, zeg ik tegen mezelf. Ik kon het toen en kan het nu ook. Toen ik afstudeerde, waren we nog maar met de helft van het aantal studenten dat in het eerste jaar begonnen was aan de studie. Ik heb toen de helft verslagen, dus ik kan de concurrentie nu ook aan. Het enige verschil is dat ik het toen helemaal niet als een wedstrijd zag en het doodjammer vond als vrienden van me besloten om een andere richting te gaan volgen omdat de mijne uiteindelijk toch niets voor hen bleek te zijn. Nu wil ik de andere helft vermorzelen.

Ik hoop op een slogan voor iets wat me aanspreekt, zoals zeep, tijdschriften of maaltijdboxen. Wat ik vooral níét wil, is alles wat met technologie te maken heeft. Geen auto’s, fototoestellen of printers.

Meneer Vanseveren komt binnen en legt iets op tafel.

Een pakje bakboter.

O, help...

Begrijp me niet verkeerd: ik heb niets tegen bakboter. Of tegen bakken. Zelf bak ik mijn eten meestal in olijfolie, maar vroeger bakte ik vaak met mama, namelijk cake en taarten. Zij kon het goed, en ik uiteindelijk ook. Door op kot te gaan, ben ik ermee gestopt, want in die keuken had ik niet de spullen die ik nodig

had en mijn wekelijkse eetbudget liet niet toe dat ik de ingrediënten kocht die ik nodig had, omdat die meestal nogal duur zijn. Misschien moet ik daar nog eens opnieuw mee beginnen.

Ik begin in mijn hoofd te associëren. Bakken, taart, Bake Off, sissen in de pan...

'Ovenheerlijk' schrijf ik op, maar dat werkt natuurlijk alleen als ze er een beeld van een cake of taart bij tonen. Niet als ze bijvoorbeeld vlees in een pan op de foto zetten.

'Jouw broodje is gebakken.' Pfff, echt geïnspireerd is het niet.

'Zo bak je er wel iets van' typ ik in. Dat is al beter.

Ik kijk rond in de kleine vergaderzaal. Op een zeltogende plant na is het hier kaal. Dit is echt niet de meest inspirerende omgeving, maar ik begrijp ook wel dat een copywriter altijd en overal moet kunnen werken.

'Da's zo gebakken' en 'Hiermee zit je gebakken' typ ik nog in.

Daarna volgen nog 'Het is voor de bakker' en 'Het botert tussen ons'.

Zo ga ik nog een hele tijd door tot ik echt massa's voorstellen heb.

Daarna filter ik eruit wat ik het beste vind en begin ik aan mijn powerpointpresentatie, iets waar ik zo slecht in ben dat het maken daarvan langer duurt dan de voorstellen verzinnen. Bovendien moet ik telkens beelden zoeken die passen bij de slogans die ik heb bedacht.

Als ik klaar ben, kijk ik alles nog eens goed na om te zien of ik nergens gênante taalfoutjes heb laten staan.

Dan zeg ik tegen mijn 'bewaker' dat ik klaar ben.

36

‘Mag ik alleen naar het toilet als ik mijn laptop hier laat?’ vraag ik.

‘Alleen als je je laptop daarna niet meer aanraakt tot aan de presentatie,’ zegt hij.

Ik rol met mijn ogen.

‘Sorry, orders van de baas,’ zegt hij schouderophalend.

‘Maakt niet uit, ik ben toch klaar,’ zeg ik.

Ik ga naar het toilet en daarna nog even naar de koffiemachine voor een welverdiende, heel slechte koffie.

‘Hoe ging het?’ fluistert er iemand achter me.

Ik schrik zo hard dat ik mijn koffie bijna laat vallen. Alweer.

‘Hey Alexa,’ zeg ik. ‘Ik weet het eerlijk gezegd niet.’

‘Ik zag je naar buiten komen en moest het gewoon vragen. Waarvoor moest je een slogan bedenken?’

‘Bakboter,’ zeg ik met een zucht.

‘Sexy,’ zegt Alexa.

Ondanks mijn stress en zenuwen moet ik lachen.

‘Nee, maar ik denk dat dat net het punt was. Als je iets leuks kan doen met bakboter, ben je een goede copywriter.’

‘En heb je er iets leuks mee kunnen doen?’

‘Ik weet het niet,’ zeg ik nog een keer, ‘want mijn hersenen zijn denk ik nogal goed in verbanden leggen en woordspelingen bedenken. Wat voor mij voor de hand liggend lijkt, is dat misschien niet voor iemand anders. Ik weet dus niet of mijn slogans leuk zijn of net supervoorspelbaar en onorigineel.’

‘Het komt wel goed,’ zegt Alexa, wat iets typisch is om te zeggen als je niet weet of het goed zal komen.

‘Heb jij Silke al gezien?’ vraag ik.

‘Ja. Ze zag er moe uit, maar ik weet echt niet of ze tevreden was of niet.’

Jammer, denk ik.

‘Ik moet terug,’ zeg ik. ‘Maar ik hou je op de hoogte.’

Met mijn kop koffie ga ik terug naar het zaaltje. Daar ligt mijn computer buiten mijn bereik.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’

‘Over tien minuten volgt de presentatie’, zegt de man. ‘Intussen kan je wat op Instagram kijken of zo.’

Dat is ook de eerste keer dat ze op het werk zeggen dat ik maar wat op sociale media moet scrollen, maar ik laat het me geen twee keer zeggen. Ik kijk op Facebook (waarom eigenlijk?), Instagram en TikTok, en daarna lees ik de hoofdpunten van het nieuws. Nee, dat is niet helemaal waar: ik staar naar de hoofdpunten van het nieuws, want ik ben veel te zenuwachtig om iets in me op te nemen.

Intussen hou ik de klok heel de tijd in het oog. Nog zeven minuten. Nog even checken hoeveel geld er op mijn bankrekening staat. Nog altijd ontgoochelend weinig. Nog even kijken of de bussen normaal rijden. Nee, natuurlijk niet, maar omdat ze allemaal vertraging hebben, komt het er een beetje op neer dat ze wél normaal rijden. Nog zes minuten. Ik ben zo zenuwachtig dat ik het gevoel heb dat ik alweer naar het toilet moet. Ideaal, eigenlijk. Daarna ga ik nog even water halen. Nog drie minuten.

De laatste drie minuten staar ik gewoon voor me uit.

Het is nog eens vijf minuten later wanneer ze me eindelijk komen halen.

Als ik voor de vergaderzaal sta waarin we gisteren de presentatie moesten geven, word ik doodnervus. Ik denk weer aan het debacle van de dag ervoor en voel me meteen een pak minder zeker van mijn stuk. Ik probeer te denken aan Sammy en hoe hij me kuste en me vertelde dat ik niet zo mag twijfelen aan mezelf. Dat mijn problemen niet mijn schuld zijn, maar die van anderen. Dat ik de moeite waard ben. En ik denk aan Alexa, die het nooit zal toegeven, maar me door dit alles heen heeft gesteund en dus duidelijk wil dat ik hier blijf werken en in hun huis blijf wonen. En zo stap ik met opgeheven hoofd naar binnen.

Silke gaat eerst, en daar ben ik blij om, want ik ben zo benieuwd naar haar voorstellen.

Ze toont een beeld van boter in een pan, en er staat ‘Sissend lekker’ bij. Als het een of andere woordspeling is, snap ik die niet. ‘Waarom heb je deze gekozen, Silke?’ vraagt meneer Vanseveren. ‘Ik, euh... dacht aan dat heerlijke geluid dat je hoort als je boter in de pan doet, en dan krijg je al honger’, zegt ze.

Meneer Vanseveren knikt.

Dan toont ze een stuk vlees en daarbij de slogan 'Goed gebakken'.
'Vertel daar eens wat over?'

'Wel, het is wat het is, hé: goed gebakken,' zegt Silke. 'Dat is uiteindelijk toch wat je wil? Simpel en goed.'

Weer knikt meneer Vanseveren.

Ze gaat nog even door, maar het is duidelijk: haar voorstellen zijn echt niet goed genoeg.

Alleen... Zijn de mijne dat wel?

Ze zijn beter dan die van Silke, maar zijn ze goed genoeg om Joris te verslaan?

Ik geef mijn presentatie, voorzie uitleg bij elk voorstel en voel m'n zelfvertrouwen groeien met elk voorstel dat ik doe.

Ook nu knikt meneer Vanseveren alleen maar. Ik heb geen idee of het goedkeurende knikken zijn.

Na afloop, wanneer ik weer zit, staat meneer Vanseveren recht.

'Oké,' zegt hij. 'Ik heb genoeg gehoord. Ik laat straks iets weten.'

O nee, moeten we wéér wachten?

Silke zegt niets tegen me wanneer we buitenkomen.

Ze stormt recht naar haar bureau.

Ze weet dat ze verslagen is.

Ik ben eindelijk weer aan het werken - het voelt alsof ik op het werk al dagen met van alles bezig ben, behalve met werken - wanneer Sammy me belt. Mijn hart maakt een sprongetje, maar ik vind het ongepast om weer een privételefoontje aan te nemen. Bovendien heb ik het gevoel dat Tiny me nauwlettend in de gaten houdt. En als mijn voorstellen wél beter waren dan die van Silke, maar niet goed genoeg om de baan te krijgen, kan ik Tiny maar beter tevreden houden.

Ik duw het gesprek dus weg en stuur snel een appje: 'Kan nu niet bellen. Alles oké? Ik weet nog niks, duim voor me!'

Ik krijg bijna meteen antwoord: 'Dat is waar ik voor belde, succes! Doe ik x'.

Ik durfde eerder geen x'je te sturen, maar nu hij het heeft gedaan, stuur ik er meteen eentje terug: 'Dank je x'.

Ik denk onwillekeurig aan zijn lippen op de mijne en hoe zacht en warm die voelden. M'n telefoon draai ik vervolgens snel om, zodat ik nieuwe berichtjes niet zie en niet afgeleid kan worden door de gedachte aan hem en zijn armen om me heen en...

Romy, concentreer je! spreek ik mezelf streng toe.

Ik werk nog een dik uur flink door, en dan krijg ik een mail met de boodschap dat ik een kwartier later bij meneer Vanseveren moet zijn. Ik kijk stiekem naar Silke en zie haar ongemakkelijk schuiven op haar stoel. Zij heeft volgens mij dezelfde mail gekregen.

Het liefst van al zou ik een kwartier lang rondjes om mijn bureau lopen, maar ik weet dat ik gewoon rustig verder moet werken, ook al omdat het werk zich maar blijft opstapelen. Ik werk dus zo goed mogelijk verder tot de klok eindelijk aangeeft dat het één minuut voor twee uur is.

Dan sta ik op, en ik zie dat Silke hetzelfde doet. Naast elkaar en tegelijk heel ver van elkaar weg lopen we naar het kantoor van meneer Vanseveren. De sfeer is supergespannen. Het voelt alsof we twee cowboys in een western zijn, die tegenover elkaar staan in de hoofdstraat voor de saloon, klaar om op elkaar te schieten. Ik kom als eerste aan en klop op de deur.

‘Binnen’, klinkt het gedempt.

‘Ah, jullie zijn er allebei. Goed zo’, zegt meneer Vanseveren terwijl hij opkijkt van zijn computer. ‘Ga maar zitten.’

De stoelen aan de andere kant van het bureau, tegenover hem, staan ongemakkelijk dicht tegen elkaar. Silke en ik moeten echt ons best doen om ons erin te wurmen zonder elkaar aan te raken..

‘Het was een moeilijke beslissing’, zegt meneer Vanseveren.

Ik ben verbaasd, want ik dacht dat het wel duidelijk was. Heb ik mezelf en de situatie dan zo slecht ingeschat?

‘Maar uiteindelijk weet ik dat dit de juiste beslissing is. Silke, ik heb nieuws voor je.’

37

Het is met trillende handen en tranen in de ogen dat ik weer naar buiten stap. Ik kan echt niet geloven dat dit is gebeurd. Ontslagen? Ik geef toe dat ik er wel aan had gedacht, maar het is wel héél drastisch.

‘Gaaf het?’ vraagt Abdel, die uit z’n kantoortje komt als hij me ziet. ‘Ik voel me gewoon zo slecht’, zeg ik. ‘Dit heb ik niet gewild, het is allemaal zo hard uit de hand gelopen.’

‘Het is niet jouw schuld’, zegt hij. ‘Dat weet je toch?’

‘Dus jij wist het?’ zeg ik verbaasd.

‘Ja, als iemand ontslagen wordt, moeten ze hun laptop meteen afgeven. Daarom had meneer Vanseveren me al gewaarschuwd. Ik mocht niets zeggen, het spijt me zo’, zegt hij.

‘Dat weet ik toch’, zeg ik. ‘Ik neem je niets kwalijk.’

‘Soms is het echt een rotjob’, zegt hij.

Hij loopt met me mee naar ons eiland, waar hij tegen Silke zegt dat ze haar laptop moet afgeven. Tiny komt woest naar me toe: ‘Niet alleen ga je zelf weg, maar je hebt ook Silke laten ontslaan?’ roept ze boos.

‘Ik heb haar niet laten ontslaan’, zeg ik met trillende stem. ‘Dat heeft meneer Vanseveren beslist.’

‘Maar jij hebt er wel op aangestuurd’, zegt ze.

‘Helemaal niet!’ zeg ik. ‘Zij

had mijn ideeën gestolen, en daarom wordt ze ontslagen. Ik heb dat niet gevraagd. Ik heb alleen om een eerlijke kans gevraagd, maar van mij hoefde ze echt niet weg.’

Ik sta te stampvoeten van frustratie, want ik heb het echt gehad met deze plek en de constante verwijten.

‘Romy heeft hier niets mee te maken, Tiny’, zegt een zware stem achter me.

Ik kijk om en zie meneer Vanseveren staan. Ik heb hem nog nooit op de werkvloer gezien, dus ik schrik me rot.

‘Dat was mijn beslissing, en Romy heeft er niet om gevraagd.

Ik wil me omringen met mensen die ik kan vertrouwen, en dat is Silke beslist niet. Mensen die ideeën van hun collega’s stelen, zijn hier wat mij betreft niet welkom. Ik stel voor dat Romy nog

een maand op deze plek blijft zitten, zodat jij de kans krijgt om nieuwe mensen te vinden. Maar als ik merk dat jij Romy anders behandelt vanwege deze situatie, dan ben jij de volgende die haar laptop mag inleveren.'

Ik krimp inwendig in elkaar. Ik weet dat meneer Vanseveren het goed bedoelt, maar ik heb het gevoel dat hij het alleen maar erger maakt.

Intussen kijkt iedereen naar ons.

Alexa heeft gelijk: ik zorg écht voor een goeie show.

Ik ben dolgelukkig dat ik de job kreeg, zeker omdat dat betekent dat ik een eigen kantoortje krijg, maar ik ben ook wel erg ontgoocheld dat ik hier nog een maand moet zitten. Dat is langer dan de periode dat ik hier al werk, en een leuke ervaring was het tot nu toe niet. Niet alleen Tiny is nu woest op me, ook Joris zal het gevoel hebben dat ik zijn droombaan heb ingepikt.

Tiny draait zich met een ruk om en gaat weer naar haar kantoor. Ook meneer Van-severen keert terug. Ik ga achter mijn laptop zitten en kan niet anders dan toekijken hoe Silke huilend haar spullen inpakt.

'Hoezo, geen bubbels?' vraagt Alexa wanneer ik weer thuiskom. 'Bubbels? Waarom?' vraagt Sammy vanuit de zetel. 'Heb je de baan?'

'Ja,' zeg ik met een zucht.

'Ik heb nog nooit iemand zo ontgoocheld weten reageren op het nieuws dat ze haar droomjob heeft,' zegt hij.

'Het was een shitshow,' zeg ik. 'Meer wil ik er niet over zeggen.'

Ik zie Sammy vanaf de bank naar me kijken.

'Maar je hebt de baan?'

'Ja,' zeg ik. 'Dat wel.'

'Goed gedaan,' zegt hij, en hij staat op en geeft me een knuffel, want waarom zou hij dat niet doen als hij me wil feliciteren? Ongezien laat hij zijn handen even naar beneden kruipen en knijpt hij in m'n billen. Ik moet moeite doen om geen gillette te slaken en niet in lachen uit te barsten. Sammy is net wat ik nodig had. Net op dat moment komt Maxim de kamer binnen.

Hij trekt een wenkbrauw op als hij Sammy en mij in een omhelzing ziet.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij.

‘Romy heeft de baan,’ antwoordt Alexa in mijn plaats.

‘Top, proficiat,’ zegt hij zonder me zelfs maar aan te kijken.

Ik voel een steek door mijn hart. Al van toen ik studeerde, droomde ik van een baan als deze, en Maxim weet dat. Hij was erbij toen ik hardop fantaseerde over het leven dat ik zou leiden. Dit zou ons moment moeten zijn. Als dit een dag geleden was gebeurd, hadden we samen gejuicht en waren we naar de supermarkt gerend voor een fles prosecco, maar nu is er alleen die ijzige kou tussen ons.

‘Kom je?’ vraagt hij aan Alexa.

Ze knikt en volgt hem naar boven. Ik weet zeker dat ze gevoelens voor hem heeft, want Alexa is echt niet het volgzame type. Waar ze heen gaan, weet ik niet en wil ik ook niet weten.

‘Zullen wij het samen vieren?’ vraagt Sammy als we alleen zijn. Hij komt naar me toe en slaat zijn armen om mijn middel. Ik leg de mijne in zijn nek.

‘Wat had je in gedachten?’ vraag ik.

‘Ik dacht dat we op café konden gaan, misschien iets gaan eten.’

‘O,’ zeg ik. ‘Dat is niet wat ik dacht dat je zou voorstellen.’

‘Waar dacht jij dan aan?’ vraagt hij met een glinstering in de ogen.

‘Dit,’ zeg ik, en ik geef hem een kus in de nek.

‘Dit,’ en ik geef hem een kus op zijn oorlel.

‘Dit,’ en ik geef hem een kus op zijn wang.

‘Dit,’ en ik geef hem een kus op zijn lippen.

‘Dat is ook geen slecht idee,’ zegt hij, en hij trekt me dichter tegen zich aan en kust mij nu.

Maar dan horen we het geluid van de voordeur en springen we snel uit elkaar.

‘Hey,’ zegt Elias als hij ons ziet staan: een meter uit elkaar, zonder iets te zeggen. ‘Alles oké?’

‘Ja, hoor. We gingen net iets drinken om te vieren dat Romy de baan heeft.’

‘Echt? Goed gedaan. Nou, dan ga ik even mee als je het niet erg vindt, ik ben wel toe aan een drankje.’

Sammy en ik kijken elkaar met grote ogen aan, alsof we elkaar smeken om een reden te verzinnen waarom hij niet mee kan.

Maar ik kan niets bedenken, en Sammy duidelijk ook niet.
'Nee, tuurlijk niet,' zegt Sammy dan maar.
'Waar gaan we heen?' vraagt hij.
'Ik dacht aan Het vergezicht,' zeg ik.
'Ken ik niet,' zegt Sammy.
'Da's zo'n beetje een bruine kroeg,' zeg ik. 'Wel gezellig.'
'Wacht, is dat niet de plek waar je Elodie een keer hebt gezien?'
vraagt Elias achterdochtig.
'Ja. En dan? Het is gewoon een leuk café.'
'Dus je gaat er niet naartoe in de hoop Elodie er te zien?'
'Het zou mooi meegenomen zijn,' geef ik toe. 'Maar ik ga er
vooral heen omdat je alsmaar minder van die gezellige, ouder-
wetse cafés vindt in de stad.'
'Fair enough,' zegt Elias. 'Zolang je maar niet gaat kniezen als ze
niet komt opdagen.'
'Euh... niemand heeft je gedwongen om mee te gaan,' zeg ik boos.
'Je hebt jezelf uitgenodigd en je bent welkom om terug naar huis
te gaan als je geen zin hebt.'
Elias lacht, al bedoelde ik het echt niet als grap.
'Je hebt gelijk,' zegt hij.
'Hoe dan ook ga ik niet kniezen,' zeg ik.
Toch niet daarover, denk ik, wel omdat je onze date komt verpesten.
Inwendig rol ik met mijn ogen.

38

Het is een kwartiertje wandelen naar het café, en onderweg vertel ik over mijn dag. Ik ben blij dat ik deze twee mannen kan onderhouden met mijn drama. Omdat ik niet als een zeur wil overkomen, vertel ik alles met zoveel mogelijk humor, zodat het meer op een stand-upcomedyshow lijkt dan op mijn tragische leven. Sammy vindt het, als comedyfan, natuurlijk heerlijk, en het kost me alle moeite van de wereld om zijn hand niet in de mijne te nemen en samen door de straten te huppelen. Ben ik verliefd op hem? Ik weet het niet. Ik durf het niet toe te laten. Maar ik zou het heel zeker kunnen worden.

Als ik klaar ben met vertellen, staan we voor de deur van het café en kijken de mannen me allebei met grote ogen en open mond aan. 'Oké, jij hebt meer nood aan een drankje dan ik,' zegt Elias dan. Hij duwt de deur open en laat mij als eerste naar binnen stappen. Ik had niet gedacht dat hij een gentleman zou zijn.

Het is er rustiger dan vorige keer, misschien omdat het wat later is, de mensen die meteen na hun werk iets komen drinken alweer vertrokken zijn en de mensen die na het eten komen nog niet gearriveerd zijn. We hebben de keuze uit meerdere tafeltjes, dus kies ik er eentje aan het raam, want ik kijk graag naar mensen die passeren.

'Ik zal even gaan bestellen,' zegt Elias. 'Wat willen jullie?'

'Een witte wijn,' zeg ik.

'Doe mij er ook maar eentje,' zegt Sammy.

'Ik dacht dat jij liever rode wijn dronk,' zeg ik tegen Sammy als Elias aan de toog staat te wachten.

'Ik wil weten hoe je zou proeven als ik je zo meteen zou kussen,' antwoordt hij.

Zijn antwoord is zo onverwacht en sexy dat ik mijn wangen meteen knalrood voel worden. Onder de tafel neemt hij mijn hand even vast en knijpt hij erin.

Dan is Elias al terug, met twee glazen witte wijn en een biertje voor zichzelf.

Sammy neemt een slok van zijn glas. Terwijl hij me diep in de ogen kijkt, zegt hij: 'Smaakt heerlijk.'

‘Oké dan,’ zegt Elias droog. ‘Fijn dat je zo blij wordt van een glas caféwijn.’

Ik kan een giechel nauwelijks onderdrukken, maar Elias lijkt zich van niets bewust.

‘En, ga je de baan aannemen?’ vraagt Elias.

‘Hoe bedoel je? Natuurlijk wel. Ik heb er zoveel moeite voor gedaan.’

‘Dat besef ik, na al je verhalen. Maar heb je niet té veel moeite moeten doen? Wat als het daar nooit makkelijker wordt?’

‘Jij weet een mens wel op te beuren en moed in te spreken, hoor,’ zeg ik sarcastisch.

‘Wat heb je eraan als ik je naar de mond praat?’ vraagt hij. ‘Ik weet zeker dat je jezelf die vragen ook al gesteld hebt.’

‘Daar heb je gelijk in,’ zeg ik. ‘Maar ik heb niet het gevoel dat ik een andere keuze heb. Als ik als copywriter aan de slag wil, moet ik ervaring opdoen. En die kans krijg ik nu in mijn schoot geworpen. Als ik het daar een tijdje volhoud, heb ik ervaring genoeg om ergens anders te solliciteren.’

‘Ik bewonder je toewijding,’ zegt Elias. ‘Je pakt het slim aan.’

Wat krijgen we nu? denk ik. Elias die me complimenten geeft?

‘Ik ga even het toilet opzoeken,’ zegt Sammy, en hij staat op.

‘Het is rechtdoor en dan naar links,’ zeg ik.

‘Eindelijk,’ zegt Elias.

‘Eindelijk wat?’ vraag ik verbaasd.

‘Eindelijk zijn we even alleen.’

‘Wat? Waarom...’

‘Ssst,’ zegt hij, en hij legt zijn vinger op mijn lippen. Ik deins onwillekeurig achteruit. ‘Ik vind je leuk, Romy. Zo, ik heb het gezegd.’ Hij buigt zich naar me toe en plots voel ik zijn lippen op de mijne.

Nog voor ik kan reageren, gebeuren er twee dingen: Sammy komt terug van het toilet en ziet Elias en mij zoenen, en Elodie komt het café binnen.

Snel trek ik me weg van Elias.

‘Wat is hier aan de hand?’ vraagt Sammy.

‘Een misverstand,’ zeg ik.

‘Wat doen jullie hier?’ vraagt Elodie, die ons ziet zitten. ‘En waren jullie nou aan het zoenen?’

‘Nee’, zeg ik.

‘Ja’, zegt Elias op hetzelfde moment.

‘Wij kwamen gewoon iets drinken’, zegt Sammy. ‘Of dat dacht ik toch.’

‘Toen ik hier vorige keer was, vond ik het gewoon een leuke plek’, zeg ik. ‘We kwamen niet naar hier om je te vinden. Maar we willen wel graag met je praten, nu we hier toch zijn.’

‘Ik heb al gezegd dat ik geen zin heb om erover te praten.’

‘Je zal toch moeten’, zegt Elias. ‘Want door jou zitten wij ook in de shit.’

‘Hoezo?’ vraagt Elodie, die nu een stoel van het tafeltje ernaast bijshift en zich bij ons zet.

‘Omdat jij weg bent, moeten wij nu jouw huur meebetalen.’

‘Wat? Maar ik heb mijn huur betaald’, zegt ze. ‘Ik heb een domiciliëring die gewoon doorloopt.’

‘Dat had je misschien te weinig geld op je rekening of zo’, zegt Sammy, ‘want Alexa had niets gekregen, en nu moeten wij jouw huur onder ons verdelen.’

‘Maar nee, echt’, zegt ze. ‘Wacht.’

Ze scrollt even op haar telefoon en toont dan haar scherm.

Op haar bankapp staat duidelijk dat het geld inderdaad van haar rekening naar die van Alexa is gegaan.

‘Dan had Alexa haar rekening vast nog niet gecheckt of zo’, zegt Sammy.

‘Of ze wilde dubbel betaald worden’, zegt Elias.

‘Dat zou ze toch nooit doen!’ zeg ik geschokt.

‘Ik weet het niet’, zegt Elias. ‘Ik krijg geen hoogte van dat mens. Ik ken haar echt niet. Jij wel?’

‘Nee’, zeg ik. ‘Maar de voorbije dagen heeft ze het wel voor me opgenomen op het werk.’

‘Nadat ze je eerst uitgelachen en gepest had’, zegt Elias. ‘Een heilige is ze niet meteen.’

‘Nee, maar geld stelen van haar huurders?’

‘Ze doet wel meer dingen met haar huurders die niet zo oké zijn’, zegt Sammy.

‘Wat bedoel je?’ vraagt Elias.

Ik had liever gehad dat Sammy dat niet had gezegd. Nu móét ik het wel tegen de anderen vertellen.

‘Alexa en Maxim hebben een... Ja, wat, eigenlijk? Een affaire, denk ik.’

Ik zie Elodie in elkaar krimpen.

‘Wist jij dat, Elodie?’ vraag ik.

Ze knikt, en tot mijn grote verbazing barst ze in snikken uit.

‘Dat is de reden dat ik ben weggegaan. Ik betrapte hen kussend in de gang,’ zegt ze.

‘En waarom ga je daarvoor weg?’ vraagt Elias, die er niks van snapt.

Voor mij is het nochtans duidelijk wat er aan de hand is.

‘Ben je verliefd op Maxim?’ vraag ik zacht.

‘Ik weet dat het stom is,’ barst ze los. ‘Je hebt ons zo voor hem gewaarschuwd. Ik weet dat hij een player is en alleen maar mijn hart zou breken. Maar je kan niet kiezen op wie je verliefd wordt. En ik kon hem ook niet ontlopen om mijn gevoelens te laten uitdoven, want we woonden in hetzelfde huis! Ik dacht dat ik het nog wel aan zou kunnen, tot ik hem zag kussen met Alexa. Dat was er te veel aan. Daarom ben ik weggelopen. Lach me alsjeblieft niet uit.’

‘Dat zou ik nooit doen, Elodie. Ik ken Maxim al zo lang. Ik heb zoveel vrouwen tegen beter weten in verliefd op hem zien worden. Het maakt je heus niet zwak of zielig. Het maakt je alleen maar een mens. Maxim heeft iets onweerstaanbaars. Ik ben zelf ook nog een tijdje verliefd op hem geweest.’

‘Echt?’ vraagt Sammy achterdochtig.

‘Maar dat is jaren geleden en nu zie ik hem echt niet meer op die manier,’ zeg ik snel. ‘We zijn alleen vrienden. Of, nou ja... Dat waren we toch tot gisteren.’

‘Zijn jullie dan geen vrienden meer?’

‘We hebben ruziegemaakt over zijn relatie met Alexa,’ zeg ik. ‘Hij had me beloofd om niets te beginnen met iemand in het huis.’

‘Dus hij zou van jou ook niets met mij hebben mogen beginnen?’ vraagt Elodie.

‘Nee, maar net omdat ik weet hoe hij is. Je zou sowieso gekwetst zijn geweest, misschien nog meer dan je nu bent. Ik wilde jullie én de sfeer in huis beschermen.’

‘Dus je wilde hem niet voor jezelf?’ vraagt Sammy, die duidelijk nog niet verwerkt heeft dat ik ooit verliefd was op Maxim.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zeg ik lichtjes geïrriteerd.

‘Waarom zat je dan net te kussen met Elias?’ vraagt Elodie.

39

'Ik zat niet te kussen met Elias!' zeg ik boos. Waarom gaat dit plots over mij in plaats van over Elodie?

'Ik heb het met mijn eigen ogen gezien,' zegt Elodie. 'Over de pot verwijt de ketel gesproken.'

Sammy kijkt me boos aan.

'Nee,' zeg ik. 'Zo is het niet gegaan. Elias kustte me, en ik schrok te hard om meteen te kunnen reageren. Maar ik heb geen interesse. Het spijt me, Elias.'

'Te geschrokken om te reageren? Ouch,' zegt Elias.

'Niet omdat het zo vreselijk was, maar omdat ik het niet voelde aankomen. Je doet nogal... stuurs tegen me. Ik dacht eigenlijk dat je me niet mocht. Laat staan dat je interesse zou hebben.'

'Ik doe stuurs tegen iedereen, dat betekent niets,' zegt hij.

'Dat is waar,' zegt Elodie.

'En heb je dan alleen geen interesse omdat je niets wil beginnen met iemand in het huis?' vraagt Elias hoopvol.

'Nee,' zeg ik. 'Sorry. Ik voel gewoon niets voor je. Maar dat doet er niet toe, want ik zou inderdaad niets met je beginnen.'

'Ook niet als ik zou verhuizen dus?'

'Nee!' zeg ik snel. Ik mag er niet aan denken dat hij dat vanwege mij zou doen.

'Dude, verhuizen vanwege een vrouw is het slechtste idee ooit,' zegt Elodie met een oogrol.

'Zegt de vrouw die haar cohousing is ontvlucht vanwege een man,' zegt Elias.

'Dat is anders,' zegt Elodie.

'Is dat echt zo?'

'Jongens,' zeg ik. 'Het gaat nu even om Elodie en de cohousing. Kom je nog terug, Elodie?'

'Ik weet het niet,' zegt ze met een zucht. 'Ik wil niet terug, maar ik heb ook niet echt een andere plek om naartoe te gaan.'

'Waar woon je dan nu?'

'In het weekend bij mijn moeder en in de week bij vrienden. Altijd bij iemand anders, want ik wil niemand tot last zijn. Maar ze raken op, de vrienden. Ik heb zelfs al een keer stiekem op het werk geslapen.'

‘Hoe dan? Op de grond?’

‘Er staat een zetel in de lobby. En er zijn zelfs douches. Alleen had de nachtwaker me gevonden. Hij heeft beloofd om niets te zeggen als het eenmalig zou zijn.’

‘Wat moet er gebeuren om jou te laten terugkomen?’ vraagt Sammy.

‘Maxim en Alexa moeten ermee kappen’, zegt ze.

‘Dat gaat niet gebeuren’, zeg ik. ‘Nou ja, dat gaat zeker gebeuren, uiteindelijk... Maar in elk geval niet op ons verzoek. Maxim blijft nooit lang geïnteresseerd in dezelfde vrouw. Maar je beseft toch dat wanneer het over is met Alexa, hij weer andere meisjes mee naar huis zal nemen?’

‘Dat is anders, want die ken ik niet en die stelt hij niet aan ons voor of zo. Ik word er in elk geval niet heel de tijd mee geconfronteerd.’

‘Wat je ook doet, je zal toch moeten beslissen, want wij gaan je huur niet elke maand betalen’, zegt Elias. ‘Als je niet terugkomt, wordt je kamer verhuurd en worden je spullen op straat gezet.’

‘Dat kunnen jullie toch niet maken?’ zegt Elodie geschokt.

‘Als jij niet reageert op telefoontjes en appjes, wat moeten we dan doen? Elke maand dubbel betalen? Je kamer verhuren en een dure opslagplaats huren? Of je kamer gemeubeld verhuren, zodat jij je spullen nooit meer kan komen ophalen? Je zegt het maar, hoor’, zegt Sammy, die nu ook boos is, al heb ik wel het gevoel dat hij een stukje van de kwaadheid die hij tegenover mij voelt op Elodie projecteert. Sammy en ik zullen straks nog een goed gesprek moeten voeren, want eigenlijk vind ik het niet leuk dat hij me niet vertrouwt.

‘Ik kom wel terug’, zegt Elodie. ‘En jullie krijgen je geld terug, want ik heb gewoon betaald voor volgende maand. Maar ik kom niet op het gelijkvloers tot het voorbij is tussen Alexa en Maxim.’

‘Dat hoeft ook niet’, zeg ik. ‘En de muziek?’

‘Ik koop wel een hoofdtelefoon’, zegt ze met een zucht. ‘Je hebt je punt wel gemaakt, hoor. Ik ben het er nog steeds niet mee eens en vind nog altijd dat we overdag lawaai mogen maken. Maar goed, als iedereen er zo’n punt van maakt, zal ik me maar weer aanpassen.’

Het is moeilijk om geen speech te geven over basisbeleefdheid

en rekening houden met elkaar, maar na de werkdag die ik had, heb ik geen zin in nog een keer ruziemaken. Dus zeg ik gewoon: 'Dank je.'

Ze knikt alsof ze me een groot plezier heeft gedaan.

En ach, misschien is dat ook wel zo.

'Kom je dan nu mee naar huis?' vraag ik.

Ze knikt.

'Ja, ik had toch geen plek om te pitten vannacht.'

'We zullen allemaal samen tegen Alexa en Maxim zeggen dat ze het rustig aan moeten doen en hun affaire beperkt moeten houden tot hun slaapkamers, zodat die geen impact kan hebben op de groep.'

'Dat is lief, dank je,' zegt ze.

'Geloof me, ik wil er ook niet heel de tijd naar kijken.'

'Omdat je jaloers bent?' vraagt Sammy.

'Ik ben duidelijk niet de jaloerse hier,' zeg ik langs m'n neus weg.

'Kom, we gaan naar huis.'

Dit avondje op café is écht niet wat ik ervan had verwacht.

Als we thuiskomen, zijn Maxim en Alexa niet in de gemeenschappelijke leefruimte.

'Wat nu?' vraag ik.

'We kunnen gewoon wachten tot morgen,' zegt Elodie, die volgens mij niet echt zin heeft in een confrontatie.

'Je kan toch niet opnieuw je kamer betrekken zonder het te laten weten? Alexa is de huisbaas.'

'Oké, dat is waar, maar ik heb de kamer nooit opgezegd en ben nooit gestopt met betalen, ook al beweerde zij iets anders, dus ik heb alle recht om hier te zijn.'

'Ik ga toch eens bij Maxim aankloppen,' zeg ik. Ik geef het niet graag toe, maar eigenlijk wil ik gewoon een reden hebben om Maxim aan te spreken. Ik kan het echt niet aan dat we ons plots ongemakkelijk en als vreemden voelen bij elkaar.

'Ben je gek? Wat als ze seks hebben?'

'Dan ga ik niet naar binnen, natuurlijk,' zeg ik. Die fout maak ik niet nog een keer.

Ik loop één trap op, naar de tussenverdieping. De rest blijft onder aan de trap wachten, en ik voel hun blikken in mijn rug branden.

Het is alsof ze naar een realityprogramma kijken op tv.
Ik klop zachtjes op de deur van Maxims kamer.
Hij reageert niet.
Ik klop nog een keer, nu wat harder. Ik hoor niets, ook geen geluiden die ik echt niet wil horen.
Net als ik me weer wil omdraaien en weggaan, hoor ik hem zachtjes 'ja' zeggen.
Ik hoop dat het tegen mij is, en niet tegen Alexa in een of andere vlaag van passie.
Ik open de deur op een kier en kijk even of ik niets onderbreek.
Maar ik zie gelukkig geen vriend koppel, alleen Maxim die in het donker op z'n bed zit, met zijn rug naar de deur.
'Hey', zeg ik zacht. 'Is alles oké?'
Hij antwoordt niet en maakt alleen een vreemd geluidje.
Ik begin een beetje ongerust te worden.
Of wil hij gewoon nog steeds niet met me praten?
Achter me kunnen onze huisgenoten gewoon naar binnen kijken, dus sluit ik de deur om Maxim zijn privacy te gunnen.
Daarna loop ik om het bed heen en vraag ik nog eens of alles oké is, maar zodra ik zijn gezicht zie, weet ik het antwoord al, want Maxim is aan het huilen.
Ik laat me meteen op m'n knieën voor hem zakken.
'Is er iets gebeurd, Maxim? Is er iets met je ouders?'
'Nee', zegt hij.
Ik zet me naast hem op het bed en sla een arm om zijn schouder.
'Wat is er dan?' vraag ik, want ik heb Maxim nog nooit zo gezien.
'Alexa', zegt hij uiteindelijk.
'Alexa? Is er iets met haar gebeurd?' vraag ik in paniek.
'Ze heeft me gedumpte', zegt hij.
'Ze heeft je... Wat?' vraag ik verward. 'Bedoel je niet dat jij haar hebt gedumpte?'
'Nee', zegt hij. 'Waarom zou ik daardoor overstuurt zijn?'
'Omdat ze nogal boos kan zijn en... Wacht, maar waarom zou je hier dan overstuurt van zijn?'
'Ik... Ik ben verliefd, Romy', zegt hij.
Het voelt alsof iemand in mijn gezicht slaat.

40

Tot mijn eigen grote verbazing is de eerste gedachte die door mijn hoofd flitst: als je verliefd kan worden, waarom werd je het dan niet op mij?

‘Doe niet zo gek’, zeg ik. ‘Jij wordt toch helemaal niet verliefd?’

‘Nee, dat dacht ik ook. Maar Alexa is anders. Bijzonder.’

‘Van al die honderden vrouwen die je de voorbije jaren hebt, euh... leren kennen, is Alexa de enige die bijzonder is?’ vraag ik een beetje verontwaardigd. Dat is niet alleen beledigend voor mij, maar ook voor alle andere vrouwen in deze stad en ons geboortedorp.

‘Ja, nee, dat bedoel ik niet. Ik bedoel gewoon dat ze anders is, weet ik veel’, zegt hij gefrustreerd.

‘Sorry’, zeg ik. ‘Ik had nooit gedacht die woorden te horen uit jouw mond. En dat je ooit verliefd zou worden is al een schok, maar dat je dan ook nog gedumt wordt?’

‘Wrijf het er nog maar wat in.’

‘Maar waarom dan?’

‘Alexa zegt dat we op voorhand hadden afgesproken dat het alleen voor de fun zou zijn en dat het voor haar ook niet meer was dan dat.’

‘Ik denk dat jullie heel erg op elkaar lijken’, zeg ik. ‘En dat dat de reden is waarom jij verliefd werd, maar ook waarom het niet kan werken tussen jullie.’

‘Bedankt voor de hoop’, zegt Maxim.

‘Het laatste wat ik wil, is je valse hoop geven’, zeg ik. ‘Dat wil niet zeggen dat ik je niet toewens dat ze van gedachte verandert. Is het trouwens niet ironisch dat je de ideale vrouw vindt en zij je hart dan breekt net omdat ze de ideale vrouw is?’

‘Romy, serieus’, zegt Maxim, maar ik zie een vage glimlach op z’n lippen.

‘Sorry’, zeg ik. ‘Maar het is wel een beetje waar. Misschien moet Alexa je nog leren kennen. Ze kent je als de charmeur en de player, maar als ze je leert kennen zoals ik je ken, wordt ze vast verliefd op je’, zeg ik.

Weer voel ik die vreemde steek in mijn hart.

Zou het jaloezie kunnen zijn?

Nee, dat het jaloezie is, weet ik zeker.

Maar is het jaloezie omdat ik niet meer de belangrijkste vrouw in Maxims leven ben of... Nee, die gedachte druk ik snel weg. Maxim en ik zijn vrienden, niet meer dan dat. Ik ben verliefd op Sammy, toch? En zelfs als ik iets meer voor Maxim voelde, zou dat het slechtste idee ooit zijn. En niet alleen omdat hij sowieso niets voor mij voelt. Vooral ook omdat onze vriendschap te belangrijk voor me is.

Nee, mijn gedachten mogen echt niet die richting uitgaan. Het is niet omdat hij en Alexa een koppel zouden worden, dat onze vriendschap minder belangrijk wordt. Zo werkt het niet. Ik heb nu stiekem iets met Sammy en geef ook nog altijd evenveel om Maxim.

Maar waarom heb ik dan zo'n knoop in mijn maag?

En wat voor een trut ben ik eigenlijk dat ik alleen maar aan mezelf en mijn eigen gevoelens, denk terwijl Maxim voor het eerst in zijn leven zit te huilen uit liefdesverdriet?

'Het spijt me', zeg ik.

'Wat spijt je?'

'Dat ik zo fout reageerde. En dat je ongelukkig bent. Vertel eens wat er nu precies is gebeurd.'

Hij verzet zich op het bed zodat hij met zijn rug tegen het hoofd-einde zit. Ik doe hetzelfde, zodat we naast elkaar zitten.

'Ik vertelde haar dat ik meer wilde, en toen zei ze dat ze daar geen zin in had. Het was alleen voor de fun of niets. Toen zei ik dat ik dan liever niets wilde.'

'Dus technisch gezien heb jij haar gedumpt?' zeg ik in de hoop dat die gedachte hem iets opbeurt.

'Technisch gezien heeft zij me afgewezen', zegt hij.

'Het is maar hoe je het bekijkt', zeg ik. 'Maar er is nooit iets mis met je gevoelens uiten en eerlijk zeggen dat je iets voelt voor iemand. In het ergste geval is het flatterend, in het beste geval blijkt het wederzijds.'

'Ik moet verhuizen', zegt Maxim.

'Nee, Maxim, zeg zulke dingen niet. Je voelt je nu vreselijk, maar het wordt wel weer beter.'

'Hoe kan ik nu met Alexa in één huis blijven wonen?' zegt hij.

Er zijn zoveel dingen die ik wil zeggen, zoals 'Ik zei je toch om niets met een huisgenote te beginnen?' en 'Als Elodie met jou en Alexa in één huis kan wonen, kan jij dat ook,' maar ik zeg niets. Ik wil niet opnieuw ruzie met Maxim en ik wil Elodies vrouwen niet beschamen.

'Wil je mee naar beneden of wil je liever alleen zijn?'

'Ik wil liever alleen zijn.'

'Weet je het zeker? Elodie is terug. Sammy en Elias zijn er ook. En je weet dat we allemaal om je geven. We zijn hashtag TeamMaxim.'

'Ik wil niet dat jullie een kant kiezen,' zegt hij.

'Zo bedoel ik het ook niet. Ik bedoel alleen dat we er voor je zijn. Altijd. Wat er ook gebeurt.'

Oké, misschien geldt dat laatste alleen voor mij en niet voor de rest van de bewoners.

'Dat is lief,' zegt hij.

'Mag ik hen vertellen wat er is gebeurd?' vraag ik, want ik kan niet wachten om Elodie het nieuws te vertellen. Maxim is dan wel ongelukkig, Elodie zal er alvast van opbeuren.

Hij haalt zijn schouders op.

'Ik wist niet eens dat ze wisten dat we iets hadden.'

'Oeps, dat is mijn schuld,' zeg ik. 'Ik wist niet dat het een geheim was.'

'Ach, ik denk dat er in dit huis weinig geheimen zijn,' zegt hij.

Ik denk aan Sammy en mij. Ik vraag me af of hij daarnaar hint en me zo wil laten weten dat hij het weet. Of weet hij het net niet en beseft hij niet dat zijn uitspraak daardoor best ironisch is?

'Ik ga naar beneden. Je bent heel welkom als je er klaar voor bent. En als je er gewoon bij wil zitten en er niet over wil praten, dan is dat natuurlijk ook geen probleem.'

'Oké, bedankt,' zegt hij.

Ik geef hem een kus op zijn wang en ga naar buiten.

Daar staan onze huisgenoten nog steeds verzameld aan de trap.

'En?' vragen ze als ze me zien buitenkomen.

Ik leg mijn vinger op mijn lippen en wijs naar de kamerdeur om aan te tonen dat ik nog even niets kan zeggen voor ik buiten gehoorsafstand ben.

Als ik beneden ben, zeg ik: 'Kom, laten we aan de tafel gaan zitten. Is er nog wijn?'

Elias staat recht en loopt naar het aanrecht. Elodie neemt glazen terwijl hij de wijn meebrengt.

‘En, waren ze seks aan het hebben?’ vraagt Elodie met een blik vol afkeuring.

‘Denk je echt dat ik dan zo lang gebleven zou zijn?’ vraag ik verbijsterd. ‘Nee, Maxim was alleen. Hij en Alexa zijn uit elkaar.’

‘Yes!’ zegt Elodie, en ze steekt haar gebalde vuist triomfantelijk in de lucht.

‘Maar dat is niet noodzakelijk goed nieuws, Elodie’, zeg ik. ‘Alexa heeft hem gedumpt omdat hij meer wilde zijn dan alleen maar vrienden.’

‘Bedoel je niet het omgekeerde?’ vraagt ze.

‘Dat dacht ik ook, maar nee. Maxim is verliefd op haar. En zij niet op hem.’

‘Ik dacht dat je had gezegd dat Maxim niet verliefd werd?’

Elodie klinkt boos. Alsof ik haar iets heb wijsgemaakt, waardoor zij haar kans met Maxim heeft gemist.

‘Dat was ook zo!’ zeg ik. ‘Dit is de eerste keer.’

‘Dan heeft hij slechte smaak’, zegt Elodie. ‘Alexa is niet eens sympathiek.’

‘Soms wel’, zeg ik.

‘Niet tegen de meeste mensen.’

‘Ik denk dat dat misschien is wat hem heeft aangetrokken’, zeg ik.

‘Dan ga ik vanaf nu ook als een bitch door het leven.’

‘Dat doe je toch al?’ zegt Elias doodernstig.

‘Jij!’ zegt Elodie. ‘Kan jij nou nooit-’

‘Ik maak maar een grapje! Jeez...’ zegt Elias. ‘Ik had in het begin ook wel een beetje een crush op Alexa. Ze is sexy.’

‘Wat is dat toch met mannen en arrogante, boze vrouwen?’ zegt Elodie. ‘Wil je daar echt de rest van je leven mee doorbrengen?’

‘Wie heeft het over de rest van mijn leven? Ik had het over een passionele affaire.’

Elodie rolt met haar ogen.

‘Waarover praten jullie?’

Het gesprek valt meteen stil als we Alexa in de deuropening zien staan.

41

Natuurlijk denkt iedereen hetzelfde: hoeveel heeft Alexa gehoord? Ik zie vooral Elias een beetje bleek wegtrekken.

‘We praatten over jou’, zeg ik dan maar gewoon.

‘Hebben jullie het gehoord van Maxim en mij?’

‘Ja, Maxim zit op z’n kamer.’

‘Ik hoop dat jullie me niets verwijten. De deal was dat het alleen voor de fun zou zijn. Dat hij dan plots gevoelens krijgt, daar kan ik ook niets aan doen.’

Rationeel heeft ze natuurlijk gelijk, maar emotioneel gezien is ze de vrouw die het hart van mijn beste vriend heeft gebroken.

‘Je bent gek’, zegt Elodie. ‘Hoe kan je hem nu zomaar weggooien?’

‘Weggooien? Ik wil gewoon geen relatie met hem. Als hij casual seks wil... Ben jij trouwens terug?’

‘Ja, ik ben terug. Dus je hoeft geen plannen meer te bedenken om mijn meubels op straat te zetten.’

‘Ik zocht gewoon naar een oplossing voor als je niet terug zou komen’, zegt Alexa. ‘Ik ben wel verantwoordelijk voor dit huis, denk je dat dat makkelijk is? Het is heel stresserend, hoor. Maar ik doe het allemaal voor jullie.’

‘Doe niet zo gek’, zegt Sammy. ‘Ik ben heel blij dat je kamers verhuurt, maar je doet het niet voor ons. Je doet het net als wij omdat je in je eentje geen appartement kan betalen.’

‘En hoe zit het dan met die dubbele maand huur?’ vraagt Elodie. ‘Welke dubbele maand huur?’

‘Ik heb gewoon betaald, en toch vraag je deze mensen om samen te leggen voor mijn maand huur!’ zegt Elodie kwaad.

‘Het geld staat niet op mijn rekening.’

‘Oké, toon je bankapp dan.’

‘Die is privé.’

‘Als je ’m niet toont, gaan we ervan uit dat je hen hebt proberen te bestelen’, zegt Elodie.

‘Sorry, maar heb ik jullie al ooit om iets extra’s gevraagd?’ zegt ze. ‘Heb ik ooit al een reden verzonnen om jullie meer geld te vragen?’

Ze opent de app en zegt: ‘Oh.’

‘Staat het erop?’ vraagt Elodie triomfantelijk.

‘Ja, maar nog maar sinds vandaag’, zegt ze, en ze opent die specifieke betaling en toont ze aan ons, zodat wij het kunnen zien zonder het bedrag op haar rekening te kunnen bekijken.

Het staat er inderdaad: het geld is pas vandaag op haar rekening gekomen.

‘Sorry dat we aan je twijfelden’, zeg ik.

‘Weet je, ik wou dat ik Maxim en jou nooit in huis had genomen. Sindsdien is alles hier verpest’, zegt Alexa, en ze loopt de trap op naar boven.

Haar kamerdeur die dichtslaat voelt als een klap in mijn gezicht.

‘Dat meende ze niet’, zegt Sammy meteen.

‘Ze heeft nochtans wel gelijk’, zeg ik.

‘Als er al iemand voor drama heeft gezorgd, is het Maxim en niet jij’, zegt Sammy.

‘Ik zal haar wel vertellen dat ik heb gezegd dat ze jullie dubbel liet betalen, dat jij daar niets mee te maken had. Het is niet omdat jij degene bent die beleefd genoeg is om zich in naam van iedereen te verontschuldigen, dat jij de schuld moet krijgen.’

‘Willen jullie Maxim hier weg dan?’ vraagt ik.

‘Nee’, zegt Elodie.

‘Ik zou het niet erg vinden als hij uit zichzelf zou beslissen om weg te gaan’, zegt Elias.

‘Maar...’ Even wil ik zeggen dat als Maxim weggaat, ik ook wegga. Plots ben ik daar echter niet meer zo zeker van. Waarom zou ik moeten opdraaien voor de fouten die hij maakt? Waarom zou ik deze fijne plek en deze mensen moeten opgeven omdat zij boos zijn op hem? Aan de andere kant zou het misschien beter zijn om elders te wonen, zodat ik Sammy en mij dan een eerlijke kans kan geven. Maar wat als ik dit alles opgeef voor een kamer in een ander huis die misschien heel erg tegenvalt en het dan niet blijkt te werken tussen Sammy en mij? Uiteindelijk was ik niet zo blij toen zijn jaloerse kantje naar boven kwam.

Hoe graag wil ik nog bij Maxim wonen? En hoe graag wil ik bij Sammy zijn? Heeft het drama van Alexa en Elodie ons hier allemaal dichter bij elkaar gebracht, of wil ik net een rustiger leven? Gelukkig hoef ik niet meteen te beslissen.

We openen nog een fles wijn, beseffen dat we nog altijd niets

gegeten hebben, bestellen pizza en babbelen verder tot iedereen een voor een naar zijn kamer gaat en alleen Sammy en ik nog overblijven.

‘Wat was dat allemaal?’ vraagt Sammy als we eindelijk alleen zijn. ‘Veel drama’, zeg ik.

‘Ja, we hebben allemaal veel bijgeleerd vanavond’, zegt Sammy.

‘Wat bedoel je daar exact mee?’ vraag ik, want zijn vraag voelt eerder als een beschuldiging.

‘Dat jij Elias kuste. Dat jij verliefd bent op Maxim.’

‘Wow’, zeg ik. ‘Nee. Dat is helemaal niet wat er gebeurt en gezegd is. Elias heeft mij gekust. En het kwam zo onverwacht dat ik niet meteen wist hoe ik moest reageren. En ik was jaren geleden éven verliefd op Maxim, dat ben ik nu niet meer.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Ja, dat weet ik zeker. Ik ben niet verliefd op hem. Ik hou van hem, maar niet op die manier. Hij is als een broer voor mij.’

‘Dus jij was vroeger verliefd op je broer? Gek, hoor’, zegt Sammy.

‘Waarom doe je zo? Vertrouw je me niet?’ vraag ik.

‘Dat weet ik niet. Ik ken je nog niet goed genoeg.’

‘Nee, dat klopt, dus heb je ook geen reden om me niet te vertrouwen’, zeg ik. ‘En het is waar dat we elkaar nog niet goed kennen, want ik had nooit gedacht dat je zo jaloers zou zijn.’

‘Hoe zou jij je voelen als ik iemand anders kuste?!’ roept hij net iets te luid.

‘Ik héb niemand anders gekust’, fluister-roep ik.

‘Iemand anders kuste?’ hoor ik een verbaasde stem achter me. Ik draai me geschrokken om.

Daar staat Maxim.

‘Als je iemand ánders hebt gekust, wie werd je dan verondersteld te kussen?’ vraagt Maxim.

‘Mij’, zegt Sammy, en hij slaat zijn arm om mijn schouder. Het zou een lief gebaar kunnen zijn, maar omdat hij het tegenover Maxim doet, is het gewoon bezitterig. Bovendien weet hij goed genoeg dat ik dit geheim wilde houden voor Maxim, dus ik voel me behoorlijk gebruikt. Ik voel me als de lantaarnpaal waartegen de hond plast om zijn territorium af te bakenen.

Ik trek me meteen los van hem, maar de schade is natuurlijk al toegebracht.

‘Dus jij had zélf iets met iemand in het huis? En jij gaf mij een preek omdat ik hetzelfde deed?’

‘We hadden nooit afgesproken dat ik niets zou mogen beginnen met iemand in het huis’, zeg ik, maar ik hoor zelf hoe flauw en kinderachtig dat excuus klinkt. ‘Als ik iets met iemand begin, meen ik het ook.’

‘En daarom heb je met iemand anders gekust?’ vraagt Maxim.

‘Oh my God, hou op, allebei. Ik heb met niemand gekust. Elias kuste mij omdat hij dacht dat ik ook interesse had in hem, wat niet zo is.’

‘Maar je hebt dus iets met Sammy?’

‘Ik hād iets met Sammy’, zeg ik.

‘Je bent niet te geloven, Romy, ik heb zoveel verdriet gehad door onze ruzie en door het feit dat je kwaad op me was, en dan doe jij dit?’

‘Jij was kwaad op míj! Ik had verdriet om jóú!’ zeg ik.

‘Echt?’

‘Ja, natuurlijk’, zeg ik. ‘Het spijt me, Maxim, van alles. Ik had je niets mogen verbieden. Ik had niets met Sammy mogen beginnen’, zeg ik.

‘Hallo, ik sta hier, hoor’, zegt Sammy, maar we negeren hem allebei.

‘Ik had ook niets met Alexa mogen beginnen’, zegt hij. ‘Ik snap nu waarom je dat niet wilde.’

We knuffelen en glimlachen triest naar elkaar.

‘En wat nu?’

‘Wat nu? Een schone lei.’

‘Bedoel je dat we ergens anders gaan wonen?’

‘Misschien moeten we het hier nog maar eens proberen. Een nieuwe start. Doen alsof er niets gebeurd is.’

‘Oké’, zeg ik. ‘Als de rest dat ziet zitten.’

‘En ik dan?’ vraagt Sammy.

‘Het spijt me, Sammy’, zeg ik. ‘We passen gewoon niet bij elkaar. Ik hou niet van jaloezie. Als die speelt, voel ik me alsof ik mezelf niet kan zijn. Ik snap dat mijn vriendschap met Maxim gek is, maar ik zal die nooit opgeven. Kunnen jij en ik gewoon vrienden blijven?’

‘Ga ja dan nog mee naar de comedy?’ vraagt hij met een klein stemmetje.

Ik lach.

‘Natuurlijk’, zeg ik. ‘Dat is toch wat vrienden doen?’

42

Ik hoop dat ik nu nog een maand rustig zal kunnen werken en dan naar de andere kant van het gebouw kan verhuizen voor een nieuwe start.

Die hoop wordt meteen de grond in geboord wanneer ik mijn lade open. Die zit van boven tot onder vol met punaises. Ja, weer punaises. Heel inventief is deze persoon niet.

Waarschijnlijk het overschot van het pak dat hij of zij vorige keer kocht. Nou ja, het is te zeggen: het zijn er honderden, dus dat moet dan wel een familiepak geweest zijn. Bestaan punaises in familiepakken?

De daad op zich schokt me dus niet, maar wel het feit dat dat betekent dat het dus toch niet Silke was die me probeerde weg te pesten. Of werkten zij en Joris al die tijd samen en heeft hij het nu van haar overgenomen? Wie anders kan er nu nog iets tegen me hebben hier? Nou ja, iedereen, natuurlijk. Maar in die mate dat ze deze moeite willen doen?

Pfff, ik heb het echt zo gehad met deze plek.

Ik kan niet aan mijn theezakjes zonder me pijn te doen, maar ik gun de persoon het plezier van mijn frustratie niet, dus sluit ik de lade weer en haal ik thee uit de koffiemachine. Die smaakt nog slechter dan de koffie uit dezelfde machine, dus neem ik me voor om vanaf morgen ook elke dag een paar theezakjes mee te brengen in plaats van een doosje in m'n bureau te laten liggen. Nóg iets extra's voor in mijn rugzak. Niet dat theezakjes nou zoveel wegen, maar nog even en ik moet ook elke avond mijn bureau en bureaustoel mee naar huis nemen om te vermijden dat er mee geknoeid wordt.

Ik besluit de lade gewoon te laten zoals die is en ze niet meer te gebruiken. Ik heb geen zin om te proberen om al die punaises in een vuilniszak te krijgen, die dan vast stukgaat door al die gaatjes. Om dan nog te zwijgen van de arme vuilnisman die geperforeerd zal worden alsof hij een cactus optilt.

Verder verloopt de ochtend gelukkig rustig. Niemand praat tegen me, en dat vind ik verre van jammer. Ik heb het gevoel dat ik ein-

delijk weer eens wat werk gedaan krijg. Ik was eigenlijk van plan om onder de middag door te werken om wat van Silkes werk te kunnen opvangen - stom onterecht schuldgevoel -, maar tegen dan heb ik zo genoeg van de koffie en thee uit de machine dat ik toch even naar buiten ga.

Eerst wandel ik naar de kleine supermarkt, waar ik thee koop. Daarna ga ik naar de koffiebar voor een heerlijke verse koffie. Het is mooi weer en ik zou heel graag eventjes door de stad lopen, maar ik besluit toch maar terug naar binnen te gaan en verder te werken terwijl ik mijn boterhammen opeet. Ik bedenk nogmaals dat ik mijn studententijd zo hard mis en dat volwassen zijn echt heel erg tegenvalt. En wie of wat garandeert mij dat het op de copywritingafdeling anders is? Is er niet veel onderlinge concurrentie daar? Maar goed, daar ga ik me nog even geen zorgen over maken.

‘Hey, alles oké?’ vraag ik aan Vanessa wanneer ik weer binnenkom. Ze zit met gefronste wenkbrauwen over haar telefoon gebogen.

‘Ja, hoor’, zegt ze, en ze legt haar telefoon met een klap weg. ‘Met jou?’

‘Goh’, zeg ik. ‘Al bij al wel. Ik probeer me te focussen op het feit dat ik de baan heb gekregen. Misschien vergeet ik dan al het andere drama.’

‘Drama? Welk drama?’ zegt ze, en ze buigt zich wat naar voren. Natuurlijk wil ze alle gossip horen. Zij is hier vooraan vast even eenzaam als ik, zo zonder collega’s in de buurt.

Ik lach. ‘Het is behoorlijk wat’, zeg ik.

‘Vertel!’

‘Toen ik vanmorgen aankwam, bleek mijn lade vol punaises te zitten. Vorige week lagen er ook al punaises op mijn bureau en stoel, dus echt vindingrijk is die persoon niet.’

‘Dus het is niet Silke?’

‘Blijkbaar niet. Tenzij ze een handlanger heeft ingeschakeld. Ik heb dan maar nieuwe thee gekocht’, zeg ik, en ik toon haar het pakje bosvruchtenthee. ‘En ik heb mezelf ineens ook getrakteerd op koffie.’

‘En wat was het andere drama?’

‘Oh ja, Alexa bleek iets met onze huisgenoot Maxim te hebben.

Maar ze heeft hem alweer gedumpt, zeg ik met een wegwuivend gebaar.

‘Wat, Alexa en Maxim?’ zegt ze verbaasd. ‘Ik dacht dat jij samen was met Maxim?’

‘Maxim en ik? Nee joh, wij zijn alleen maar goede vrienden. Beste vrienden’, benadruk ik, al weet ik zelf niet waarom ik daar zo trots op ben.

‘Oh, shit’, zegt ze.

‘Maar wacht even... Hoe ken jij Maxim? Ik heb je toch nog nooit over hem verteld?’

‘Euh... Kent niet iedereen hem?’ vraagt ze. ‘Hij heeft iets gehad met zowat elk meisje in de stad.’

‘Dat is waar’, zeg ik. ‘Maar hoe weet jij dat de Maxim over wie ik het had, dezelfde was als degene die jij kent?’

‘Ik... Ik zal hem weleens op je sociale media gezien hebben’, zegt ze.

‘Oh’, zeg ik. ‘Ik wist niet dat je me volgde.’

‘Nee, dat doe ik ook niet, ik ben een keertje gaan kijken toen je hier pas werkte, om te weten wie “die nieuwe” was, weet je wel. Maar ik ben je toen niet beginnen te volgen omdat ik je nog niet kende. Misschien moet ik dat nu maar doen’, zegt ze met een grijns, en ze neemt haar telefoon weer.

‘Leuk’, zeg ik.

Ook al was het best een vreemd gesprek, ik heb wel andere dingen aan m’n hoofd, dus ga ik naar mijn bureau om m’n boterhammen op te eten en verder te werken.

Als ik ’s avonds thuis in mijn kamer zit - iedereen ontwijkt iedereen een beetje -, open ik Instagram. Vanessa is me inderdaad beginnen te volgen. Ik kijk naar mijn oude foto’s, maar veel post ik niet, en al zeker niet veel foto’s van mezelf of mijn vrienden. Er staat één foto op van mij en Maxim, waarop hij me vastpakt en we samen in de camera kijken, blij omdat we allebei geslaagd zijn en ons diploma hebben behaald.

Daarna bekijk ik Vanessa’s profiel. Daar staat nog minder op: wat foto’s van haar eten, een paar vakantiefoto’s, een reel van een concert... Ik volg haar terug, want ik heb er een hekel aan als mensen die ik persoonlijk ken, me niet terugvolgen. Alsof ik niet interessant genoeg ben of zo.

Ten slotte ga ik naar het profiel van Maxim. Ik heb al een tijdje niet naar Instagram gekeken en wil eens checken of hij iets over Alexa of hun breuk heeft gepost. Maxim heeft al een paar weken niets meer gepost. Het laatste wat hij plaatste, is een foto van zijn nieuwe kamer hier in huis.

Ik zie dat Vanessa die foto heeft geliket.

Ik ga naar de foto ervoor.

Die heeft Vanessa ook geliket.

En de vorige.

En die daarvoor.

Ik besluit om ermee naar Maxim te gaan, wat me ineens een excuus geeft om te checken of hij oké is.

Ik klop zachtjes op zijn deur.

‘Wie is het?’ vraagt hij.

‘Romy’, antwoord ik.

‘Kom binnen.’

‘Wie mag er niet binnen?’ vraag ik als ik de deur achter me heb gesloten.

‘Wie denk je?’

‘Alexa? Maar... Ik snap dat je gekwetst bent, maar ik begrijp niet waarom je zo kwaad op haar bent. Zij kan het toch niet helpen dat ze geen gevoelens voor je heeft?’ vraag ik voorzichtig.

‘Maar ze wilde het niet eens proberen!’ zegt hij.

‘En wat dan met al die meisjes die meer wilden en jij niet? Vind jij dat je hen fout behandeld hebt? Dat ze reden hebben om kwaad op je te zijn?’

‘Nee’, geeft hij met tegenzin toe. ‘Maar dat waren meestal one-nightstands. Alexa en ik, wij sliepen al twee weken met elkaar.’

‘Maar jullie hadden afgesproken dat het casual zou blijven. Als er iemand reden heeft om boos te zijn, is zij het eigenlijk, want jij bent degene die zich niet aan de afspraken heeft gehouden.’

‘Meen je dat nu?’ vraagt hij verbijsterd.

‘Nee, natuurlijk niet’, zeg ik. ‘Ik wil je alleen tonen hoe het is als je er rationeel naar kijkt en alle emoties loslaat. Kijk, ik snap dat je het misschien nódig hebt om kwaad op haar te zijn, omdat je je zo gefrustreerd voelt. Maar diep vanbinnen weet je toch ook dat ze niets verkeerd heeft gedaan? Het is niet fijn voor haar, het is niet fijn voor jou en het is niet fijn voor de sfeer in huis. Je zal

toch moeten proberen om gewoon met haar op te schieten.’
‘Ik weet het’, zegt hij. ‘Ik heb dit gewoon nog nooit eerder meege-
maakt en weet niet hoe ik ermee moet omgaan.’
‘Ik snap het’, zeg ik. ‘Al ben je er nooit op voorbereid. De tiende
keer doet het helaas nog evenveel pijn.’
‘Bedankt voor die opbeurende woorden.’
Ik lach. ‘Hey, ik ben die persoon die altijd eerlijk tegen je is’, zeg
ik.
Hij legt zijn hoofd op mijn schouder.
Ik voel mijn hart sneller slaan.
Ben ik wel altijd eerlijk tegen hem? En ben ik wel eerlijk tegen
mezelf?

43

De volgende dag vertrek ik al vroeg naar het werk, omdat er nog zoveel te doen is. Ik mag dan wel niet op mijn afdeling blijven, ik wil toch tonen dat ik het echt goed wil doen en dat mensen op me kunnen rekenen. Vanessa zit nog niet achter haar bureau als ik aankom, dus ik ben echt een van de eersten op kantoor. Het is dan ook muistil als ik naar ons eiland loop. Zo stil, dat ik er onbewust een beetje van begin te sluipen, alsof ik een indringer ben.

Zachtjes zet ik mijn laptop op m'n bureau en ik neem mijn koffiemok uit mijn rugzak.

En dan hoor ik plots iets en merk ik dat ik niet alleen ben.

Vanessa staat aan Alexa's bureau.

Ik wil haar naam zeggen, maar iets houdt me tegen, want het voelt niet juist.

Dan zie ik dat ze punaises op Alexa's bureau en stoel legt.

Stilletjes trek ik mijn lade open.

Die is leeg.

Alle punaises zijn eruit en liggen nu op Alexa's bureau.

Vanessa was dus degene die me probeerde weg te pesten...

Vanessa, de enige persoon van wie ik dacht dat ze me oprecht leuk vond.

Ik weet niet hoe ik moet reageren, want ze is duidelijk niet helemaal stabiel, en iemand met een hand vol punaises confronteren, vind ik best eng. Dus doe ik wat laffe mensen doen: ik zwijg, maak een kort filmpje met mijn telefoon en verstop me dan vijf minuten in het toilet.

Wanneer ik weer naar buiten durf te komen, is ze weg, en is er al een tweede persoon gearriveerd. Ze passeert langs Alexa's bureau, kijkt rond, ziet mij uit de toiletten komen en zegt: 'Hey, heb jij dit gedaan?'

'Nee, natuurlijk niet!' zeg ik verontwaardigd.

'Ik heb nochtans gehoord dat je genoeg redenen hebt om Alexa te haten.'

'Ik haat haar helemaal niet. We delen zelfs een huis. Ze heeft me vorige week nog geholpen op het werk toen ik een probleem had', zeg ik.

‘Maar dat was voordat ze je beste vriend afwees.’

‘Ik heb het gisteren nog voor haar opgenomen tegen die beste vriend’, zeg ik. ‘En vergeet niet dat ik tot gisteren degene was die gepest werd. Bovendien weet ik intussen wie het wel gedaan heeft’, zeg ik. ‘Ik heb zelfs bewijs.’

‘Wie dan?’ vraagt ze gretig.

‘Dat vertel ik straks wel aan Alexa’, zeg ik.

‘O’, zegt ze ontgoocheld.

‘Ik hou er niet zo van om mensen openlijk aan de schandpaal te nagelen’, zeg ik.

‘Dat zou je nochtans niet zeggen, na dat gedoe met Silke.’

Ik zucht. ‘Ik kan het echt niet blijven herhalen: het was de beslissing van meneer Vanseveren om haar te ontslaan. Zij stond tegen mij te roepen na dat incident, niet omgekeerd. Ik ga nu werken, zeg maar tegen Alexa dat ik haar wil spreken.’ Dan draai ik me om en loop ik naar mijn bureau. Als ze hebben besloten dat ik een bitch ben en niet van dat idee willen afwijken, kan ik me net zo goed zo gedragen, het maakt toch niets meer uit.

Ik zet me aan mijn computer en slaag erin om toch behoorlijk wat werk te verzetten voor mijn collega’s een voor een komen binnengedruppeld.

Wanneer ik zie dat Alexa binnenkomt en naar haar bureau loopt, kijk ik even wat er gebeurt.

Alexa kijkt verbaasd naar de punaises en vraagt iets aan haar collega. Gaat die niets tegen Alexa zeggen van wat ik haar net heb verteld om me dwars te zitten en moet ik zelf op Alexa afstappen? Maar ik zie haar collega iets zeggen en naar me wijzen, en even later komt Alexa naar me toe. Ik hoop maar dat ze niet heeft beweerd dat ik achter de punaises zit.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Alexa. ‘Waarom krijg ik plots de punaises?’

‘Kom even mee’, zeg ik.

‘Waarom?’

‘Ik moet je iets tonen’, zeg ik.

‘Jij zit hier toch niet zelf achter, hè?’ vraagt ze. ‘Ben jij zo’n psychopaat die zichzelf lijkt te pesten om aandacht te trekken of om de verdenking van zich af te wenden?’

‘Kom nou, Alexa, wat denk je zelf?’ zeg ik een beetje bozig.

‘Het doet er ook niet toe, want ik weet wie het is en ik heb het gefilmd.’

‘Dus in plaats van ervoor te zorgen dat mijn bureau níét vol punaises zou liggen en in te grijpen, heb jij ervoor gekozen om het te filmen?’

‘Ja, omdat ik wist dat anders niemand me zou geloven’, zeg ik. ‘Ik ben best trots dat ik het heb gedaan.’

‘Oké dan, wie is het?’

In plaats van te antwoorden zet ik het filmpje klaar en geef ik haar mijn telefoon in handen.

Ik zie Alexa’s stijgende verbazing terwijl ze ernaar kijkt.

‘Vanessa?’ vraagt ze als ze mijn telefoon teruggeeft. ‘Maar waarom dan?’

‘Ik denk dat het iets met Maxim te maken heeft’, zeg ik. ‘Ik wilde hem gisteren vragen of hij haar kende, maar ik ben het vergeten omdat we over andere dingen hebben gepraat.’

‘En met over andere dingen bedoel je over mij?’

‘Ook over jou. Ik heb hem gezegd dat jij niets verkeerd hebt gedaan en dat boos zijn op jou niet eerlijk en onterecht is.’

‘Ach ja, dat doen we allemaal als we gekwetst zijn’, zegt ze schouderophalend. ‘Als het hem helpt om boos op mij te zijn, dan mag hij dat. Maar hoe dan ook: Vanessa?’

‘Ik heb gisteren op Instagram gekeken. Ze heeft al zijn posts geliket. Allemaal. En gisteren heb ik haar verteld dat jullie iets gehad hebben.’

‘Waarom zou jij in godsnaam mijn privéleven rondbazuinen?’ vraagt Alexa geïrriteerd.

‘Sorry’, zeg ik. ‘Ik dacht dat Vanessa en ik vriendinnen waren. Ik dacht ook dat ze gezien haar baan wel discreet zou zijn.’

‘Hoezo? Ze is receptioniste, geen priester!’ zegt Alexa.

Daar heeft ze een punt.

‘Ze vroeg hoe het met me ging en ik wilde even stoom afdalen over alles wat er de voorbije tijd was gebeurd’, zeg ik. ‘Tegen een vriendin.’

Ik weet natuurlijk dat dit een dikke vette leugen is, ik wilde gewoon een smeuiëge roddel vertellen tegen een collega in de hoop dat ze me daardoor leuk of leuker zou vinden, maar daar durf ik niet voor uit te komen.

‘Hoe dan ook, we moeten haar confronteren,’ zegt Alexa.

‘Hoe gaan we dat doen?’ vraag ik.

Alexa denkt even na en loopt dan zonder iets te zeggen naar haar bureau. Omdat ik niet weet wat ze van plan is, loop ik haar maar achterna.

Ze neemt een koffiemok en een pen en begint met de pen punaises van haar bureau in de mok te manoeuvreren. Daarna loopt ze met de mok naar – of dat vermoed ik toch – Vanessa’s bureau.

Ik volg haar nog steeds, waardoor ik net twee seconden na haar voor Vanessa sta. Ze kijkt ons allebei met grote ogen aan.

‘Wat kan ik voor jullie doen?’ vraagt ze in een stem die normaal probeert te klinken maar toch een beetje trilt.

Alexa zegt niets, maar giet de mok leeg boven Vanessa’s bureau.

Vanessa gilt en springt van haar stoel af.

‘Ja, toch niet zo leuk als het jou overkomt, hè,’ zegt Alexa.

‘Ik weet het, we zijn niet origineel met de punaises, maar dat was jij ook niet, natuurlijk,’ zeg ik stoer. Ik voel me een pak zelfverzekerder met Alexa aan mijn zijde. ‘En waarom deed je dat zelfs?’

‘Het spijt me dat ik dat bij jou heb gedaan,’ zegt ze. ‘Maar ik wist zeker dat Maxim en jij een koppel waren.’

‘Waarom? En vooral: en dan?’ vraag ik.

Ze zucht. ‘Ik heb even iets gehad met Maxim. Drie dates, één keer seks. Hij had van in het begin gezegd dat hij niet geïnteresseerd was in een relatie of een lange affaire, maar omdat hij toch drie keer wilde afspreken, dacht ik dat het met mij misschien anders was. Dat ik misschien anders was.’

‘Hij wilde alleen een derde date om seks met je te kunnen hebben, duh!’ zegt Alexa, misschien nét iets te gevoelloos, ook al dacht ik natuurlijk nét hetzelfde.

Vanessa kijkt Alexa woest aan.

44

'Ik vroeg Maxim of hij ons toch geen kans wilde geven, maar hij vertelde dat hij niet aan relaties doet en dat hij me geen valse hoop wilde geven en dus ook liever niet opnieuw afsprak', vertelt Vanessa.

'Klinkt als Maxim', zeg ik.

'Ik was gekwetst, natuurlijk, want ik vond hem oprecht leuk. En ik weet zeker dat hij ook een leuke tijd met mij heeft gehad. Ik snapte niet waarom hij dat zou weggooien. Maar goed, uiteindelijk legde ik me er wel bij neer, maar toen zag ik jullie samen', zegt ze tegen mij. 'En jullie waren duidelijk een koppel.'

'Nee, dat waren we duidelijk niet, want Maxim en ik zijn geen koppel. Nooit geweest, trouwens. Waar was dat dan zoezegd?' 'Op het feestje van Veronique.'

'Veronique? Oh ja, die vriendin van Maxim. Kon zij je niet vertellen dat Maxim en ik geen koppel waren?'

'Ze zei dat ze het niet wist, want dat jullie altijd samen waren en zoveel plezier maakten. Jullie zagen er altijd zo verliefd uit', zei ze. 'Maar ze wist toch hoe Maxim was en dat hij altijd rondfladderde?'

'Ze dacht dat je dat misschien niet wist of gewoon niet erg vond. In 2024 kijken we nergens meer van op, toch?'

'I guess', zeg ik. 'Van mij mag iedereen doen wat-ie wil, maar ik zou het zelf niet aankunnen.'

'En daarna zag ik die foto van Maxim en jou op zijn Instagram. Jullie zagen er zo knap uit samen. Nou ja, uiteraard is hij veel knapper dan jij, maar...'

'Hey!' onderbreek ik haar verontwaardigd.

'Sorry, maar het is wel waar', zegt Alexa. 'Jij bent een mooi meisje, maar Maxim is een tien.'

'Ja, oké', geef ik toe.

'En toen kwam jij hier plots binnengewandeld. Ik wist niet wat me overkwam. En ik wilde niet elke dag opnieuw herinnerd worden aan Maxim en zijn afwijzing, dus ik wilde je weg. Maar dat spijt me. Dat met die plant en zo, dat was echt kinderachtig. En die verhalen over je rondvertellen, dat had ik nooit mogen doen.'

‘Wacht, wat? Welke verhalen?’

‘Je weet wel: dat je neerkijkt op iedereen die hier werkt, dat je hier alleen bent om copywriter te worden, dat je jezelf zoveel slimmer vindt dan iedereen en dat je je te goed voelt om met de rest om te gaan en te gaan lunchen...’

‘Heb jij al die leugens over mij verspreid?’ vraag ik geschokt. ‘Ik dacht dat ze waren ontstaan op mijn eerste werkdag.’

‘Oeps, dan had ik beter gezwegen,’ zegt Vanessa, en ze giechelt. Hoe dúrft ze te giechelen?’

‘Maar ja, Alexa en haar vriendinnen hadden natuurlijk al wat schade aangericht. Ik heb daarna gewoon nog wat olie op het vuur gegooid, anders was het meteen overgewaaid. Ga je me nu ook laten ontslaan?’

Ik wil gillen dat ik Silke! Niet! Heb! Laten! Ontslaan!, maar ik weet dat het geen zin heeft. Iedereen hier gelooft wat hij wil geloven.

‘Maar nu ik weet dat jij niks met Maxim had en Alexa wel, heb ik er spijt van,’ zegt ze.

‘Oh,’ zeg ik. ‘Je hebt er spijt van omdat je de foute persoon targette, niet omdat het een totaal gestoorde actie was?’

‘Ik wilde gewoon niet elke dag op je gezicht kijken,’ zegt ze. ‘Ik snapte ook niet waarom ik niet goed genoeg was en jij wel. Jij bent toch maar-’

‘Ja, stop maar, het is al goed,’ zeg ik.

‘Geen van ons beiden heeft iets met Maxim,’ zegt Alexa. ‘En zelfs als dat zou veranderen, wat dus niet gaat gebeuren, ga jij je gedeisd houden. Ik heb namelijk een video van jou terwijl je die punaises op mijn bureau legt. En Romy hier laat dan misschien geen mensen ontslaan omdat ze veel te lief is, maar ik ben dat niet. Ik loop niet alleen met dit filmpje naar meneer Vanseveren, ik stuur het ook naar iedereen die hier werkt als je zelfs maar bij ons in de buurt komt.’

‘t Is al goed,’ zegt Vanessa, en ze veegt met haar blote hand over haar bureaustoel voor ze weer gaat zitten. ‘Ik heb het begrepen.’

‘Dat was zo cool!’ zeg ik als we weer naar onze werkplek lopen.

‘Jij was zo cool.’

‘Ik was veel te braaf, ja.’

‘Wat had je anders kunnen doen?’

‘Meteen naar meneer Vanseveren stappen,’ zegt ze. ‘Maar dan komt het weer op jouw schouders terecht, en dat wilde ik niet.’
‘Dank je,’ zeg ik. ‘Maar mijn reputatie hier valt toch niet meer te redden.’

‘Natuurlijk wel,’ zegt Alexa. ‘Wat zijn je plannen voor lunch?’
‘Euh... werken?’

‘Nu niet meer,’ zegt ze.

Om halfeen zit ik samen met Alexa en Katja en Inge, de twee vrouwen van haar eiland, in een vegan lunchbar. Het is er gezellig, maar de gesprekken verlopen stroef en ik overweeg mijn cola te ruilen voor een gin-tonic. Het is duidelijk dat ze me er niet bij willen en ik snap niet waarom Alexa dit een goed idee vond.

Als we besteld hebben, neemt Alexa het woord.

‘Willen jullie een goeie roddel horen?’ vraagt ze.

De andere vrouwen knikken.

En dan vertelt Alexa over Vanessa, haar obsessie met Maxim en haar wraak op mij en daarna op haar. Ze vertelt hoe Vanessa leugens over mij had verspreid en hoe Alexa wist dat het leugens waren, want ze woonde samen met mij in een huis en ik was de beste huisgenoot ooit.

Haar collega’s luisteren met grote ogen, en aan het einde van het verhaal zegt Katja: ‘Wat erg voor je’ terwijl ze mijn arm aanraakt. En vanaf dat moment wordt alles anders.

‘We gaan je missen,’ zeggen mijn collega’s drie weken later.

Een paar dagen voor ik verhuis naar de andere afdeling zijn we nog een keertje samen aan het lunchen.

‘Ik werk hier nog altijd,’ zeg ik lachend. ‘Ik zit gewoon een paar deuren verder.’

‘Ja, maar je gaat niet meer met ons willen eten wanneer je copywriter bent. Niemand van de copywriters eet ooit met ons.’

‘Dat komt omdat ze niet de kans hebben gekregen om jullie te leren kennen. Ik wil niets liever dan nog minstens een keertje per week met jullie lunchen.’

Alexa’s plan was simpel maar doeltreffend: ze vertelde wat er was gebeurd tegen de collega’s aan haar eiland, en binnen de week wist heel het bedrijf het. Iedereen ging Vanessa uit de weg en plots was ik het slachtoffer in plaats van de badguy. Voor ik het

wist, had ik vrienden en kennissen, en vond ik het zelfs bijna jammer dat ik copywriter zou worden. Maar telkens wanneer ik dat dacht, keek ik naar Joris, die me vernietigende blikken toestuurde, en dan wist ik weer dat ik hier misschien toch niet helemaal op mijn plaats zat.

‘Ik wil jullie nu al bedanken omdat jullie me hier toch thuis hebben doen voelen. Ik was van plan om op termijn op zoek te gaan naar een andere job, maar nu wil ik hier nooit meer weg.’

‘Wacht maar tot je de andere copywriters leert kennen,’ zegt Katja.

‘Jaag haar nu geen schrik aan,’ zegt Inge. ‘Ze zijn vast stuk voor stuk geweldig. Hebben jullie het trouwens al gehoord? Vanessa gaat weg. Ze was blijkbaar al een paar weken aan het solliciteren en heeft nu iets nieuws gevonden.’

‘Goed voor haar,’ zeg ik. ‘Morgen komt mijn vervanger ook. Ik moet hem, haar of hen inwerken. Wat een beetje gek is, want ik heb de job zelf maar een paar weken gedaan. Maar goed, ik kan m’n best maar doen.’

‘Je gaat dat geweldig doen. En je wordt ook een fantastische copywriter,’ zegt Katja terwijl we rechtstaan en onze jassen aantrekken.

45

‘En, hoe was je dag?’ vraagt Maxim als ik thuiskom. Hij en Elodie zitten samen aan de keukentafel te keuvelen.

‘Geweldig’, zeg ik. ‘Mijn laatste lunch met de meisjes als administratief medewerker.’

‘En volgende week heb je je eerste lunch met hen als copywriter’, zegt hij. ‘So what?’

‘So what? Dat is toch iets helemaal anders! Zij moeten mij op de hoogte houden van alle roddels en ik moet hen vertellen wat er zich nu écht afspeelt achter die deuren. Is hier alles oké?’

‘Ja hoor’, zegt Maxim. ‘Elodie toont net foto’s van haar nieuwe vriend.’

‘En, is hij knapper dan Maxim?’ vraag ik.

‘Niemand is knapper dan Maxim’, zegt ze. ‘Maar deze heeft tenminste een hart.’

‘Ik heb een hart’, zegt Maxim. ‘Hoe had Alexa het anders ooit kunnen breken?’

Alexa rolt met haar ogen. ‘Hoe vaak moet ik dat nog horen?’

‘Blijft leuk’, zegt Maxim.

‘Dankzij mij weet iedereen hier tenminste dat je een hart hebt’, zegt ze.

‘En dankzij al die vrouwen die na jou kwamen, weet ik ook dat ik er snel weer over geraak.’

Het is zo fijn dat iedereen weer normaal tegen elkaar doet, en het is nog fijner dat we er alweer allemaal grappen over kunnen maken. Anders was de sfeer hier in huis misschien wel gespannen gebleven.

Alleen jammer dat dat voor Sammy niet gold. Hij werd alsmear bozer, eerst op mij en daarna op iedereen in het huis. Eerlijk gezegd waren we allemaal een beetje opgelucht toen hij vorige week uiteindelijk besloot te verhuizen. Een vriend van hem huurde een appartementje en zocht nog een huisgenoot. Soms lijken dingen meer het lot dan toeval te zijn. Ik vond het alleen jammer dat we met ruzie uit elkaar gingen. Nou ja, hij ging boos weg, ik had best vrienden met hem willen blijven. Maar toen hij de tickets voor de comedy boos op tafel gooide en zei dat ik ze voor zijn part als

wc-papier mocht gebruiken, wist ik dat het nooit nog goed zou komen tussen ons. Ik zoek dus nog iemand die met me mee wil gaan, want alleen naar het theater gaan is niet zo m'n ding. Deze keer hebben we dus wél allemaal moeten samenleggen om zijn maand huur te betalen, maar er staat al een berichtje op Facebook dat we een nieuwe huurder zoeken en Alexa heeft al een paar afspraken gemaakt. Misschien moeten we deze keer maar iemand zoeken die niet single is, om drama te vermijden. Maar dat vindt Alexa dan weer geen goed idee, want dan hebben we de helft van de tijd iemand extra in huis die mee elektriciteit en warm water verbruikt. Dus moeten we eigenlijk een beetje kiezen tussen drama of meer kosten. Ik denk dat we het unaniem eens zijn: doe ons dan maar meer drama, want extra geld hebben we niet. En wat is het leven ook waard zonder een beetje gedoe, toch?

De volgende ochtend ben ik mooi op tijd op het werk. Vanessa negeert me als ik binnenkom, zoals ze al vier weken doet. Waarom zij kwaad is op mij, is me nog altijd een raadsel, maar intussen weet ik wel dat mensen die zich gekwetst voelen niet rationeel kunnen denken.

Dus probeer ik zelfs niet meer om haar goeiemorgen te wensen en loop ik gewoon door naar mijn intussen best vertrouwde werkplekje.

Ik zet mijn computer aan, en terwijl die opstart haal ik mijn koffietas uit mijn lade, die ik gelukkig weer veilig kan gebruiken. Vanessa heeft zich koest gehouden, en gelukkig maar.

'Romy?' hoor ik een stem achter me.

Ik draai me om en kijk in het mooiste gezicht dat ik ooit heb gezien.

Mijn hart klopt meteen dubbel zo snel.

'Ja?' antwoord ik aarzelend, me afvragend waarom dit goddelijke wezen in godsnaam tegen mij zou praten.

'Ik ben Oscar, je vervanger', zegt hij. Ik kijk hem aan zonder iets te zeggen. Ik vind gewoon geen woorden.

'Niet dat jij vervangbaar bent, natuurlijk', zegt hij hikkend en hij wordt meteen rood.

Oh, die arme jongen dacht natuurlijk dat hij iets verkeerd had gezegd. Ik probeer me te herpakken.

‘Welkom’, zeg ik. ‘Ik ben Romy. Maar dat wist je dus al, want je zei net mijn naam’, zeg ik.

Ik kan mezelf wel voor het hoofd slaan. Waarom heeft deze kerel zo’n uitwerking op mij?

‘Ik heb gehoord dat jij me alles zal leren’, zegt hij.

‘Euh ja’, zeg ik, al weet ik niet of ik me in zijn bijzijn mijn adres nog kan herinneren, laat staan hoe ik mijn werk moet doen.

‘Schuif maar een stoel bij.’

Dat doet hij, en even later zit hij ongemakkelijk en overheerlijk dicht naast me.

Hij ruikt nog lekkerder dan hij eruitziet.

Het duurt even, maar uiteindelijk lukt het me toch om me professioneel te gedragen en hem te tonen wat hij moet doen. Als ik hem even later een opdracht die ik van Tiny heb gekregen geef om zelf te proberen, ga ik naar het toilet voor een plasje en vooral om wat water in mijn gezicht te gooien, bij gebrek aan een koude douche.

‘Alles oké?’ vraagt Alexa, die de wc binnenkomt en me vertwijfeld in de spiegel ziet kijken.

‘Goh, ik weet het niet’, zeg ik. ‘Is het normaal dat ik me als een puber voel op mijn leeftijd?’

‘Als het komt door die kerel die naast jou aan je bureau zit: zeker wel. Zowat elke vrouw die vandaag binnenkomt en hem ziet zitten, legt meteen haar haar goed of checkt of er niks tussen haar tanden zit.’

‘Is het toegelaten om iemand te daten op het werk?’ vraag ik.

‘Nou, jij gaat er wel voor! Het is niet verboden zolang het geen baas-werknemersrelatie is, maar het is geen goed idee, natuurlijk. Een beetje zoals iemand in het huis daten, zoals je intussen wel weet’, zegt ze met een oogrol. ‘Al is een copywriter met iemand van administratie geen probleem, omdat je echt wel op een andere plek werkt en normaal gezien weinig contact hebt op de werkvloer. Ga ervoor, meid.’

‘Ik denk niet dat een prachtexemplaar als hij ooit zou kijken naar een vrouw als ik’, zeg ik.

‘Je weet maar nooit’, zegt Alexa, op haar typische Alexa-manier. Ik hengelde niet naar een complimentje, en gelukkig maar, want ze zou het toch nooit geven.

Ik ga terug naar mijn werkplek.
'Hey', zeg ik tegen Oscar. 'Lukt het?'
'Ja', zegt hij. 'Dat denk ik toch. Wil je even nakijken?'
Hij schuift zijn laptop naar me toe. Daarbij raakt zijn pink even de mijne. Ik voel een elektrisch schokje.
'Helemaal perfect', zeg ik als ik het bekeken heb. 'Je gaat me niet missen als ik weg ben.'
'Toch niet voor het werk', zegt hij.
Ik voel m'n wangen rood worden.
Is hij aan het flirten?
Ik heb het vast verkeerd begrepen.
'Dan heb ik een volgende opdracht voor je', zeg ik zonder te reageren op z'n opmerking. Hoe zou ik ook moeten reageren?

'Wat doen jullie qua lunch?' vraagt Oscar. Ik kijk naar de klok op mijn laptop. Het is halfeen.
'Soms eet ik iets met collega's, maar meestal eet ik gewoon achter m'n bureau. Heb je iets te eten bij je?'
'Nee', zegt hij. 'Ik wist niet goed wat de bedoeling was. Op mijn vorige baan was er een kantine waar we goedkoop konden eten.'
'Die is hier helaas niet, maar er zijn wel veel eet- en broodjeszaken in de buurt', zeg ik.
'Heb jij eten bij je?' vraagt hij.
'Nee', zeg ik. 'Ik ben gisteren vergeten om brood te kopen.'
'Heb je afgesproken met je collega's?'
'Heb ik gisteren al gedaan', zeg ik.
'Wil je dan met mij iets eten? Me de leuke adresjes tonen?'
'Ik wil je wel de leuke adresjes tonen en een broodje kopen', zeg ik. 'Maar ik ga niet ter plekke lunchen, want twee keer per week is me net iets te duur.'
'Ik trakteer', zegt hij. 'Dat is wel het minste wat ik kan doen na al je hulp vandaag.'
'Dat is gewoon mijn job, hoor', zeg ik. 'Daarvoor hoef je niet te trakteren.'
'Romy', zegt hij op zo'n manier dat ik me naar hem toe draai om hem mijn volledige aandacht te geven. 'Ik weet echt niet of je niet snapt dat ik je probeer uit te vragen of dat je het wel snapt, maar eronderuit probeert te komen.'

Het is de eerste keer dat ik hem in de ogen durf te kijken en ze zijn echt een prachtige kleur groen.

‘Dat eerste’, zeg ik.

‘Dus wil je met mijn gaan lunchen?’ vraagt hij.

‘Je kent mij niet’, zeg ik.

‘Ik kende mijn Tindermatches ook niet voor ik ze uitvroeg.’

‘En?’

‘En wat?’

‘En hoe liep het af met die vrouwen?’

‘Rampzalig’, zegt hij lachend.

‘Dus je zou beter moeten weten dan iemand uit te vragen die je niet kent’, zeg ik.

‘Het is net daarom dat ik het online daten niet meer wil doen. Ik heb een halve dag met je doorgebracht, ik vind je leuk. Wil je met me gaan lunchen?’

‘Graag.’ Ik ben blij dat deze date zo onverwacht komt. Zo heb ik tenminste geen tijd om er zenuwachtig voor te worden.

Ik neem mijn jas en negeer alle starende blikken.

Elke vrouw hier is jaloers dat ik met deze man naar buiten mag.

46

‘Vertel me alles,’ zegt Oscar.

‘Alles?’

‘Wie wat doet, wie wat is, wie ik te vriend moet houden en wie ik moet ontwijken.’

Ik weet niet of ik hem de waarheid moet vertellen, want dan is hij meteen afgeschrikt.

‘Je moet iedereen te vriend houden, maar niemand echt vertrouwen,’ zeg ik. ‘Het is een prima baan met prima collega’s, maar je moet niet verwachten om hier vrienden voor het leven te maken.’

‘Jammer. Ik had graag vrienden gemaakt. Dan zal ik me op jou moeten focussen. Vertel me over jezelf.’

‘O euh... Veel valt er niet te vertellen. Ik werk en woon hier nog niet zo lang en huur momenteel een kamer in een cohousing.’

‘Echt? Dat klinkt interessant. Is dat niet moeilijk, samenleven met andere mensen?’

Ik lach.

‘Dat kan je wel zeggen,’ antwoord ik en ik begin te vertellen over alles wat ik de laatste weken heb meegemaakt.

‘Heb je weer met hem afgesproken?’ vraagt Alexa als ik mijn lippen nog even bijwerk voor de spiegel in de gang.

‘Hij komt naar hier,’ zeg ik. ‘Hij wil jullie allemaal ontmoeten.’

‘Ons ontmoeten? Nu al? Waarom?’

‘Wel, hij heeft interesse in de kamer.’

‘Ik dacht dat hij interesse had in jou.’

‘Misschien wel allebei,’ zeg ik.

‘Ik dacht dat we die dingen gescheiden moesten houden?’ zegt Maxim.

‘Ik dacht dan weer dat we hadden aanvaard dat drama niet te vermijden is in dit huis.’

‘Wil je echt doelbewust iemand in huis halen met wie je wil daten?’ vraagt Elodie.

‘Kijk, ik heb geleerd dat er drie dingen zijn die héél moeilijk te vinden zijn: de liefde, een leuke plek om te wonen en goeie huisgenoten. Als ik alle drie kan hebben, maakt het me niet uit hoe of waarom.’

Dan gaat de bel.

‘En, wat denken jullie?’

Oscar heeft heel de avond met iedereen gepraat en met mij geflirt. Ik dénk dat hij iedereen voor zich heeft ingenomen, maar helemaal zeker weet ik het toch nog niet.

‘Hij is charmant’, zegt Alexa.

‘Lijkt me wel chill’, bevestigt Elodie.

Ik heb geen probleem met die kerel’, geeft zelfs Elias toe. Ik ben blij dat hij helemaal over zijn crush op me is.

‘Ik moet hem niet’, zegt Maxim dan.

‘Hoezo?’ vraag ik geschokt.

‘Hij is te... glad. Ik vertrouw hem niet. Hoe hij tegen jou praat, Romy.’

‘Hij praat zo tegen me, omdat hij met me flirt’, zeg ik. ‘Iets wat jij toch makkelijk zou moeten kunnen herkennen.’

‘Jaja, haha, want ik ben toch zo’n vrouwenversierder, nietwaar? Waarom zou jij mij serieus nemen?’ zegt hij, en hij loopt naar boven en slaat de deur van zijn kamer achter zich dicht.

‘Wat is er met hem aan de hand?’ vraagt Alexa. ‘Zo emotioneel is hij normaal toch niet.’

‘Nee, de enige keer dat ik hem ooit zo heb gezien, was toen hij verliefd was op jou, Alexa’, zegt Elodie.

‘Zou hij...’

Plots kijken ze alle drie naar mij.

‘Doe niet zo gek’, zeg ik. ‘Ik zal even met hem gaan praten. Er is vast iets heel anders aan de hand waardoor hij slechtgehumeurd is.’

Ik klop zachtjes op de deur en het duurt even voor hij antwoordt.

Ik heb me al omgedraaid als ik hem ‘binnen’ hoor zeggen.

‘Hey’, zeg ik als ik hem op z’n bed zie liggen. Hij gooit met een balletje tegen de muur en vangt het telkens weer op. ‘Is alles oké met je?’

‘Ja, natuurlijk. Waarom zou ik niet oké zijn?’

‘Omdat je zo raar reageerde op Oscar.’

‘Ik mag die kerel gewoon niet. Hij is duidelijk fake en ik ben de enige die het ziet.’

‘Ik had gehoopt dat je blij zou zijn voor mij.’

‘Het is mijn taak om je te waarschuwen voor foute mannen. Ge-loof me, ik herken een foute man als ik er eentje zie.’

‘Omdat je er zelf eentje bent?’ vraag ik met een grijns.

‘Nee! Omdat ik er eentje wás.’

‘Nu niet meer? Wat is er veranderd? O!’ zeg ik, en ik snak geschokt naar adem. ‘Je bent nog altijd verliefd op Alexa en je doet alsof dat niet zo is, opdat ze je niet zou ontlopen en zich veilig zou voelen bij jou in de hoop dat je zo haar hart kan winnen.’

‘Wat? Nee! Hoe verzin je die scenario’s. Je zou beter boeken schrijven.’

‘Maar als je niks meer voelt voor Alexa, waarom heb ik je sindsdien dan niet meer gezien met een vrouw?’

‘Omdat ik door verliefd te worden op Alexa beseft heb dat ik geen zin meer heb in al die oppervlakkige dates en nietszeggende seks. Ik geef toe dat mijn crush op Alexa meer een bevestiging was, maar ik kan sindsdien alleen nog maar denken aan dat gevoel, weet je wel. Dat gevoel dat iemand bijzonder om je geeft.’

‘Dat begrijp ik. En ik weet zeker dat je het zal vinden. Maar wat heeft dat te maken met Oscar?’

‘Het begon toen je samen was met Sammy. Ik besepte plots dat het zomaar kon gebeuren dat we op een bepaald moment allebei met iemand samen zouden zijn, en allebei met die persoon naar onze eigen stek zouden verhuizen en elkaar langzaam uit het oog zouden verliezen. Dat wil ik niet. Dat wil ik echt niet.’

‘Ik wil dat ook niet, Maxim,’ zeg ik, en ik leg mijn hand op zijn arm. ‘Als we dat allebei niet willen, zorgen we ervoor dat het niet gebeurt. We zorgen dat onze toekomstige lieven elkaar leuk vinden en misschien kunnen we in hetzelfde appartementsgebouw wonen of-’

‘Je begrijpt het niet,’ zegt hij. ‘Ik wil niet in een ander appartement wonen.’

‘Wil je cohousen dan?’ vraag ik niet-begrijpend.

‘Ik wil een woning delen, maar alleen met jou.’

Hij kijkt me intens aan met die prachtige ogen van hem.

‘Ik snap echt niet meer wat je bedoelt,’ zeg ik, ongemakkelijk lachend.

‘Weet je wat het is? Ik had je nog nooit echt zo samen met iemand gezien. Ik had je weleens met iemand zien kussen op een fuif en dan voelde ik een steekje van jaloezie, maar ik dacht altijd dat dat kwam omdat ik dan niet meer de belangrijkste persoon in

je leven zou zijn. We waren zulke goeie vrienden, dat ik dacht dat het normaal was dat ik zulke sterke gevoelens voor je had, dat het normaal was dat ik beschermend en jaloers was, dat ik altijd bij je wilde zijn. En het feit dat ik niet op zoek was naar een relatie, maakte dat ik het misschien ook niet wilde zien. Maar toen ik je samen zag met Sammy, begon ik je op een heel andere manier te zien. En toen begon ik iets met Alexa, maar dat was alleen maar een soort... projectie. Omdat ik het niet zag. Omdat ik jou niet zag.'

Ik slik. Kan het zijn dat hij me vertelt wat ik eigenlijk al die jaren al wilde horen? Dat de gevoelens die ik altijd voor hem heb gehad, maar diep had opgeborgen omdat hij niet hetzelfde voelde, dan toch beantwoord worden?

'Ik wil je niet alleen in mijn leven, Romy. Ik wil je in mijn armen, in mijn hart, in mijn bed. Ik zie je nu en ik kan en wil niets anders meer zien.'

Mijn hart slaat razendsnel als hij zich naar me toe buigt en me eindelijk, eindelijk kust.

Ik ben bang dat het een teleurstelling zal zijn, dat het onze vriendschap zal verpesten, dat het een grote fout is, maar al die gedachten vallen weg als hij zijn armen om me heen slaat en dichter tegen zich aan trekt.

Ik heb me nog nooit zo geborgen, veilig en... juist gevoeld. En dan besef ik het: dit is waar ik naar zocht. Dit is thuis. Waar we ook zijn. Als we maar samen zijn. Voor altijd.